

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΔΥΝΗΡΟ ΨΕΜΜΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

‘Υπαρξιστής

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

“Ἐπειτα τὸν πρόδωσε, τὸν παράτησε. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξαναρχήσῃ τὴ ζωὴ του μαζί της. Γι’ αὐτό, προτίμησε νὰ τῆς πῇ ψέμματα, ἕνα ψέμμα ὁδυνηρὸ, ποὺ ἔκαιε τὴν καρδιά του καὶ τὸν ἔκανε νὰ κλαίῃ τώρα μὲ λυγμούς, σὰ μικρὸ παιδί...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παράσκήνιο

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

2

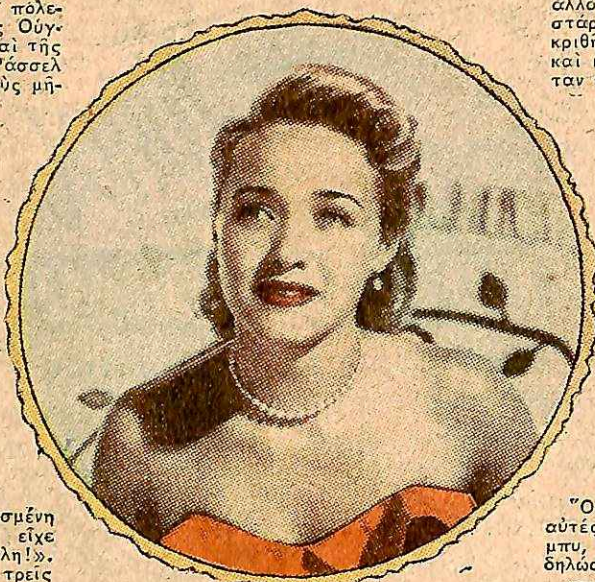
Παράλληλα με τον εξοντατικό πόλεμο, που έχει κηρυχθεί μεταξύ της Ουγγαρίας σταρ Τζα-Τζα Γκαμπόρ και της Γαλλίδος Κορίν Καλβέ, της Τζέην Ράσελ και της Μαίριλιν Μονρόε, από μερικούς μήνες κι εδώ, ένας τρίτος καλλιτεχνικός πόλεμος έχει ανάψει μεταξύ της γνωστής σταρ Τζέην Πάουελ και της καινούργιας Ντέμπι Ρέυνολντς, που τροφοδοτεί, φυσικά, την περιέργεια ολόκληρου του Χόλλιγουντ.

Η Ντέμπι, μία δολορόση κοπελίτσα 23 χρόνων, με αρκετή ομορφιά, έκτακτο σώμα και αξιοσημείωτο ταλέντο ηθοποιού, έφτασε στο Χόλλυγουντ το 1948, αναζητώντας τύχη. Εκτός των ανωτέρω, είχε και τρία άλλα προσόντα: νεύρα, εξαιρετική φωνή και χόρευε περίφημα. Την ίδια εκείνη εποχή, ένα άλλο αστέρι του χορού και του τραγουδιού, η Τζέην Πάουελ, είχε δώσει τις εξετάσεις της, είχε πετύχει και το αστρο της βρισκόταν σε μεγάλη ύψη. Ήταν τόσο χαριτωμένη, όταν τραγουδούσε, ώστε, μεθυσμένη από την επιτυχία και τους επαίνους είχε σκεφθεί: «Εγώ είμαι και καμμία άλλη!». Όταν, μάλιστα, ακολούθησαν και τρεις μουσικές ταινίες της, με τους τίτλους: «Η Νάνσυ πάει στο Ρίο», «Δεκαπενθήμερο Έρωτος» και «Βασιλικό Γάμοι», τότε έμεινε με την εντύπωση, ότι είχε κερδίσει οριστικά πια τη μάχη κι' ότι ήταν αναντικατάστατη!

Με τις σκέψεις αυτές, αποσύρθηκε τον Φεβρουάριο του 1951, για να φέρη στον κόσμο το πρώτο της παιδί. Στο διάστημα αυτό, άναμσα στα πολλά άλλα, είχε διαλέξει κι' ένα σενάριο με τον τίτλο «Τραγουδώντας στη βροχή», που θα γυριζόταν με τον Τζιν Κέλλυ και τον πρώτο γυναικείο ρόλο θα κρατούσε αυτή.

Φαντασθήτε, όμως, την έκπληξή της όταν τον Ιούνιο του 1951, ένα μήνα πριν φέρη στον κόσμο το παιδί της, ειδοποιήθη από τα στούντιο της, ότι, επειδή το γύρισμα της ταινίας αυτής θα άρχιζε πολύ νωρίτερα, είχαν βρει την αντικατάστασή της, η οποία «έξ' ίσου καλά με αυτήν», μπορούσε να κρατήσει το βάρος του ρόλου. Ήταν η καινούργια σταρλέτ Ντέμπι Ρέυνολντς! Κεραυνός αν έπεφτε στα πόδια της Τζέην, δεν θα της έκανε τόσο εντύπωση, όσο η είδησι αυτή που την αναστάτωσε.

Μόλις την θυμόταν την μικρούλα αυτή Ρέυνολντς. Πριν ένα χρόνο, είχε παίξει μαζί στο φιλμ «Δεκαπενθήμερο Έρωτος», αυτή, ως πρωταγωνίστρια, φυσικά, και η Ντέμπι σ' έναν έντελως δευτερεύοντα ρόλο! Φανερά δεν ήθελε να το όμολογήσει η Τζέην,

Η Τζέην Πάουελ

Οι καλλιτεχνικοί καυγάδες της Τζέην Πάουελ με την Ντέμπι Ρέυνολντς

Η Ντέμπι Ρέυνολντς, η αντίπαλος και ασπνδος έχοά της Τζέην.

αλλά κατά βάθος άνεγνώριζε, ότι η νέα σταρλέτ είχε πολλά προσόντα για να διακριθί σε πρώτους ρόλους. Θυμόταν, ακόμη, και κάποιον γνωστό της, που, όταν παιζόταν το «Δεκαπενθήμερο Έρωτος» σε επίσημη «πρεμιέρα», της είχε ψιθυρίσει:

— Πρόσεξε, Τζέην, την μικρούλα αυτή! Όπως δείχνει, πολύ σύντομα, πρόκειται να σου άμφισβήτηση τα πρωτεία!

Νά τώρα που η προφητεία του έδινε αληθινή!

Όταν, λοιπόν, τελείωσε και προεβλήθη το «Τραγουδώντας στη βροχή», κριτικοί και κοινόν ένθουσιασθηκαν με το ταλέντο της Ντέμπι. Πολλοί μάλιστα της έδωσαν κι' έναν τίτλο, που πείραζε ιδιαίτερα την Τζέην: «Είναι η καινούργια Τζέην Πάουελ», είπαν σοβαρά.

Πειραγμένη και απογοητευμένη η Τζέην, άρχισε πρώτη τα πυρά εναντίον της Ντέμπι:

— Είναι μία φιλόδοξη και άσημαντη κοπελίτσα, είπε, που μόνο ρεκλάμα ξέρει να κάνει!

Όπως όμως ήταν έπομένο οι δηλώσεις αυτές, προκάλεσαν την αντίδρασι της Ντέμπι, που, με τη σειρά της, έσπευσε να δηλώσει:

— Είναι μία ψωροπερήφανη, ένας φουσκωμένος διάνος, που καμαρώνει για καλλιτεχνικές δάφνες, που δεν της άνηκουν! Απ' εδώ και έμπρός, θα της δείξω εγώ!

Έτσι άρχισε ο πόλεμος μεταξύ των δύο σταρ, που συνεχίζεται και σήμερα με εναλλασσόμενες φάσεις. Και, από τα δύο μέρη, κυριαρχεί το πείσμα και η διάθεσις να γελοιοποιήση ή μία την άλλη, όσο μπορεί. Μερικά χαριτωμένα περιστατικά, που σημειώθηκαν τελευταία εις βάρος και των δύο σταρ, αποδίδονται σε έκδοκσι της μίας προς την άλλη. Ακούστε δυό απ' αυτά:

Τον Μάρτιο, έφετος, την ημέρα ακριβώς που θα γινόταν η επίσημος απονομή των βραβείων Όσκαρ, η Ντέμπι έλαβε πρωί-πρωί στο σπίτι της ένα δέμα. Το άνοιξε με περιέργεια και έβγαλε από μέσα ένα αγαλμάκι. Όσκαρ, όπως τα πραγματικά, με τη διαφορά, ότι αυτό ήταν φτιαγμένο από καθαρό... μολύβι! Μία κάρτα χωρίς υπογραφή, έγραφε: «Στην πιο φαντασματική στάρλέτ του Χόλλυγουντ, εις ένδειξιν της άξιας σας!...». Όλοι, όμως, ψιθύριζαν το όνομα της Τζέην Πάουελ...

Δυό εβδομάδες αργότερα, ένα βράδυ, χτύπησε το σπίτι της Τζέην. Παίρνοντας το ακουστικό ή ίδια, άκουσε μία άνδρική φωνή να της λέη:

— Η μίς Πάουελ; Έδώ ο παραγωγός Σίδνεϋ Φράνκλιν. Άντα γαπητή Τζέην, σου έχω ένα περίφημο μουσικοχορευτικό ρόλο δίπλα στον Τζιν Κέλλυ. Έλα αύριο από το γραφείο μου να τ'απούμε...

Χαρούμενη η Τζέην που ύστερα από τον Φρέντ Άσταρ, της παρουσιαζόταν ή ευκαιρία να χορέψη στο πλευρό του Κέλλυ, έτρεξε την άλλη ημέρα να συναντήση τον Φράνκλιν, για να πάρη την... ψυχρολογία, που δεν περίμενε: Ό Φράνκλιν δεν είχε ιδέα του ζητήματος. Επρόκειτο για φάρσα. Άλλά ποιος ή ποιά την είχε καταφέρει έτσι έξυπνα; «Ποιά άλλη από την Ντέμπι Ρέυνολντς;», ψιθυρίζουν οι κακές γλώσσες.

Θέλοντας και μη σήμερα, η Πάουελ έχει αναγκασθή να άναγνωρίση την πραγματικότητα και συγκατετέθη να μοιράζεται στο εξής τους μουσικοχορευτικούς ρόλους των ίδιων στούντιο, μαζί με την Ντέμπι Ρέυνολντς. Άλλ' αν έγινε αυτό, δεν φταίει άπόλυτα ή Τζέην. Φταίει και οι τοκετοί της, που την υποχρέωσαν να έγκαταλείψη τα στούντιο. Αυτό, άλλωστε, τ'όμολογεί και ή ίδια:

— Άν σήμερα ή Ρέυνολντς είναι στάρ και με συναγωνίζεται, λέει ή Τζέην, πρέπει να τ'αχωστή στα... παιδιά μου. Είχα σκοπό να κάνω τουλάχιστον τρία παιδιά. Άλλά τώρα άλλαξα γνώμη! Δυό παιδιά είναι άρκετά! Έτσι δεν θα ένα-δώσω την ευκαιρία με την άπουσία μου, να έπωφεληθί «αυτή».

Α. ΤΣΕΝΤΑ

Βικτόριο Γιάδμαν
Γιόδορια Γυραχαμ

Ανεμώνες

Καινούργια οικόγένεια

Περπατούσε μηχανικά, σαν αυτόματο, μέσα στον απότομο δρομάκο. Γύρω της, οι διαβάτες ήταν άραιοι, τη βραδυνη εκείνη ώρα. Όσοι περνούσαν δίπλα της, γυρίζανε και την κυττάζανε με περιέργεια. Τους έκανε, χωρίς άλλο, εντυπωσιάζει αυτή η χλωμή νέα γυναίκα που προχωρούσε με τα μάτια της στηλωμένα στο κενό, σφίγγοντας σπασματικά το μικρό της στην άγκαλιά της... Πού πήγαινε; Δεν ήξερε... Τα πόδια της τάσεσαν με κόπο κι' απόγνωση.

Καιρό τώρα, η Λίζα πάλευε σκληρά με τη ζωή. Πάλευε απελπισμένα, διαθέτοντας όλα τα μέσα που μπορούσε να διαθέσει, αλλάζοντας όμως, χωρίς αποτέλεσμα!... Από την ημέρα που είχε χαθεί ατμός, εγκληματικά, ο κλέφτης της τιμής της, άφηνοντας την με τον καρπό του εγωιστικού ερωτά του μετ' στα σπλάχνα της, ως σήμερα, πάσες φουρτούνες την είχαν βασανίζει!... Ήτανε μόνη της στη ζωή. Ορφανή, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους. Ο 'Αλέκος την είχε γνωρίσει στο σπίτι μιας φίλης της, της 'Ολγας. 'Αμέσως της είχε κάνει εντύπωση, και η εντύπωση αυτή, δεν άργησε να γίνει δυνατός έρωτας, τολμάχιστον από το μέρος το δικό της. Γιατί ο 'Αλέκος, της έδειξε βέβαια, έρωτα κι' αυτός, χωρίς όμως και να τον νοιώθει πραγματικά. Την όμορφη αυτή κοπέλλα, πούπεσε ανεπιφύλαχτα στην άγκαλιά του σαν άραιο λάφυρο, δεν την ένοιωσε παρά σαν μια άλλη ενδιαφέρουσα περιπέτεια... Κι' όταν η Λίζα του εμπιστεύτηκε, χαμηλώνοντας τα μάτια της, ότι θα γινότανε μητέρα, αυτός, σαν κοινός τυχοδιώκτης του έρωτος, φρόντισε να εξαφανιστεί για ν' αποφυγή τις συνέπειες...

Η φτωχική κοπέλλα βέχτηκε άδισμαρτύρητα το σκληρό χτύπημα. Κλείστηκε στον έαυτό της και δεν θέλησε ν' ανακατέψει κανέναν άλλον στη δυστυχία της. Ξενοδόλευε, έρραβε, έπαιρνε δουλειά στο σπίτι της, έκανε νυχτερία, έφτιασε με σιγορή τα μαρουδιακά του παιδιού που περίμενε... Μάκευε λίγα-λίγα και τα λεφτά για το μαιευτήριο. Κι' εκεί, μια μέρα, έφερε στον κόσμο ένα καστανό αγγελοῦδι, με τριανταφυλλένιο δέρμα, ένα άραιο αγοράκι...

Γύρισε στο μικρό της δωμάτιο, με το πολυτίμο αυτό πρόσθετο βόρος που της είχε χαρίσει η ζωή κι' ο έρωτας... Κι' από εκείνη τη μέρα άρχισε το δράμα της: Δεν είχε λεφτά, το μικρό χρειάζονταν πρόσθετο έξοδα, δουλειές δεν υπήρχαν... Η Λίζα χτύπησε μια-μία όλες τις πόρτες των Ισχυρών, που θα μπορούσαν να τη βοηθήσουν. Δέ βρήκε πούθενά βοήθεια, ή, το λιγότερο, κατανόηση... Βρήκε μόνο ανθρώπους που ζητούσαν να εκμεταλλευτούν έλκεινά, χυδαία, τη δυστυχία της...

Πέρασε όλος ο χειμώνας με άφάνταστες στερήσεις. Το μαρό μεγάλο... Τα χρώματα όμως άτονούσαν άπάνω στα βελούδινα μαγουλάκια του... Ο γιατρός που κατάφερε μια μέρα να φωνάξει η Λίζα, κούνησε το κεφάλι του σοβαρός, κι' έγγραψε διάφορες συνταγές, παραγγέλλοντας «καλό φαί», «καθαρό αέρα», «έξοχη»... Πού να τις βρή όλες αυτές τις απίθανες πολυτέλειες ή φτωχειαί;...

Σκληρός κι' αδιάφορος ο κόσμος, περνούσε δίπλα της, χωρίς να στέκεται, χωρίς να ενδιαφέρεται για το δράμα της... Και, μια μέρα, η Λίζα πήρε τη μεγάλη απόφαση: Το παιδί της θα το χωρίζανε. Αυτή τη μικρή λατρευτή σάρκα, θα την άφηνε στο κατώφλι ενός ριουδιώτη ανθρώπου, που θα μπορούσε ίσως, με καλόννη και στοργή, να δώσει στο άδω αυτό στερημένο πλασματάκι, ό,τι δεν μπορούσε να του δώσει η ίδια...

Κι' έτσι, το πήρε σήμερα στην άγκαλιά της, το φίλησε πολύ, με απελπισμένη λατρεία, και ξεκίνησε. Γύριζε όλο το απόγεμα. Πέρασε τις μεγάλες γειτονιές, τις πολυάριθμες, κι' έφτασε σ' ένα μακρινό προάστειο, με ολοκαθάρους δρόμους και κομψές βιλλίτσες. Νύχτωσε. Τα λουλούδια του Μαγικού μυρίζανε δυνατά. Τα περβολάκια των σπιτιών στέλνανε σά μυρωμένες παρηγορίες, στη φτωχειαί μάνα, τα μεθυστικά τους άρωματά. Καπου εκεί, σ' ένα από αυτά τα λουλουδιασμένα κατώφλια, έπρεπε η Λίζα ν' αφήσει το παιδί της... Τόσφιζε με απόγνωση στο στήθος της, το γέμισε φιλιά κι' δάκρυα... Το μικρό κοιμόταν άμεριμνο... Το κυττάζε μια φορά ακόμα η φτωχειαί μάνα, κι' ύστερα, μαλακά, το ακούμπησε στο κατώφλι μιας βιλλίτσας, που την εξώπορτά της την πνίγανε τα λουλουδιασμένα αγκυλάματα. Κι' ύστερα, σαν να χάνει μια κακή πράξη, γύρισε με αναφυλλήνια, έτοιμη να το βάλει στα πόδια... Κι' έπεσε στην άγκαλιά ενός άγνωστου άντρα, που την είχε πλησιάσει από πίσω σιγά...

Η Λίζα έτρεμε σαν πουλί... Ο άγνωστος της ρώτησε μαλακά: — Τι είν' αυτό το δώρο που άφισατε στην πόρτα μου; — Με τα μάτια της χαμηλωμένα, εκείνη αποκρίθηκε: — Το παιδί μου!... — Ο τόνος της φωνής της, όπλ' τραγικός, φαίνεται ότι συγκίνησε τον άγνωστο.

— Έσκυψε και πήρε στα χέρια του το μικρό... — Τι όμορφο που είναι! μουρμούρισε με θαυμασμό. — Ύστερα, με το παιδί πάντα στην άγκαλιά του, γύρισε στη Λίζα: — Έλατε μέσα... της είπε. — Τον ακολουθήστε μηχανικά... Ο άγνωστος άντρας, έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε την εξώπορτα, και της έκανε τόπο να περάσει. Μπήκανε σ' ένα μικρό κώλ, επιπλωμένο κομψά. — Καθήστε... — Η Λίζα έπεσε βαρειά σ' ένα πολυθρόνα. Το μαρό έμπησε κι' άρχισε να κλαίει. — Πεινάει... έκανε βραχνά η φτωχειαί ή μάνα. — Καλά... είπε, μ' ένα χαμόγελο ο άντρας. Θα το δώσουμε να φάει, αφού ήρθε στο σπίτι μας... Πριν απ' όλα όμως, πεστε μου γιατί το άφισατε στην πόρτα μου;...

Με τρόπο απλό, η Λίζα διηγήθηκε στον άγνωστο την τραγική της ιστορία. Έκείνος την άκουγε με ενδιαφέρον και, συχνά, με συγκίνηση. — Άμα η δυστυχισμένη γυναίκα σταμάτησε να μιλάει, ο άντρας σηκώθηκε, έκανε μερικές βόλτες στο κώλ, κι' άναψε νευρικά ένα τσιγάρο. Το μαρό εξακολουθούσε να κλαίει. — Πρέπει να το δώσουμε, κάτι να φάει... είπε εκείνος. Έπειδή εγώ δεν ξέρω, θέλετε να πείτε μόνη σας να πάρετε ό,τι πρέπει;... — Λίγο γάλα θάφτανε... — Νά, πάρτε λεφτά... μη με παρεξηγήτε! θα μου τα γυρίσετε πίσω... — και πηγαίνετε ν' αγοράσετε...

Μηχανικά, η Λίζα προχώρησε λίγο, βρήκε ένα γαλατάδικο, πήρε μια μπουκάλια γάλα και γύρισε στο σπίτι. Ο άντρας την πήγε στην κουζίνα, της έδειξε τα κατατόπια για να ζεστάνει το γάλα, της έδωσε φυλλάδι, κουτάλακι... Σε λίγο, το μαρό, χορτασμένο, κοιμόταν σ' ένα ντιβάνι. — Τώρα θα πεινάει και σεις... είπε ο άντρας στη Λίζα. — Μπα... Δέ βαρύνεστε... Έχω φάει... — Είν' η σειρά μου να πάω εγώ να πάρω κάτι... Έσείς, μένετε με το παιδάκι σας, ώσπου να γυρίσω.

Όταν έμεινε μόνη της η Λίζα, νόμισε ότι ζούσε εν' άπιδανο όνειρο! Καθότανε δίπλα στο παιδάκι της και τδβλεπε που κοιμόταν, ήσυχ, χορτάτο... Κι' αυτή βρισκότανε δίπλα του, στο πλευρό του! Αυτή, πούχε αποφασίσει να το χωρίσει, για να το σώσει... Ο άντρας δεν άργησε να γυρίσει, κουβαλώντας έτοιμο φαί από μια ταβέρνα και κρασί. Στρώσανε μαζί εύθιμα το τραπέζι, και άφάγανε με όρεξη. Ύστερ' από δυο-τρία ποτήρια κρασί, η γνωριμία τους έγινε πιο έγκάρδια: — Άκούστε, μου διηγηθήκατε την ιστορία σας... της είπε ο άντρας. Έγώ όμως, δε σας είπα τη δική μου... Κι' όμως, μπορεί γάνει το ίδιο πονεμένη με τη δική σας... Σώπασε για λίγο, κι' ύστερα συνέχισε: — Φαντασθήτε, είχα μια γυναίκα, ένα παιδί και τάχασα και τα δυό!... Το παιδί δι πέθανε, η γυναίκα έφυγε... Έμεινα μόνος μου — στο σπίτι, στη ζωή... Πάσο βαρειά μου φαίνονταν η μοναξιά!... Και ήρθατε σήμερα, έσείς, και το παιδάκι σας να τη γεμίσετε με τη ζεστή παρουσία σας... Δεν πρέπει να σας έχω ευγνωμοσύνη;...

Η Λίζα τον κύτταζε δακρυσμήνη: — Άλήθεια;... Θα μάς κρατήσετε;... — Είχατε υπ' όψη σας να μου άφισατε το μικρό σας. Έγώ κρατάω και τη μητέρα του... Ποιος θα το περιποιηθεί;... Πριν προτάσει ο άγνωστος να τραβήχτη, η Λίζα έσκυψε με λυγμούς και του φίλησε τα χέρια... *

Κι' έτσι, από τη διπλή δυστυχία της Λίζας και του Παύλου, κι' από τη διπλή μοναξιά τους, ξεπετάχτηκε μια μεγάλη ευτυχία! Μια ευτυχία που, σιγά-σιγά, τους έδωσε για πάντα, με το παιδάκι — το παιδάκι τους! — άπέραντα ευτυχισμένο φανάρι τους.

ΜΙΑ ΣΤΑΡ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ

Στο τελευταίο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Κανών, η πιο φωτογραφημένη ηθοποιός ήταν μια νέα στάρ του γαλλικού κινηματογράφου, η Μπρίζιτ Φοσέ, που είναι μόλις πέντε χρόνων. Η μικρή Μπρίζιτ είν' η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Απηνυρεμένη παιγνιδιά», που θεωρείται ένα από τα καλύτερα της τελευταίας γαλλικής παραγωγής.

του προοριζόμενη για την 'Ιταλία. Στη χώρα αυτή απαγορεύεται διά νόμου η προβολή έργου, που διαρκεί πέραν των 90 λεπτών της ώρας. Έτσι ο κύριος Κλουζώ θα άρσας, προκειμένου να περικυβεί το έργο του, που διαρκεί 2½ ώρες, προέβλεψε να κινηματογραφικές αίθουσες της 'Ιταλίας.

— Έλπιζω, δήλωσε ο διάσημος σκηνοθέτης, ότι πολλοί συνάδελφοί μου, που παραμένουν ακόμη αιχμάλωτοι του Χόλλυγουντ, θα μιμηθούν το παράδειγμα μου κι' έτσι θα σώσει ο θρόνος της άμερικανικής κινηματογραφουποιίας.

Στο Λονδίνο ο Μάνικιέτς συναντάται συχνά με τον Τζέημς Μέησον, τον οποίο θεωρείται τελευταία στο φιλμ «Υπόθεση Κι-κέρων» και «Τούλιος Καίσαρ». Πρό ημερών μάλιστα είχε πάει στο σπίτι του Μέησον για να του ευχήσει επ' ευκαιρία των γενεθλίων του.

— Δεν ήξερα τί δώρο να του κάνω, έλεε σε κάποιο φίλο του ο Μάνικιέτς, γι' αυτό το πρότεινα τον ρόλο του πρωταγωνιστή στο νέο μου φιλμ. Πιστεύω αυτό να τον ευχαρίστησε... — Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ δεν συνηθίζει ποτέ να αποκαλύπτει τα σχέδια του. Ένας δημοσιογράφος κατάρρωσε όμως ν' ανακαλύψει τα άκρυφα και τα δημοσιεύει σε μια μεγάλη γαλλική εφημερίδα. Ο Ρενέ Κλαίρ γράφει σήμερα ένα σενάριο που τιτλοφορείται «Τα μεγάλα γυναικίσια». Πρόκειται για μια αίσθηματική κωμωδία βάσει της οποίας ο διάσημος σκηνοθέτης θα γυρίσει το πρώτο του έγχρωμο φιλμ. Το έργο αυτό θα είναι τελείως διαφορετικό από τις «Ωραίες της νύχτας» και θα πλησιάσει μάλλον το είδος των μεγάλων επιτυχιών «Παντοφλάκια με μάγισσα» και «Η αιώνη είναι χρυσός».

— Όπως γράψαμε ήδη σε προηγούμενο τεύχος μας, η 'Ελίζαμπέτ Τσιρίηλορ θα υποδυθ' στο φιλμ «Ο δρόμος των ελεφάντων» τον ρόλο που άφησε ήμετελή η Βίβιαν Λή. Η «Παραμύθοι» όμως που γυρίζει το φιλμ αυτό για να δανειστεί το λαμπρό αστέρι της «Μέτρος» υποχρεώθηκε να καταβάλει 340.000 δολάρια. Φυσικά από το αστρονομικό αυτό ποσόν έλαχιστες χιλιάδες θα περιέλθουν στην 'Ελίζαμπέτ.

— Ο Ντάνιελ Μάρφου που είναι, ως γνωστόν, ο πιο παρασημοφορημένος στρατιώτης του τελευταίου πολέμου, γράφει την αυτοβιογραφία του, βάσει της οποίας η «Γιουνιόν» θα γυρίσει ένα φιλμ με πρωταγωνιστή τον ίδιο.

— Η Τζέην Τίρνευ φορεί σήμερα ένα δαχτυλίδι πάνω στο οποίο υπάρχει το μεγαλύτερο διαμάντι του Παρισιού. Φυσικά πρόκειται για δώρο του 'Αλφ Χάν.

— Ο Ντάνιελ Μάρφου κατέρριψε κάθε προηγούμενο ρεκόρ θεατρικής άμιμης, εισπράττοντας από το ταμειον του «Πάλλας Θέατρο» για 39 εμφανίσεις του 228.000 δολάρια.

— Το Χόλλυγουντ έτοιμάζεται να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα την ζωή της Μαρλένε Ντήτριχ και αναζητεί μια άσπια της ηλικίας 18-20 χρόνων. Σ' αυτή την ηλικία η Μαρλένε πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο στη Γερμανία. Η Μαρλένε, που γεννήθηκε στο Βερολίνο στις 27 Δεκεμβρίου 1904, έφτασε στο Χόλλυγουντ το 1932 και έμεινε από τότε στην 'Αμερική.

Σήμερα ως γνωστόν η Μαρλένε άσχολεύεται με το λανσάρισμα της κόρης της και έδηλωσε ότι θα άποσυρθεί από τον κινηματογράφο μόλις έδραώσει την θέσι της κόρης της σ' αυτόν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η Μαρλένε Ντήτριχ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

— Όπως κάθε μήνα, σας δίνουμε και σήμερα τα όνοματά των άστερων που θα εορτάσουν κατά τον μήνα 'Ιούνιο τα γενέθλιά τους. — Όσοι σκοπεύουν να γράψουν στους άστερες αυτούς, θα βρουν έτσι μια δικαιοσύνη. Οι άλλοι θα μάθουν την πραγματική ηλικία του ή των ειδώλων τους:

Τζόαν Κώφιλντ: 1-6-1922.
Πωλέτ Γκοντάρ: 3-6-1915.
Ρόζαλιντ Ράσελ: 4-6-1912.
Ουίλλιαμ Μπέντν: 5-6-1898.
Ρόμπερτ Πρέστον: 8-6-1918.
Σίλβα Ράιαν: 8-6-1921.
'Αλβέρτ Σμιθ: 8-6-1921.
Ρόμπερτ Κάμινγκς: 9-6-1910.
Μόνα Φόρμαν: 9-6-1926.
Τζόνι Γκάρλαντ: 10-6-1921.
Τζόνι Χάξερ: 10-6-1926.
Ρόμπερτ Χιούτον: 11-6-1920.
Μπιλ Λάντνικαν: 12-6-1914.
Μαξίλ Ράμπσον: 13-6-1892.
Ντόρθου Μάκ Γκουάιρ: 14-6-1918.

Ράφ Μπέλαμ: 17-6-1905.
Ρόμπερτ 'Αρθουρ: 18-6-1925.
'Ερρολ Φλυν: 20-6-1909.
'Αντι Μάρφου: 20-6-1924.
Τζέην Ράσελ: 21-6-1921.
Τζόνι Χόλνταϊν: 21-6-1923.
Πητερ Λόρρε: 26-6-1904.
'Ελνιρ Πάρκερ: 26-6-1922.
Νέλσον 'Εντ: 29-6-1901.
Τζόαν Νταϊνίς: 20-6-1913.
Λένα Χόρν: 30-6-1917.
Σούζαν Χάιγουςαντ: 30-6-1919.

— Όσο κι' αν βιάζεται, ο Λέξ Μπάρκερ δεν θα μπορέσει να παντρευτεί την Λάνα Τάρνερ προ το 1954. Το διαζύγιο που θα τον χωρίσει οριστικά από την 'Αρλιν Ντάλ θα έκδοθ' κατά τα τέλη του 1953.

— Στο Χόλλυγουντ, όσοι άγατούν το κουτσομπολιό σχολιάζουν ποικιλοτρόπως τις τακτικές βραδυνές εξόδους της Μίτσι Γκρίνιερ με τον Ντόναλντ Ο' Κόννορ.

— Η Πωλέτ Γκοντάρ είναι η στάρ που έχει τα περισσότερα κομμάτια. Για να το αποδείξει αυτό καταφθάει κάθε πρωί στο στούντιο όπου γυρίζει το φιλμ «Επέλασις λογχοφόρων» στολισμένη μ' ένα νέο συνδυασμό κοσμημάτων.

— Όπως ο δμλόν χαντάκωσε τα άστερία του βωβού που δεν είχαν καλή φωνή, έτσι και ο άναγλωπος κινηματογράφος θα χαντάκωσει όλες τις μεγάλες στάρ που κώη τέλειο σόμα και ίδιος δεν έχουν τέλειο διάφορα ελαττώματα που κατάρθωναν εντέχνως με να τα κρύβουν χρησιμοποιούμενη κινηματογραφικό φακό.

— Ο σκηνοθέτης του φιλμ «Το τιμμή του πόδου» Αντ-Ζωρς Κλουζώ θα έτοιμάσει μια ειδική κινηματογραφική έκδοσι του έργου

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

46τορίες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιά καλή δουλειά

— Έχω μια καλή δουλειά για σένα, μου είπε ο Κοσμάς, που με κάλεσε έξ' επιταύτου στο γραφείο του. — Τακτική; — Όχι. Έκτακτη είναι, αλλά μπορεί να σου άποδώσει ένα σημαντικό ποσόν μέσα σε μια βδομάδα. Υπολογίζω να κερδίσεις μέχρι δέκα εκατομμύρια. Νομίζω πως τα μάτια μου είχαν καιρό να λάμψουν έτσι. — Και ποιά είν' αυτή η εργασία; — Έγώ καθώς ξέρεις, ήμουν άνθρωπος άποχέρης. Άποχέρης και πονόφωρος. Είχα και κάποια οικονομική ευχέρεια κι' έβινα δανεικά. Φυσικά, δεν μου τα γύρισαν πίσω. — Πολύ φυσικά. — Κι' εγώ είμαι πολύ άπασχολημένος και δεν μπορώ να τρέχω. Λοιπόν, θ' αναλάβεις εσύ την έσπραξι. Θά σου δώσω έναν κατάλογο των άφελειών μου. Θα πιάς να τους βρής και απ' όσα θα είσπραττής, θαχής ένα είκοσι πέντε τα εκατό. Κανείς δεν έχει εργασία με τέτοιο ποσοστό. Άλλα στο το δίνω γιατί σε συμπάθω και θέλω να σε υποστηρίξω. — Ευχαριστώ. Λές να μου τα δώσουν; — Έξαρτάται από την ικανότητά σου. Θά σ' έφοδιάσω με τις άσχετικές έξουσιοδοτήσεις και θ' άρχισής την περίοδία. Είναι πολύ εύκολη δουλειά. Άν πετύχης, θα σε συστήσω κι' άλλου. Μπορείς να γίνης και πλούσιος. Γιατί να μη δέχτω μια τόσο σφερτική πρόταση; Ο Κοσμάς μου έδωσε πέντε έπιστολές γραφομηχανημένες, που γράφανε: — Άγαπήτε κύριε Τάδε, — Σας υπενθυμίζω φιλικώς την έκ δραχμών τσών έκκρεμότητάς μου και σας παρακαλώ όπως δώσετε το ποσόν τούτο εις τόν έπείρονα Θεοφάνη Καμινέτον, έπείρονα έξουσιοδοτημένον να υπογράψη την έξόλησιν άντ' έμού. Παρακαλώ να με συγχαρήσετε δια την υπενθύμισιν, φοδούμαι όμως ό,τι ο χρόνος όστις διέρρευσε και τι πολλά σας άσχολίου, δεν σας επέτρεψαν να ένθυμηθήτε την έν

Το πρώτο που πρέπει να εξασφαλίσης άμα είναι να ζητήσης πίσω δανεικά, είναι να πετύχης τόν άνθρωπό σου. Και η καλύτερη ώρα, είναι η μεσημεριανή. Νά πιάς στο σπίτι του, όταν πάη κι' έκείνος για φαί. Και να μη δηλώσης εύθους άμέσως το σκοπό σου, γιατί άλλωθς θα σου πούν πως «ό κύριος τάδε δεν είν' έδω». Καμία φορά στο λέει κι' ο ίδιος, άποπροσώπως, — Άς κάνουμε, λοιπόν, έναρξι ά-

Το πρώτο που πρέπει να εξασφαλίσης άμα είναι να ζητήσης πίσω δανεικά, είναι να πετύχης τόν άνθρωπό σου. Και η καλύτερη ώρα, είναι η μεσημεριανή. Νά πιάς στο σπίτι του, όταν πάη κι' έκείνος για φαί. Και να μη δηλώσης εύθους άμέσως το σκοπό σου, γιατί άλλωθς θα σου πούν πως «ό κύριος τάδε δεν είν' έδω». Καμία φορά στο λέει κι' ο ίδιος, άποπροσώπως, — Άς κάνουμε, λοιπόν, έναρξι ά-

Το πρώτο που πρέπει να εξασφαλίσης άμα είναι να ζητήσης πίσω δανεικά, είναι να πετύχης τόν άνθρωπό σου. Και η καλύτερη ώρα, είναι η μεσημεριανή. Νά πιάς στο σπίτι του, όταν πάη κι' έκείνος για φαί. Και να μη δηλώσης εύθους άμέσως το σκοπό σου, γιατί άλλωθς θα σου πούν πως «ό κύριος τάδε δεν είν' έδω». Καμία φορά στο λέει κι' ο ίδιος, άποπροσώπως, — Άς κάνουμε, λοιπόν, έναρξι ά-

Επιχειρηματικό πνεύμα... (Του 'Αρχέλαου)

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

13

15

Απόπειρα αυτόκτονίας

«Αγαπημένε μου συγγραφέα,

«Δε θέλω να σας τρομάξω: Κρατάτε όμως αυτή τη στιγμή το τελευταίο γράμμα μιας κοπέλλας που αγάπησε πολύ, και δεν αγαπήθηκε καθόλου!... Πόνεσε, μάτωσε ή φτωχικά ψυχή της άπάνω στα σκληρά αγκάθια της αδιαφορίας εκείνου, που σ' αυτόν τάδωσε όλα, χωρίς επιφύλαξη, χωρίς διάθεσι κι' ούτε και δύναμι να κρατήσει κάτι για τον εαυτό της... Και στο τέλος, χτυπημένη άλυπτα από τον πόνο, ξετρελαμένη από την άδυστατη δυστυχία, χαμένη μέσα στο χάος και στην άβυσσο της απελπισίας, δίνεται τώρα σιγή στερνή έλπίδα του τέλους! Γαντζώνεται άπάνω στην αυτόκτονια, κι' από τα χείλια του γκρεμού που την τραβάει σ' ανασίμως μαγνήτη, σας γράφει για να σας διηγηθεί με λίγα λόγια τη μικρή της ιστορία και τη μεγάλη της απόγνωση, και για να σας στείλη το στερνό της τρυφερώτατο απελπισμένο «κνίτιο»...

Γιατί — δεν αξίζει πια να σας το κρύψω — στον προθάλαμο του θανάτου, δε λέει κανείς ψέμματα... — σεις είσατε ή μεγάλη αίτια της ευτυχίας και της δυστυχίας μου! Σεις κάνατε τα χείλια μου να χαμογελάσουνε και τα μάτια μου να πλημμυρίσουνε δάκρυα... Σεις είσατε ή αρχή και το τέλος, το άλφα και το ωμέγα των ερωτικών μου συγκινήσεων... Έσας συνήθισα ναύχω για μεγάλη μου κινητήρια ψυχική δύναμι, πούβαζε αισθηματικά σε κίνησι όλα τα κύτταρα του κοριτσιότικου οργανισμού μου...

«Σας αγαπούσα πάντα, νομίζω. Δε θυμάμαι εποχή, όσο απομακρυσμένη κι' αν είναι στο παρελθόν, που να μη σας είχε είδωλό της ή καρδιά μου... Από τότε πούμαθα να συλλαβίζω, διαβάζω καθετί δικό σας. Αμώθητα τα χείλια μου, φελίλι-σανε, σε πρώτες δειλές προσπάθειες, δικές σας φράσεις. Γίνατε από την πρώτη στιγμή, ο μεγάλος διαλεχτός των όνειρων μου, το βασιλόπουλο των παραμυθιών της φαντασίας μου... Και δίψασα τόσο να σας γνωρίσω και στην πραγματικότητα! Να σας μεταβάλω, από άλλο δημιούργημα, σε χειροποίητο κι' ολοζώντανο πλάσμα! Να σας αγαπήσω από κοντά, κι' όχι από μακριά, μέσα από τις γραμμές των βιβλίων σας...

«Ζήτησα, λοιπόν, να σας γνωρίσω. Σας έγραφα. Στο πρώτο φλογερό γράμμα μου δεν απαντήσατε ούτε με δυο λόγια δικά σας... Σκέφτηκα με ήλιγγο πόσα τέτοια γράμματα από άγνωστες θαυμαστριες θα παίρνατε κάθε μέρα! Πού να ξεχαρίσετε μέσα στους άνοητους σωρούς, το φτωχό δικό μου... Σας ξανάγραφα, στέλνοντάς σας μαζί και μία φωτογραφία μου, με την

πίδι θερμή μου και ειλκοινή αφιέρωσι. Πιά-λι δε μου απαντήσατε. Τότε, αποφάσισα ναρθω να σας δώ και να σας μιλήσω... «Υστερ' από πολλές προσπάθειες, παρα-βίασα, επί τέλους, το απρόσιτο ασυλό σας, και βρέθηκα μπροστά σας! Θυμόσα-στε ίσως τη συνάντησή μας αυτή. Είδα — έτσι νόμισα τουλάχιστον... — τη βαρεία βελουδένια ματιά σας, σπληνική για μία στιγμή, άπάνω μου, γιατί βουδ' μα τό-σο φλύαρο θαυμασμό... Υστερα, όμως, αμέσως σχεδόν, ή άχνή γοητεία του δ-νέιρου μου, έλυσε κάτω από τον καυτε-ρό ήλιο της πραγματικότητας.

«Σας είδα να μου χαμογελάτε μ' επιεί-κεια, και σας άκουσα να μου λέτε: «Προσ-γειώθητε, δεσποινίς μου! Η ζωή δεν εί-ναι καθόλου σαν τα βιβλία... Το λάθος όλων των κοριτσιών είναι, ότι υπερδύετε τους συγγραφείς με τους ήρωες των μυθι-στορημάτων τους. Ένώ είναι — πιστέψτε με... — τελείως διαφορετικοί...». «Ε-φυγα σε τέλεια ψυχική αποσύνθεσι!... Κι' αμέσως, δίπλα στην απελπισία, φρι-κιστική της συνέχεια, φώλιασε στην καρ-διά μου ή μεγάλη απόφασι: Δε μούμενε παρά να σκοτωθώ!... Δεν ένοιωθα πια καμμία δύναμι να ζήσω... Ζωή χωρίς μία, έστω κι' άχνή, έστω κι' αμφίβολη έλ-πίδα της αγάπης σας, ήτανε για μένα ά-βάσταχο μαρτύριο...

«Σας αποχαιρετώ, λοιπόν, αγαπημένε μου συγγραφέα! Ζήτησε εύτυχισμένος, έ-σεις τουλάχιστον. Έσεις που ξέρετε να σκορπάτε σπάταλα τη γοητεία του τα-λέντου σας, και να μη συγκινήστε ο ίδιος ποτέ από τον έρωτα... Πλησιάζω τα χεί-λια μου στη θέσι αυτή του χαριούδι και το φιλάω με έρωτα κι' απόγνωση, απο-χαιρετώντας τη ζωή, αποχαιρετώντας έσας — αφού έσεις είσατε ή ζωή για μένα!...».

— Έμπρός... Λέγετε...
— Αγαπημένε μου συγγραφέα, με συγ-χωρήτε που σας ενοχλώ κι' από το τηλε-φώνο ήθελα όμως... να πάρω μαζί μου τον ήχο της φωνής σας, φεύγοντας από τη ζωή

— Α, είσατε σείς που θ' αυτόκτονή-σετε!... «Ολόκληρη! Έχω δίπλα μου, εδώ,

μπροστά μου, το ποτήρι με τη στρυχνίνη! Σε λίγο, μόλις κρεμάσω το ακουστικό, θα το πτώ. Και θα τελειώσουν όλα!...

— Δεν μιλάτε, βέβαια, σοδωρά!...
— Όσο πιο σοδωρά γίνεται... Αν με βλέπετε ψυχραιμη, είναι γιατί σας άκου-σα... Η γλυκεία λατρεμένη φωνή σας, μούδωσε καινούργιο θάρρος, για το μεγα-λο πήδημα δώ από τη ζωή...

— Είσατε πολλύ τρελή, ή αφώντα-στα πονηρή!...

— Είμαι μόνο, αγιάτρευτα έρωτευμέ-νη!... «Ελάτε, μη μου μιλάτε μ' αυτό τον ψυχρό τρόπο... Πέστε μου δυο λόγια ά-γάπης, έστω και ψευτικά!... Ζυγώστε τα λατρεμένα χείλια σας στο μικρόφωνο του τηλεφώνου και στείλτε μου ένα υποκινη-τικό γλυκό φιλί!...

— Τρελλό!... «Ασε τις τρέλλες σου κι' έλα να τα πούμε από κοντά...

— Τι να τα πούμε; Δεν έχουμε να πω-με τίποτα... Αντίο, μεγάλε μου, πρώτ-ε και τελευταίε μου αγαπημένε!...

— Άκουσε! Μην κλείσης... Σ' έσο-ρίζω... Σε παρακαλώ επί τέλους! Έλα για μία στιγμή!...

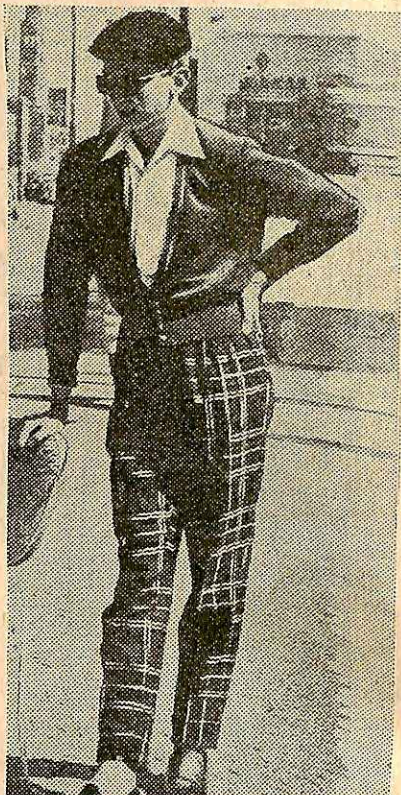
— Τι να κάνω; Αφού αδιαφορείτε για μένα!...

— Μά, σ' αγαπώ, τρελλό! Σ' όρκίζο-μαι πως σ' αγαπώ!... Έλα...
— Έρχομαι αμέσως... *

«Σελίδες ήμερολογίου.

«...Κι' έτσι, τον κέρδισα! Με πρόσε-ξε, μ' αγάπησε!... Μά, ναί, μ' αγάπη-σε... Αυτός, που τον αγαπάνε όλες, που δεν πρόσεχε ως τώρα καμμία... Πόσο είμ' εύτυχισμένη!... Και πόσο θαυμάζω τον εαυτό μου για το περίφημο σχέδιό μου!... Ένα γράμμα γεμάτο ανυπαρκτή απόγνω-σι, κι' ένα ποτήρι γεμάτο ανυπαρκτή στρυ-χνίνη, μου δώσανε τη χειροπιαστή εύ-τυχία!...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ
Περίεργη ανδρική εμφάνισι! Δεν συμ-φανείτε; Είναι το νέο αντρικό καλοκαι-ρινό κοστούμι, που φορούν τώρα κυκλο-φορώντας στους δρόμους του Βερολί-νου, οι άντρες — μανέκεν ενός μεγάλου βερολινέζικου οίκου ανδρικής μόδας.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΟΡΩΝΕΡ ΩΣ ΚΙΝΕΖΑ

Ο χορός που δόθηκε προ ήμερών στη Νέα Υόρκη για την ενίσχυσι των έλ-λων φοιτητών, που σπουδάζουν στην έλ-μερική, ήταν ένα από τα κοσμητικότερα γεγονότα της διοργάνωσι του χο-ρού έδωσε ή 400ή επέτειος των γενεθλί-ων του Γάλλου ποιητού Φρανσουά Ραμ-πελάι. Στο χορό συνεκεντρώθη όλη ή αφρόκρεμα της αμερικανικής άριστοκρα-τίας του αίματος, του πλούτου και των... πέντε δαχτύλων! Τα κοσμήματα άξια ήταν άφθονα στην αίθουσα και γι' αυ-τό δεν έλειψαν και οι... κλέφτες! Η Βαρβάρα Γουώρνερ, ή κόρη του περι-φημου κινηματογραφικού παραγωγού κάθε κίνηση, Μπαίνου στην Κωνσταντινούπολι κι' αντικαθι-στούν την πιο κουρασμένη φρου-

ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ «ΦΡΟΥΡΟΙ» του Δικέφαλου Αετού

Σαράντα Κρητικοί στο Βυζάντιο

Λεβεντόκορμοι Κρητικοί, παλ-ληκάρια της Μεγαλονήσου, γε-μάτα σφρίγος, θα άποτελέσουν, ως γνωστόν, μαζί με τα θηρικά ευζωνάκια μας, την Ανακτορική Φρουρά. Κρήτες κι' ευζώνοι έ-χουν γράψει στ' αλήθεια, τις πιο ένδοξες σελίδες της ιστορίας της Ελλάδος.

Οι Κρητικοί μάλιστα θεωρούν-ται ως «οι φρουροί του Δικέφα-λου Αετού» από έδω και πέντε αιώνες δηλαδή από την εποχή της Αλώσεως της Κωνσταντι-νουπόλεως. Και να πως ακριβώς έχει αυτή ή αλήθεια και τόσο συναρπαστική ιστορία:

Σύμφωνα με την αρχαία πα-ράδοσι, ο Αργοναύτης Βύας, που ήταν γιουός του Ποσειδώνα και της Κρέουσας και κατ' άλ-λους, άπλος Μεγαρίτης, έχτισε στα 658 μ. Χ. στην είσοδο του Βοσπόρου και της Προποντίδος μια άποικία Μεγαρέων, που την όνόμασε Βυζάντιο. Η όμορφη ό-μως αυτή άποικία δακρυάσθηκε πάρα πολύ από τον ξέρην, από τους Θράκες από το Ρωμαιο αυ-τοκράτορα Σεπτίμο Σεβήρο. Τέ-λος, το 330, ο Μέγας Κωνσταν-τίνος μετέφερε εκεί την πρωτεύ-ουσα του κράτους του και της έ-δωσε τ' όνομά του.

Οι γύρω Βάρβαροι ώστόσο, έ-καναν διαρκώς επίδρομες σ' αυ-τή τη Νέα Ρώμη την Κωνσταν-τινούπολι. Οι Σλαύοι, οι Αθα-ροι, οι Βούλγαροι, οι Ρώσοι, οι Πέρσες οι Άραβες... Τέλος στις πρώτες ήμέρες του Μαΐου 1453 ο Μωάμεθ ο Β' έφτασε μπρο-στά στις πύλες της ως άπελευ-θερωτής.

Το άσκέρι των Τούρκων που είνε μυριάδες, πολιορκεί την Κω-νσταντινούπολι. Μάχεται σκληρά, αδιάκοπα, ακούραστα. Κι' οι ί-σχυροι πύργοι του Βυζαντίου πέ-φτουν ένας-ένας στα χέρια των πολιορκητών που ήθελαν να την καταλάβουν για να την προστα-τεύσουν από τα χέρια των Βα-ρβάρων όπως έλεγαν.

Το Βυζάντιο κινδυνεύει. Είνε ή μόνη φορά που βρίσκεται σ' αδυναμία να σώση τον εαυτό του. Πολλοί είναι εκείνοι που τρέχουν να το συνδοάσουν, από την ξηρά και την θάλασσα. Ανάμεσα σ' αυτούς είναι κι' ένας Κρητικός, ένα όμορφο παλληκάρι από τον Άγιο Μύρωνά του Μαλεβυζίου, που από χρόνια ήταν έγκρατεστη-μένο στη Μήλο, ο Κ. Χαρικού-τσης.

Τρέχει λοιπόν με το καράβι του και με σαράντα παλληκάρια να πολεμήση. Είναι ο τελευταίος που ήρθε να προσφέρει την βοή-θειά του, όταν σχεδόν είχε κριθή ή τύχη της Πόλης κι' ο θάνατος άπλωνε πάνω σ' αυτήν τα φτερά ή του. Ο Χαρικούτσης κι' όλο το πλήρωμα του καραβιού άνηφούν κάθε κίνδυνο. Μπαίνουν στην Κωνσταντινούπολι κι' αντικαθι-στούν την πιο κουρασμένη φρου-

ρά στον πύργο του Λέοντος και Αλεξίου! Ο πύργος αυτός ύψώ-νεται κοντά στην Ήραια Πύλη, που σήμερα όνομάζεται Μπαχ-τσε Καπουσι.

Ένας-ένας όλοι οι πύργοι έ-χουν πέσει. Σ' όλα τα οικοδομή-ματα σ' όλα τα τείχη, από τις έ-ξη ή ώρα το πρωί της 29ης Μαΐ-ου 1453 έχει ύψωθή ή ήμισέλη-νος. Επίσης οι περισσότεροι ύ-περασπισται της Πόλης έχουν φύγει πια με τα καράβια τους, γιατί έβλεπαν το μάταιο του ά-γώνος.

Ο Κωνσταντίνος Χαρικούτσης με τα παλληκάρια του πολεμάει σκληρά πάνω στον πύργο. Νύ-κτα και ήμέρα οι Κρητικοί άγώ-νίζονται και κρατούν σε άποστα-σι τους αντίπαλους που προσπα-θούν να ρίξουν από τις έπάλξεις του πύργου τον Δικέφαλο Αετό.

Είνα ή μοναδική έλληνική ση-μαία που κυματίζει σ' όλη την Πόλι. Ο Μωάμεθ ο Β' πληροφο-ρείται το γεγονός αυτό και σαν παλληκάρι που είναι κι' εκείνος, ρωτάει παρεξενεμένος να μάθη ποιοι πολεμούν στον πύργο του Λέοντος και Αλεξίου...

— Είνε σαράντα Κρητικοί... του άπαντούν.

— Σαράντα; Αδύνατον! Δεν μπορούν σαράντα άνθρωποι, να πολεμούν ακούραστοι τόσες ήμέ-ρες!...

Κι' όμως είναι μόνο σαράντα και πολεμούν για το κρητικό γό-ητρο, για το περίφημο κρητικό φιλότιμο, περιφρονώντας τον θά-νατο που τους περιμένει...

— Να σταματήσει ή έπιθεσις! προτάζει τότε με θαυμασμό ο Σουλτάνος. Κήρυκες να δηλώσουν ότι οι ήρωικοί αυτοί Έλληνες μπορούν να φύγουν, χωρίς να πα-ραδοθούν από τον πύργο και να πάρουν και το πλοίο τους. Να τιμήσετε όλοι σας, όπως τους ά-ξιζει αυτούς τους σαράντα Έλ-ληνες!

Οι Κρητικοί άκούνε την άπό-φασι του Μωάμεθ Β' και χαιρε-ται από υπερήφανε ή καρδιά τους παρ' όλη τη λύπη που άι-σθάνονται για την πτώσι της Πό-λης.

Γυαλίζουν τ' άρματά τους, χτενίζονται και κατεβαίνουν ήρε-μι από τον πύργο. Μπροστά προχωρεί ο Κωνσταντίνος Χαρι-κούτσης. Κρατάει ύψωμένο, υπε-ρήφανα το Δικέφαλο Αετό κι' ά-κολουθούν τα παλληκάρια του. Όλοι τους θαυμάζουν κι' άκόμη κι' ο Σουλτάνος είναι υπερήφαν-ος για την παλληκαριά τους και τη λεβεντιά τους.

Οι σαράντα Κρητικοί ανέθηκαν κατόπι στο καράβι τους κι' ύ-ψωσαν σ' αυτό τον Δικέφαλο Αε-τό. Το πλοίο τους έσχισε άργα τα νερά του Βοσπόρου. Λίγο και-ρό αργότερα έφτασαν στην Κρή-τη κι' ή σημαία με τον Δικέφαλο Αετό φυλάχθηκε σ' ένα μονα-στήρι...

Αυτή είναι ή συγκινητική ί-στορία των σαράντα παλληκαρι-ών της Κρήτης, των φρουρών του Δικέφαλου Αετού.

Θ. Δ.

Αθηναϊκά Έθικαιρα

ΤΟ ΚΑΡΡΕ

Στον διεθνή όρίζοντα όλίγη τής αθρία. Τα «κουαρτέτα» μένουν κι' άρχισαν τα «τρία». Είς τας Βερμούδας προσεχώς θα συνδιασκεφθούνε, — και θαν' αι συζητήσεις των έκτάκτως σοδωράι — Γαλλία, Άγγλία, Αμερική, τις «κάβες» τους να (δούνε

και αν χωρά ή τέταρτος να γίνη το... καρρέ.

Κέρδισε ο Τσώρτσιλ δηλαδή αυτήν την πρώτη δόσι. Κι' ο κόσμος τώρα σκέπτεται, ο Σερ αν κατορθώσει, να πείση τους συμπαίκτας του αυτό το καλοκαίρι, να πείσει να του δώσουνε τον «τέταρτο» να φέρη. Πού είναι παίκτης δύστροπος και από άλλη στόφα, κι' όλοι τον υποπεύονται πάλι για καμμία... (μπλόφα!)

ΑΛΜΑΤΑ

Εάν το παραλείπαμε, θα ήτο μέγα σφάλμα. Η λίρα, ή λίρα ή χρυσή, έκανε νέο άλμα. Και μ' ένα σάλτο πήδησε ψηλά τόσες μονάδες. (Κι' άλλοι σε όσους δηλαδή, έχουν μόνο... δραχμά-δες!)

Αυτές τις μέρες «άλματα» μεγάλα σημειώνονται. Πηδούν εν γένει αι τιμαί και όλο υπερυψώνονται. Άλμα εις ύψος αι τιμαί, άλμα σφοδρόν, με πάθος. Άλμα επίσης κι' οι μισθοί, αλλά αυτό εις... βάθος!

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ

Είς την Ελλάδα άπασαν, χαρές και πανηγύρια. Όλες οι πόλεις βάλληκαν να κάνουν άνθοφόρων, με παρελάσεις εκλεκτάς άρμάτων άνθοφόρων, (παρ' όλον που δυσάρεστα χτυπάει αυτό το «...φό-ρων»)

Λαμπρά! τα όντι έόρται. Και σ' όλες αναρίθμητα συρρέουν θεαταί. Κι' έτσι αποδεικνύεται, όσο κι' αν το γελάς, ότι είναι τόπος άνθροός ή εύτυχής Ελλάς!

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

Και μία διαπίστωσις στην κρίσι μας την τόση, που είν' όρεκτα δυσάρεστη και μην το συζητήσ. Σταμάτησε τ' σύστημα: «Πωλώ επί πιστώσει» κι' άπεκατέστη ή αρχή «πωλώ τοίς μετρητοίς!»

Μπακάληδες, χαπάηδες μανάδες, έμποροι που μας τρεβοῦσαν ως προχτές περίπου με το ζόρι, μας κόψανε την πίστωση. Που τόσο μας άρέσει, και, όπως μας δηλώνουν, δεν βάζουν πλέον φέσι!

Αυτή ή αναπροσαρμογή το έχει παρασύρει και το πατροπαράδοτο γνωστό μας «τεμπεσίρι». Και κάθε μαγαζάτορας μία έπιγραφή μας στήνει: «Είναί φτωχό το μαγαζί και βερεσέ δεν δίνει!»

ΣΤΙΣ ΚΟΥΡΕΣ

Είς τον Ίππόδρομο σκηναί έγένοντο και πάλι. Ίππας, όνόματι Ριχάμπ, που φημι είχε μεγάλη, και σ' άλλες κούρες έτρεχε σίφωνασι κι' άστραπη, φαίνεται γνώμη άλλαζε ο άθλος εσχάτως,

χωρίς καμμία ντροπή, και εις την τελευταία τον την κούρσα ήρθε πάτος.

Και όσοι τον έπείσαν έμείνανε ταπί.

Δι' ό και όλοι οι χάσαντες, γής μαδιών τα έκαναν δεινώς... άφηνιάσαντες,

πράγμα λίαν παράλογο, και έξηγήσεις επ' αυτόν ζητούσαν απ' το... έλλογο!

Τέτοιες σκηνές συμβαίνουν κατά πυκνά διαστή-ματα.

Οι παίκτες βεβαίονουν πως πίπτουν άπάτης θύματα. Και βρίζουν και τα σπάζουνε και γεγονός είν' ότι,

στις κούρες τις έπόμενες πηγαίνουν... πρώτοι- (πρώτοι!)

ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ

Όσο και αν την ήπαμε εις την αρχή γι' άστειον, έντεινεται ή εξέγερσις κατά των καλλιστείων. Στάς επαρχίας προ παντός που, ως πληροφορούμαι, μπορεί συλλαλητήρια άκόμα και να ίδουμ.

Συλλαλητήρια πυκνά παύ θ' άκουστούν φωνές, στενωρίες και άγριες: «Κάτω οι καλλονές!» Κι' εις πείσμα της... αντίδρασης, που όσο κι' αν (επιμεινί),

διπλές εφέτος καλλονές θα ίδουμ με «μπικινί!»

ΠΑΝ ΠΑΠ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια έκ της προηγούμενης σελίδος)

ματικός αναγκάστηκε τότε ν' αναφερθή στον αρχηγό της αντικατασκοπείας τον "Άρθουρ Ζάιτς και να του πη τά κατέκαστα. Έκείνος όμως αγρίεψε.

Είστε τρελλοί όλοι σας! φώναξε. Η ύποθεσι Γκέρ έχει κλείσει πρό πολλού. Οι πράκτορές μας αρχίζουν να βλέπουν φαντάσματα!...

Έτσι, δεν προχώρησαν σε καινούργιες αναζητήσεις. Όσπου τελείωσε ο πόλεμος κι' οι Γερμανοί έφυγαν από την Ελλάδα. Ωστόσο οι ελληνικές αρχές, καθάρθωσαν να συλλάβουν πολλούς ανώτερους και κατώτερους αξιωματικούς, άλλους ως εγκληματίες πολέμου κι' άλλους επειδή έκαναν κατασκοπεία πριν από την Κατοχή στην Ελλάδα. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν κι' ο Ζάιτς, που τον παρέπεψαν στο στρατοδικείο. Τότε, με μεγάλη του εκπληξη είδε να παρουσιάζεται ως μάρτυρας κατηγορίας έναντιον του, ένας παλιός πράκτοράς του — από το 1938 — ο Νικόλαος Ουράγκανωφ, Λευκορώσος. Ήταν ένας άντρας καμιά τριανταριά χρονών, με ώραία χαρακτηριστικά και άστραφτερά μάτια.

Άλλα ή έκπληξη του Ζάιτς διπλασιάστηκε, όταν κατά την ακροαματική διαδικασία πληροφορήθηκε, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν το ίδιο πρόσωπο με το Νικόλαο Σέικιν — που τον είχε άλλοτε κι' αυτόν στην υπηρεσία του, χωρίς όμως να τον γνωρίσει ποτέ από κοντά — με τον Ίβαν Νοβοτσέρκασκι και με το στρατιώτη της Γκε. "Εφ. Πέ, Ρούπρεχτ φόν Γκέρ. Και τότε μόνο ο Ζάιτς άντελήθη για τι, μία μέρα, πριν από την κήρυξη του πολέμου από τη Γερμανία έναντιον της Σοβιετικής Ένώσεως, οι Ρώσοι συνέλαβαν και εξεμηνείσαν όλα τα γερμανικά δίκτυα κατασκοπείας, που είχε κατορθώσει να διοργανώσει στη νότιο Ρωσία η γερμανική υπηρεσία κατασκοπείας της Αθήνας. Τους είχε προδώσει ο Ρούπρεχτ φόν Γκέρ!...

Άλλα ποιός ήταν ο καταχθόνιος αυτός πράκτορας; Ποιό ήταν το αληθινό όνομά του; Και για λογαριασμό τίνος κράτους δούλευε; Απάντησι για τα δύο πρώτα ερωτήματα δεν υπάρχει, γιατί κανείς, εκτός από τις ειδικές ελληνικές υπηρεσίες, δεν γνωρίζει τίποτα περισσότερο. Για την τρίτη όμως ερώτηση, υπορούμε ν' απαντήσουμε τα έξης: Ο Νικόλαος Ουράγκανωφ, Σέικιν, Νοβοτσέρκασκι ή Ρούπρεχτ φόν Γκέρ, ήταν ένας διεθνής κατάσκοπος κι' επομένως, άνθρωπος χωρίς πατρίδα και ηθικούς φραγμούς. Το 1939 δούλευε στην Ελλάδα για λογαριασμό των Άγγλων, αλλά συγχρόνως και για τους Γερμανούς. Είχε δημιουργήσει μάλιστα και την όργανισή «Νέο Ρωσικό Κόμμα» που τα μέλη της ήταν όλοι Λευκορώσοι και που, όπως είπαμε στην αρχή, την είχε διαλύσει η ελληνική αστυνομία.

Αργότερα, όταν πιά κηρύχθηκε ο πόλεμος, φαίνεται πως είχε ελαχιστήσει σε κάποιο ρωσικό δίκτυο και δούλεψε για λογαριασμό του ως ένα ώριμο χρονικό διάστημα. Αυτό τουλάχιστον μαρτυρούσαν τα έντυπα κι' οι πληροφορίες, που κυκλοφορούσε στα διάφορα στρατόπεδα αιχμαλώτων. Τι μεσολάβησε όμως και στράφηκε έναντιον τους ξαφνικά, παραμένει άγνωστο. Ωστόσο μιά είνε η αλήθεια: "Ότι ο διεθνής αυτός πράκτορας, είχε αναστατώσει τις μυστικές υπηρεσίες των Γερμανών, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στις υπόλοιπες χώρες των Βαλκανίων. Ήταν πραγματικά δαιμόνιος άνθρωπος, που δεν λογαρίαζε τον κίνδυνο, που ελαχιστούσε παντού κι' έπαιζε με το θάνατο. "Αν ο Ίβαν Νοβοτσέρκασκι αποφάσιζε να εργαστή για λογαριασμό μονάχα των Γερμανών, ίσως ή τροπή του πολέμου να ήταν διαφορετική. Κι' αν πάλι στεκόταν στο πλευρό των συμμάχων, ίσως ο πόλεμος να τελείωνε μιά ώρα αρχύτερα. Τα λόγια αυτά δεν είνε δικά μας. Είναι κάποιων άλλων, ειδικών, που έβρουν καλύτερα από μας να κρίνουν παρόμοιες υποθέσεις...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επίστολων

Μ. και Β. Γούτσας, Καναδά: Το γράμμα σας είνε γεμάτο από συγκίνησι για την Ελλάδα. Σας στέλνω τα 12 βιβλία που μου ζητάτε. Για το ένδιαφέρον και την αγάπη σας χίλια ευχαριστώ. Αιμιλία Γοντζέ, Αυστραλία: Παντοτε χαίρομαι, όταν παίρνω γραμμάτια από ξενιτεμένους Έλληνες. Να μου γράψετε όποτε θέλετε και θα σας απαντά ταχύδρομικώς. Κων. Δ. Κυριαζήν, Αυστραλία: Με τον Τάσο Βαμπετή, υπήρξαμε κάποτε... φίλοι! Αφού τον βλέπετε, να του πείτε τους χαίρεται μου. Θα συνεννοηθώ. Λουις και Παναγιώτη, Αγγλόφρονες Ν. Ζηλανδία: Βεβαίως. Υπήρξαν εξαιρετικοί φιλέλλη-

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΦΙ Είκοσιπέντε Ιθαγενείς υπαξιωματικοί του στρατού της Αυστραλίας προσεκλήθησαν στο Λονδίνο για να πάρουν μέρος στην τελετή της στέψεως της βασίλισσας Ελισάβετ. Στη φωτογραφία μας ο λοχίας Κονιμόρο και ο έπιλοχίας Μερριερ κάνουν τις τελευταίες προετοιμασίες τους, προτού επιβιβαστούν, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, στο πλοίο που θα τους μεταφέρει στην Άγγλια.

γες κι' ασφαλώς θα εξακολουθούν να είναν. Ο λοχαγός Ντόν Στόττ, είναν παιδί της καινούργιας σας πατρίδας. Η δράσι του στην Ελλάδα, κατά την κατοχή, ήταν υπέροχη. Θεόδωρον Δήμερ, Νέα Υόρκη: Ναι, ίσως να συναντηθώμε τον Αύγουστο. Πρόκειται να ταξιδέψω στην Αμερική, όπου θα μείνω περισσότερο από χρόνο. Σωκράτης Παρασκευάς, Αλεξάνδρεια: Σκοτώθηκε στη Ρόδο, σε μιά μεγάλη επίδρομή των Άγγλων πρακτόρων. Εγώ δεν τον γνώρισα ποτέ. Πάντως κρατώ τη φωτογραφία του κι' ευχαριστώ. Κ. Αγγελλίδην και Γεωργία Πανουργιά, Κάιρο: Θα έπαινε μ'εταίριο και θα σας άπαντήσω πολύ γρήγορα. Αντρέας Ασημακόπουλον, Βιέννη: Οι Έλληνες που παρέμειναν στη Γερμανία, δεν είναν όλοι προδότες! Προς Θεού! Υπήρξαν ίσως εργάτες στα γερμανικά εργοστάσια, αλλά οι περισσότεροι επιστράτευθηκαν με τη βία. Αυτά που παντρεύτηκαν και «απέκτησαν» παιδιά με Γερμανίδες, δεν έκαναν καμιά παρανομία. Μίχον Νικολαΐδην, Έδεσσα: Θα συμφωνήσετε όταν εξακριβώσετε την αλήθεια. Κι' αυτή είναν όπως τη γράφω. Όλα τ' άλλα είναν... φιλολογία. Γ. Μίλιον, Αίγιον: Τέτοιο πρόσωπο δεν υπήρξε κι' ούτε μπορούσε να υπάρξει στην αντίσταση. Σας επιτρέψω ο «Ασρατος άνθρωπος» του Ουέλς. Μακάρι να μπορούσε να γίνη. Κυριαζήν Αγγερινόν, Νάουσα: Δεν πιστεύω σε προφητείες! Μόνο αν πραγματοποιή ή δική σας για μένα, θα γίνω οπαδός σας! Αλλωστε, το έργο βήκε από τον παράδεισο! Κων. Αλζαρήν, Νάξος: Πως όχι! Τον βλέπω συχνά κι' είμαστε φίλοι. Η «Μαύρη Γη» είναν πράγματι έργο δικό του. Ευστάθιον Θ. Γεωργιάδην, Ένταθα: Γιατί έχετε αυτή τη γνώμη; Η «Αθηναϊκή» και ο «Ελευθερος Λόγος» δεν έχουν καμμία σχέση μ' όλα αυτά. Ούτε ο «Θεσσαυρός» κάνει πολιτική. Β. Ν. Δρόσον, Αργονόλι, Κεφαλληνίας: Κάθε ένας πιστεύει με τον τρόπο του. Φτάνει να μην είναν κανείς ποδοστής. Έλ. Εύθυμιου, Κηφισιά: Το απαλόχαρτο αυτό έχει σημαντική αξία. Δεν πρέπει να τα πετάξετε. Κάποτε θα σας χρειαστή και να με θυμηθώ. Α. Γρίβαν, Βόλον: Γράφω για όλους. Όσοι έλαβαν μέρος στον κρυφό πόλεμο της Ελλάδος, θα περάσουν από το άναγνωσμά μου. Κάνετε, λοιπόν, υπομονή. Θάρθη κι' η σειρά σας, αν δουλέψατε στην αντίστασι. Αλέξ. Ένταθα: Λυπούμαι για λογαριασμό σας. Πως ζήτε ακόμη στην Ελλάδα; Κλέσρχον Δούκαν, Ένταθα: Ο Κ. Δούκας ήταν πράγματι φοβερός προδότης. Δεν έχει σημασία ότι τον εξέτελεσαν οι Γερμανοί. Στο τέλος φοβήθηκαν μην προδώσι κι' αυτούς τους ίδιους. Σακελλάριον Σακελλαρίδην, Νέα Υόρκη: Τέτοιο βιβλίο δεν έχει έκδοθη στην Ελλάδα. Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε, το έχω υπ' όψει κι' ευχαριστώ. «Κατασκοπείς» σας στέλνω.

Ι. Β. Ι.

Από πάμπλουτη ΠΑΜΦΙΩΧΗ!..

Η τρανική ζωή της Εύδοκίας Ζαΐμη

Κατά τα τέλη του 18ου αιώνα ο Δημητράκης Ζαΐμης ή Ζαΐμόγλου, μέλος της Φιλικής Έταιρίας, που έδρασε μεταξύ των πρώτων στον Έπρω άγωνα, έκαμε τούς γάμους του με την Εύδοκία Περρούκα, άρχοντοπούλα του Άργους.

Η οικογένεια της νέφης πρόσφερε κατά την επανάστασι πολλές θυσίες και υπηρεσίες στον έθνικόν άγωνα. Ο Δημητράκης Περρούκας, άνθρωπος με έπιστημονική μόρφωσι είχε χρηματίσει γερουσιαστής και νομοθέτης και επί Όθωνος Σύμβουλος της Έπικρατείας μέχρις ότου, το 1851 δολοφονήθηκε.

Οι γάμοι του Δημητράκη Ζαΐμη και της Εύδοκίας έγιναν με μεγάλη λαμπρότητα. Είχε συγκεντρωθί όλο το άρχοντολόι της Άργολίδος και των Καλαβρύτων. Σαράντα κοπέλλες, οι πιά όμορφες του Άργους, κομποστολισμένες συνώδεψαν την ώραία νέφη τραγουδώντας:

«Αει, Βδοκία μου, άει, παιδί μου,

Αίντε, σύρε στην εύκή μου...»

Από το γάμο αυτόν δημιουργήθηκε μιά νέα οικογένεια. Η μόνη και τελευταία απόγονος ήταν η Παρασκευή.

Η Παρασκευή ήταν ή μικρή κόρη της Εύδοκίας. Είχε κληρονομήσει την όμορφη της μητέρας της. Άλλ' ενώ και ή καταγωγή, τα πλούτη και ή όμορφη την προώριζαν για να ζήσει εύτυχισμένη, άρρώστησε και ή άρρώστεια την καταδίκασε σε ισόβια δυστυχία.

Από την άρρώστεια αυτή έμεινε σε νεαρή ήλικία κωφάλαλη! Ένώ οι άδερφοί της πέθαναν πρόωρα, ή ζωή της Παρασκευής κράτησε πέρα από τα συνηθισμένα όρια, για να υποφέρει περισσότερο την σκληρή δυστυχία της. Πέθανε σε ήλικία ένεννήντα χρόνων τον Οκτώβριο του 1903.

Αυτή λοιπόν ή νέα, που γεννήθηκε μέσα στα πλούτη και τ' αγαθά, έφθασε κατά τα τέλη του βίου της στην πιά φοβερή φτώχεια. Δανεισταί άπάνθρωποι, σκληροί και άπληστοί έφαγαν τη μεγάλη της περιουσία και τη άφησαν κυριολεκτικά στους δρόμους.

Όσους δε είχε ευεργετήσει, συγγενείς και φίλους, έχασαν την Παρασκευή Ζαΐμη στη δυστυχία της.

Η μητέρα της Εύδοκία, όταν πέθανε ο άντρας της στο Άργος, είχε συντρέξει πολλούς. Μεταξύ μάλιστα των πολλών δωρεών κι' ευεργεσιών της είχε δωρήσει και το μεγάλο γήπεδο, όπου έγινε ή κεντρική πλατεία της πόλεως.

Άλλ' ή Παρασκευή είχε την άτυχία να ζήσι πολλά χρόνια κι' όταν έφτασε στις μεγάλες της φτώχειες, βρέθηκε άνάμεσα σε άγνωστους. Και όσοι από εκείνους που είχαν ευεργετηθί ζούσαν ακόμη, είχαν ξεχάσει τις καλωσύνες, που συνήθως ξεχνιούνται πολύ εύκολα.

Κι' αυτός ο Δήμος Άργεϊών θυμήθηκε πολύ άργά την κόρη της άρχοντοπούλας του Άργους για να της δώσι ένα μικρό επίδομα.

Ο μόνος που δεν την ξεχάσε ήταν ένας πρώην υπηρέτης της, που λεγόταν Μαρούσης. Ήταν ένας φτωχός μαραγκός, που τη βοήθησε στα χρόνια της δυστυχίας της και που φρόντισε να την κηδέψι, όταν επί τέλους ο θάνατος την άπάλλαξε από τη θλιβερή ζωή της.

Καλοκαίρι ΜΥΡΙΣΕ

Όσαδήποτε ο Μάης πεισματάκια κι' αν μās κάνη, ο καιρός έχει γλυκάνει και στα ρέμματα το λένε τ' άπιδανάκια κάθε μέρα ότι αρχίζει να μυρίζει καλοκαίρι έδώ και πέρα. Και ο Μάης ο κατσούφης με τις τόσες του ψυχάλες και με της βροχής τις στάλες έχει χρέος και όφείλει να το πάρη πιά χαμπάρι, ότι έφτασε ή ώρα τὰ... δρεμμένα του να πάρη!

Όσο πάει καλοκαιριάζει, πιά θερμός ο ήλιος λάμπει και στα χρόνια μας έτούτα, πούναν «κλάφτα Χαρα- (λάμπη)

το φτωχό μας κοκκαλάκι το θερμαίνει πιά πολύ κι' ευεργέτης έχει γίνει για την δόλια μας φυλή που την δέρνει τόσα χρόνια κάθε θυελλα και δίνη κι' ή ταισίπωση κοντεύει μόνο... κόκκαλο να μείνη!

Καλοκαίρι μπαίνει, πλέον! Έτελειώσαν τ' άστειά και αρχίζει και της Ούλην ή μεγάλη δυναστεία, έπειδή με την Σουβάλα, έννοει, καλὰ και σώνει, να την έχουμε καθάλλα κι' έχει άπαιτήσιον αυτή την... Υλική, τελικώς να την εκμεταλλευτή εις τόν άπαντα, που λένε, τόν αιώνα... υλικώς!

Καλοκαίρι ξαναφτάνει, πρὸς χαράν παντός άπάλτου κι' έποχή που σιγοδραρίζει στο κατράμι της ασφάλ- (του,

που κολλὰς επί της πίσσης και ποτέ σου μην έλπισης ότι και θα ξεκολλήσης μοναχός σου τελικά, εάν δεν σε... ριμουλκίσουν συνεργεία ειδικά! Ξαναμπάνει καλοκαίρι, για πολλούς καλοκαιράκι, έποχή που λυώνει όλος άπ' τη ζέστη σαν κεράκι και που ψάχνεις με... κερί

έτσι όπως τάχουν φέρει οι σκληροί μας οι καιροί, για να βρής λιγάκι πάγο, του οποίου ή τιμή μιά στιγμή δεν... παγιοῦται, άλλ' άνέρχεται γραμμί κι' ένα... τέταρτο κολώνας, για να πάσης, τελευταίως κι'... ξεματίζεσαι άγρίως και σε πιάνει...τεταρταίος!

Ξαναρχίζουνε τα μπάνια, ξαναοίγουν οι καμπίνες κι' οι Άτθίδες ξανατρέχουν για να γίνουν...άραπίνες. Θα μαυρίσουνε τα πάντα, ασφαλώς αυτούς τούς (μήνες

όσα είν' εκτεθειμένα στοῦ ήλιου τις άκτίνες εξαίρεσει, έννοείται, της δικής μας αγοράς, πούχει γίνει πρό πολλού, σαν Άδηνονέζος... Ρας κι' άραπίνια... Μυστρίλου!

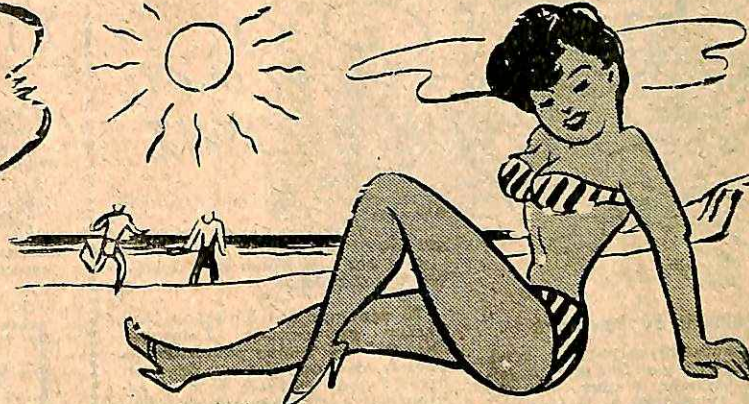
Μαύρη κι' άραρχη κατέστη, μολονότι μήνες ήδη, έχει φτάσει στο σημείον να μη βρίσκησ ούτε λέπι και παρ' όλο, τέλος πάντων, που τα πιά πολλά της (είδη και παρ' όλο, τέλος πάντων, που τα πιά πολλά της

Τα μαγατικά καπρίτσια, πάνε πλέον κατά μέρος και ξαναρχεται το θέρος, έποχή που θέλει πευκό, βαρκαδίστα, κοττεράκι

«Υδρα, Πόρο και Λουτράκι! Άλλά πώς, διερωτάσαι, θα βρεθώ κι' εγώ εις Πό- (ρους,

τη στιγμή που ιδρωκοπάω για τούς πρὸς το ζήν τούς και στα Βούρλα τα Καμμένα πώς μπορώ κι' εγώ (να πάω,

όταν μέσα στην μιζέρια και στα χρέη κολυμπάω κι' έκει πέρα για να μείνω, έστω πέντε μέρες μόνο, πρέπει ο τάλας να ξεδεψώ όσα βγάω ένα...χρόνο!

Ούτε λόγος, επομένως, άς μη γίνεται γι' αυτά. πούναν θαύμα κι' είναν χάρμα για τούς έχοντας (λεφτά και που δίχως αντίρρήσεις, κάθε τάξι μη πλουσία, συζητά μόνο για Βούρλα και την πιάνει...βουρλισία.

Έποχή ξαναπροβάλλει πούχει χάρες άρκετές και μεγάλες άρετές έπειδή γυρνά κανέναν μ' ένα άπλο παντελονάκι την περνά με μιά ντομάτα με... ιμάρι, ή πεπονάκι και μπορεί για δυο-τρεις μήνες να την κάνη και ταράτσα με τις... φλουδοβιταμίνες! Έχεις έτι, συν τοις άλλοις, τα σταφύλια τα φτηνά σιδερίτες και ροδίτες, ραζακι, σαβανιανά και τόν Αύγουστο τόν μήνα, που θα βγή κι' ή σουλτανίνα,

τότε πλέον, συμπολίτα τη... σουλτάνα σου μασσάς κι' είσαι μπέης και... σουλτάνος κι' ο καλύτερος (πασσάς!

Θέρος έφτασε και πάλι, καλοκαίρι αν θέλης πές, έποχή με τις συνήθειες θερινές διακοπές. Όμως λίγες τάξεις μόνον συνανθρώπων εύτυχών, άνευόλητη περίπου, θα μωρέσουν ν' άπολαύσουν άδειες... (δοχών»,

έπειδή σ' αυτή την ψεύτρα και πανούργα κοινωνία, ...μηχανές δουλεύει άδέρτα κάθε βιομηχανία, άνευόλητη περίπου, σ' όλους τούς εργαζομένους δίνει αυτό το καλο- (καίρι,

κάτι... «άδειες» νέου τύπου παπούτσια σας που σημαίνουν, έν θλίγοις, «τά... (στο χέρι! Νέα... φάμπρικα τούτέστιν κάθε μιά τους έχει έ- (φύρει

να σου δίνη το... πανί σου, πρίν ακόμα πής άλεύρι, έτσι, δίχως αντίρρήσεις, πλείστοι άνεργοι φτωχοί, δεν θα πάνε αυτό το θέρος, δυστυχώς, για έξοχη, στην Πεντέλη, στην Γλυφάδα, είτε και στα Φαλη- (ράκια,

άλλά φεύ! στα... θυμαράκια!

Καλοκαίρι φτάνει, έν τέλει, που έκτός άπ' τα τερ- (πνά του έχει και τα γνώριμά του και ποικίλα βάσανά του! Και θα νοιάσης—δωανούπα—και θα δης σε μέρες (λίγες,

τα κουνούπια και τις μύγες, να...βουίζουν νύχτα-μέρα μέσ' στ' αῖτί σου, άγα- (τηπτε σαν... τηλεφώνα, περίπου, του λαμπρού μας του (Ο.Τ.Ε.

Οι κορέσι μόνο φέτο, μεταξύ των παρσιτών, δεν θα κάνουν υποθέτω, ούτε την εμφάνισί των, γιατί φέτος δεν μπορούνε αίμα άπάνω μας να βρούνε!

Έχουν, βλέπετε κι' εκείνοι άσφαλείς πληροφορίες και γνωρίζουν έν συνόψει πως στην ένδοξη μας χώρα είναν τόσες έφορίες που μās έχουε το αίμα με τα έντάματά τους... (κόψει

πως μās έχουν με τούς φόρους άφανίσει και ρημάξει και οικτρώς, — έν κατακλείδι — κι' άφορήτως... (άφαιμάξει!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο συναισθηματισμός είχε προτέρημα;

Στη γυναίκα υπερτερεί ο συναισθηματισμός. Άλλ' αυτό είναι καλό ή κακό; Αυτός ο συναισθηματισμός της είναι μια αρετή, που πρέπει να καλλιεργήσει και να ενισχύσει ή αντίθετα ένα ελάττωμα, που πρέπει να καταπολεμήσει ή τουλάχιστον να περιορίσει;

Αυτός ο συναισθηματισμός, ανεξάρτητα από το αν είναι προτέρημα ή ελάττωμα, οφείλεται σ' ένα ένστικτο που έχει βαθειά τις ρίζες του μέσα στην ψυχή της γυναίκας.

Η γυναίκα δεν λογικεύεται και δεν κρίνει όπως ο άντρας. Στις κρίσεις της όπως και στις πράξεις της οδηγείται από το ένστικτο κι απ' αυτή την περιέργη διαισθητική ικανότητα που την διακρίνει και που αποτελεί αποκλειστικό σχεδόν προνόμιό της.

Ο συναισθηματισμός είναι, έξ' άλλου, στα χέρια της ένα πολύτιμο όπλο. Γιατί της επιτρέπει να προσελκύει τον άντρα, που έχει μια φυσική τάση ν' αγαπά εκείνον που τον νομίζει ωραιότερο από ό,τι είναι και που τον στολίζει μ' ένα σωρό αισθήματα και προτερήματα που δεν έχει.

Ο συναισθηματισμός είναι τόσο πολύ αναπόσπαστος με τη γυναικεία ψυχή, ώστε η γυναίκα μάς φαίνεται σαν κακέκτυπο του είδους της όταν δεν είναι συναισθηματική. Έτσι μπορούμε να πούμε συμπερασματικά, ότι ο συναισθηματισμός είναι ένα προτέρημα για τη γυναίκα.

Άλλά το προτέρημα αυτό της στοιχίζει πολύ ακριβά, της επιβάλλει πόνους δυσανάλογους με τα πλεονεκτήματα που της παρέχει και την εκθέτει σε αναρίθμητες απογοητεύσεις και πικρίες. Κι' ο λόγος είναι πολύ απλός. Ο συναισθηματισμός δεν έχει χειροπιαστό

έκδηλώσεις. Είναι μια ψυχική διάθεση, που την αξία της δεν μπορεί ποτέ να εκτιμήσει εκείνος που επωφελείται απ' αυτήν και, στην περίπτωση μας, ο άνδρας που είναι το ινδάλμα της γυναίκας.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να προσπαθούμε να ενισχύσουμε αυτό το προτέρημα με την αγωγή.

Αυτές οι αναπόφευκτες απογοητεύσεις και πικρίες δημιουργούν βαθμιαία στη γυναίκα μια θλιβερή πείρα και αλλοιώνουν το χαρακτήρα της. Την κάνουν ευερέθιστη, νευρική, απαισιόδοξη και την παρακινούν, από φυσική αντίδραση, σε πράξεις που δεν συμβιβάζονται με τη βαθύτερη ψυχρόσυνησή της.

Πολλές γυναίκες που μάς φαίνονται δύστροπες και κακές προϋπήρξαν αισθηματικές και ίσως νοσηρά αισθηματικές, που απεγοητεύτησαν και έπνευσαν στη ζωή τους.

Ας σημειώσουμε κάτι που έχει εξαιρετική σημασία. Η γυναίκα δεν είναι ανιδιοτελής. Θέλει να «πληρωθεί» για τα αισθήματά της. Τα «υλοποιεί» μέσα στη σκέψη της και θέλει να βρει ανταπόδοσι σ' αυτά. Πράγμα που συμβαίνει σπανιότατα και μόνο σαν εξαίρεση. Γιατί ο άντρας, ακόμη και στις καλύτερες περιπτώσεις, δεν αισθάνεται ευγνωμοσύνη για τη γυναίκα που τον περιβάλλει με την τρυφερότητα και τη στοργή της. Χωρίς να λογαριάζουμε πώς, από φυσική ροπή, έχει την τάση ν' αναλύει τα αισθήματα όχι μόνο τα δικά του αλλά και των άλλων. Είναι άνικανος, όμως, να εισχωρήσει στο βρόχο τους και τα κρίνει επιτόλεια κι' επιφανειακά.

Η γυναίκα, λοιπόν, πρέπει να προσπαθή να χαλιναγωγή τον συναισθηματισμό

της, αντί να παρασύρεται απ' αυτόν. Στο ζήτημα αυτό οι μητέρες έχουν υποχρέωση να διαπαιδαγωγούν ανάλογα τις κόρες τους.

Άλλ' ο ρόλος της μητέρας σ' αυτό το κεφάλαιο δεν είναι, δυστυχώς, σημαντικός. Γιατί κι' η μητέρα, σαν γυναίκα, κυριαρχείται επίσης από το ένστικτο και το μητρικό της φίλτρο την εμποδίζει να δει τις υπερβολές της κόρης της. Την χαρακτηρίζει τούναντίον μια τάση να τις δικαιολογή ή να τις «σκεπάσει», κάνοντας τη σκέψη ότι ο χρόνος θα τα διορθώσει όλα. Άλλ' ο χρόνος με τη θλιβερή πείρα των απογοητεύσεων και των πικριών του διαστρέφει την ψυχή της γυναίκας κι' από τον ένθουσιώδη αισθηματισμό την ρίχνει στην απαισιοδοξία και την απόγνωση. Η ψυχή της γίνεται τότε μαύρη κι' όπως είναι φυσικό τα βλέπει όλα μαύρα γύρω της.

Οι άντρες, τούναντίον, με τη λογική, την ψυχραιμία και το παραδειγμα τους, μπορούν να επιδράσουν ευεργετικά στη διαμόρφωση της γυναικείας ψυχής.

Κάποιος Άγγλος παιδαγωγός του περασμένου αιώνα έγραψε ότι το μεγαλύτερο δυστύχημα για μια γυναίκα είναι να ζήσει χωρίς να αισθάνεται την επίδραση κάποιου άντρα, που να βρίσκεται στο περιβάλλον της. Είτε για τον πατέρα και τους αδελφούς, πρόκειται, είτε για το σύζυγο και τους γιους, είτε ακόμη για τον αγαπημένο της, ο άντρας κατορθώνει να χαλιναγωγήσει τα ένστικτά της, την κάνει να καταλάβει την αξία της λογικής, την συγκρατεί στους ένθουσιασμούς της και της μεταδίδει την ψυχραιμία και το θάρρος του.

Οι δοκιμές ανατροφής από κοινού αγοριών και κοριτσιών που έγιναν στην Αγγλία και στην Αμερική απέδωσαν εξαιρετικά αποτελέσματα σ' αυτό το κεφάλαιο. Τα κορίτσια που ανετράφησαν μ' αυτό τον τρόπο είναι λιγότερο συναισθηματικά.

Εκτός, όμως, από τη γνήσια συναισθηματική διάθεση, υπάρχει και μια άλλη, ή υποκριτική.

Η γυναίκα στην περίπτωση αυτή μεταχειρίζεται τον συναισθηματισμό ως όπλο, επειδή έχει ακούσει ότι μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να κατακτήσει και να υποδουλώσει ευκολότερα τους άντρες.

Στην περίπτωση αυτή ο συναισθηματισμός γίνεται μια παγίδα, μέσα στην οποία οι άντρες πέφτουν «αν τυφλοί».

Δεν αξίζει ν' ασχοληθούμε περισσότερο μ' αυτόν τον ψεύτικο και υποκριτικό συναισθηματισμό. Ας σημειώσουμε μόνο ότι δεν είναι ακίνδυνος. Γιατί πολλές φορές η γυναίκα πέφτει στην ίδια την παγίδα που στήνει για τους άντρες. Γίνεται τότε ένα υστερικό πλάσμα, ένα νευρικό πλάσμα, ένα νευρώσαντο, που προκαλεί τον οίκτο με το παραπάνω ίσως, αλλά που είναι ανίκανο να εμπνεύσει τον έρωτα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δεν υποπετυόταν το θάνατο

— Τάμαθες; 'Ο Γιάννης ο Τσιμπι-δάκης πέθανε...
— Άδύνατον!
— Και όμως είναι αλήθεια!
— Πολύ παράξενο πράγμα!... Πρό-οχτώ ημερών, τρώγαμε μαζί και δεν φαινόταν να υποπετεύεται τίποτα!

— Συχνάζεις πάντα το βράδυ στο σπίτι της χήρας Κακαριδής;
— Δεν λείπω καμιά βραδιά!...
— Μά, φίλε μου, αφού σ' ευχαριστεί τόσο η συντροφιά της, γιατί δεν την παίρνεις;
— Τό σκέφτηκα κι' εγώ, άλλ' όταν παντρευτώ, πού θα περνά τα βράδια μου;...

Στην κλινική των ζώων:
'Η κυρία: Ευχαρίστως θ' αγοράζα αυτό το σκυλί, μα δυστυχώς, ο άντρας μου δεν μπορεί να υποφέρει τα ζώα.

Ο κτηνίατρος: Σας συμβουλεύω να το πάρετε, κυρία. Ευκολα θα βοηθε άλλον άντρα, όχι όμως και τέτοιο σκυλί!...

Είδες, Πέτρο, τί φόρεμα φορούσε η Λίλικα σήμερα στην εκκλησία;

— Όχι, αγάπη μου, δεν πρόσεξα.
— Μα τί είσθε εσείς οι άντρες! Αφού δεν προσέχετε, γιατί πηγαίνετε στην εκκλησία!...

Η κυρία: "Ήσουν υπηρέτρια στο σπίτι του κ. Νεοπλουτίδη;

Η υπηρέτρια: Μάλιστα, κυρία.

Η κυρία: Δός μου το πιστοποιητικό σου.

Η υπηρέτρια: Δεν πήρα πιστοποιητικό.

Η κυρία: Μα πώς θα βεβαιωθεί, ότι ήσουν σ' αλήθεια εκεί πέρα;

Η υπηρέτρια: Α, όσο γι' αυτό, μη στενοχωριέστε. Έχω στο μπασούλο μου δυο ασμένια κοντάλια με τη μάρκα του κ. Νεοπλουτίδη!...

Μήπως έχετε κανένα αποτελεσματικό φάρμακο για τους κάλους; Υποφέρω τρομερά!

Μάλιστα, κυρία μου. Έχω μια αλοιφή, που τους θεραπεύει ριζικά. Αρκεί να σάς πω μόνο τούτο: Ένας πελάτης μου είναι τόσο ευχαριστημένος απ' αυτήν, που την χρησιμοποιεί εδώ και είκοσι χρόνια τώρα!...

Γιατί, γκαρσόν, μου συνιστάς τόσο πολύ τους κεφτέδες σα;

Γιατί, αν δεν τους πάρουν οι πελάτες, θάμαστε ύστερα έπονγεωμένοι να τους φάμε εμείς!

Σα- αγαπώ τρελλά, δεσποινίς! Είμαι ικανός να πέσω στη φωτιά για σάς! Ζητήστε μου μια απόδειξη του έρωτά μου!...

Να πέσετε στη θάλασσα.
Μα δεν ξέχω κολύμπι!...

Ο άνεμος παίρνει το καπέλλο του σοφού καθηγητού.

Τρέχα, λοιπόν, γα το πιάσες. Αλκιβιάδη! του φωνάζει η γυναίκα του.

Δεν υπάρχει λόγος, αγαπη μου, απαντάει εκείνος ήσυχος. Σύμφωνα με τις μετεωρολογικές προβλέψεις, ο άνεμος θ' αλλάξει κατεύθυνση σε δυο λεπτά της ώρας και θα μου ξαναφέρει το καπέλλο μου, χωρίς να ενοχληθώ καθόλου!

— Πώς σου φαίνεται κι' αυτό, Λιλή μου, να επεμβαίνουν οι Αμερικανοί στα... έσωτερικά μας;...

• Πεντακόσια χρυσὰ σκούδα γιὰ τὸν

“Επειτα άρχισε νά σφυρίζη ένα παρά-

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο Πολίφερ απάντησε μ' ένα αδιόριστο χαμόγελο:

Ο Πολιφέρ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ὁδὸ
γὰ βήματα. Σαῖν Μερρί καὶ μπήκε σ' ἓνα φτωχικὸ κα-
σαίν Μερρί καὶ βοισκότον ἐκεῖ.

— Καί βέβαια τὸ ξέρεί! ἀπάντησε ὁ Ζερβαί.

— Καλή μου Μαρία, τῆς εἶπε, πρέπει
νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ νὰ μοῦ

Τὰ τέσσερα αὐτὰ κορίτσια, πού παρουσίασαν πρὸ ἡμερῶν διάφορα καλοκαιρινὰ μοντέλα πρὸ Κριστιάν Ντιόσι τῆς Βαγδάτης, δὲν εἶνε μαννεκὴν ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ τέσσερες αἰς», πού θὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο τῆς «Μῆς Ὑψηλίου», στὸν διεθνὴ διαγωνισμό, πού θὰ γίνη στὸ Λονδίνο τὸ προσεχὲς φθινόπωρο. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ διακρίνονται ἡ Μαυλιτζίνα Κουρτιρέ: «Μῆς Ἀστικὴ» Ἀμερική, ἡ ὄντελ δε Φόλς: «Μῆς Ριβιέρα», ἡ Εὐὰ Ἑλλάς: «Μῆς Φινλανδία» καὶ ἡ Ντανιέλ Σαγιέ: «Μῆς Παρίσι».

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΗ Βεράντα της Κηφισιώτικης Βίλλας ή συντροφιά των ωραίων κυριών, όμοια μ' ένα μπουκέτο από φανταχτερά ανοιξιάτικα λουλούδια, είχε τριγυρίσει το ναύαρχο Ζαρμίλη, που πάντα οι διηγήσεις του συγκεντρώνανε το γενικό ενδιαφέρον. Ήταν ένας ωραίος γκρίζος άντρας, κομψός, ψηλός, που τα πενήνταπέντε του θαλασσινά χρόνια, αντί να τον βαρύνουν με πρόωρα γεράτια, του είχανε αντίθετα χαρίσει σφριγηλή ωριμότητα γεμάτη γοητεία. Οι αφηγήσεις του σαγηνευτικού αξιωματικού, πουχε γυρίσει όλο τον κόσμο, ήτανε γεμάτες σπαρταριστά επεισόδια, δοσμένα με απaráμιλλη χάρη. Όλα, από τα ματωμένα επεισόδια του ναυτικού πολέμου σε τόσο πολυτάραχες ανθρώπινες εποχές, ως τον έρωτα σ' όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη αποτελούσανε θέματα ωραίων του διηγήσεων, που κανανε πάντα το διαλεχτό του ακροατήριο να κρέμεται κυριολεκτικά από τα χείλια του πολυταξιδεμένου πολύπειρου αφηγητή.

Κάτι τέτοιο έκανε και τις ωραίες κυρίες της Κηφισιώτικης Βεράντας να του ζητάνε εκείνο το απαλότατο ανοιξιάτικο απόγεμα κάτι από τη ζωή του.

—Σάν τι; ρώτησε ο Ζαρμίλης μ' ένα χαμόγελο.

—Η ωραία οικοδέσποινα, η Μαρία Κάμη, με τη φλογερή σεβιλλιάνικη όμορφη, αποκρίθηκε για λογαριασμό όλης της συντροφιάς:

—Κάτι σχετικό με τον πόλεμο και με τον έρωτα...

—Με τα δυο μεγάλα ανθρώπινα κακά; άστειεύτηκε ο ναύαρχος σβύνοντας το τσιγάρο του.

—Εμεινε για λίγο συλλογισμένος, κι' ύστερα, σά να συγκέντρωσε τις ανάμνησεις του μισοκλείνοντας μια στιγμή τα μάτια, άρχισε με τη βαθεία μελωδική φωνή του:

—Έχω ακριβώς αυτό που ζητάτε, ωραίες μου κυρίες: έρωτα και πόλεμο! Έναν έρωτα που προσπάθησε ν' αλαφρώσει μέσα μου τη σκοτεινή εικόνα μιάς τραγικής πολεμικής καταστροφής. Και δεν κατάφερε με το μελαγχολικό του τέλος παρά να πλημμυρίσει με πρόσθετη λύπη την ψυχή μου...

—Πάνε τριάντα χρόνια από τότε. Ο Έλληνας στρατός, ματωμένος, κουρελιασμένος, προσπαθούσε ν' απαγκιστρωθή από τη Μικρά Ασία. Ο στόλος μας υποστήριζε καθημερινά την επιβίωση των διαλυμένων στρατιωτικών τμημάτων στα μεταγωγικά μας από τα μικρασιατικά παράλια.

—Εγώ, νεαρός υποπλοίαρχος τότε, κυβερνούσα ένα μικρό τορπιλλόβολο, την «Τρίαινα». Η νεανική ψυχή μου ήτανε γεμάτη αγανάκτηση για την καταστροφή που μας είχε πληξει με τόσο άδικο και κεραυνοδόλο τρόπο! Κάθε μέρα, σε περιπολίες που γινότουσαν κατά μήκος της μικρασιατικής ακτής, προσπαθούσα ν' ανακαλύψω απομονωμένα ελληνικά τμήματα και να σώσω τους άντρες τους. Οι περιπολίες μου είχανε πετύχει—τί τραγική επιτυχία αλήθεια!—όταν, μιά μέρα, βρέθηκα ξαφνικά πολύ κοντά στην ξηρά μπρος σ' ένα απόσπασμα από Τσέτες, που ξεπροβάλανε πίσω από κάτι απότομους βράχους. Άρχισα να τους χτυπάω με το μικρό κανονάκι της πλώρης μου· κι' αυτοί όμως ήταν όπλισμένοι με βαρεία ταχυβόλα, κι' απαντήσανε στις κανονιές μου με θερμικό πυρ. Δυο ναύτες κι' ένας υποκελευστής πληγωθήκανε. Εγώ διέταξα όπισθεν όλοταχώς, και, με διάφορους έλιγμούς, χτυπώντας τώρα τους Τσέτες με το κανονάκι της πρύμνης, απομακρύνθηκα σε λίγο εκτός βολής.

—Έπρεπε τώρα να κυττάσουμε τους πληγωμένους μας. Ο γιατρός τους έδεσε τα τραύματα, και προσπάθησε με ένεσεις μορφίνης ν' αλαφρώσει τους πόνους τους, και να τους χάριση κάπως ξεκούραστο ύπνο.

—Νύχτωσε. Το Αιγαίο σιγά-σιγά μαύρισε μπροστά στα μάτια μας, φουρτουνιασμένο δυνατά. Η «Τρίαινα» κλυδωνιζότανε γερά. Κατά τις έννιες, ήρθε να με βρή ο ύπαρχος:

—Κυβερνήτα, μου είπε, έχουμε βλάβη στο πηδάλιο...

—Βγήκα βιαστικά από την καμπίνα μου, και σε λίγο διαπίστωσα ότι, πραγματικά, το πηδάλιο υπάκουε ελαττωματικά. Κάποια ριπή ταχυδόλου, φαίνεται, τούχε προκαλέσει αρκετά σοβαρή βλάβη.

—Πρέπει να διευθυνθούμε στο κοντινότερο λιμάνι... είπα στον ύπαρχο.

—Κατά τα μεσάνυχτα, το πηδάλιο μας δεν υπάκουε σχεδόν καθόλου. Ήτανε μιά φοβερή, κατάμαυρη νύχτα. Η μικρή κι' ελαφριά «Τρίαινα» χτυπιότανε αλύπητα από τα άφρισμένα κύματα.

«Ξημερώματα, πρόβαλε μπροστά μας μιά ξηρά. Η φουρτούνα είχε κοπάσει λίγο, κι' έτσι καταφέραμε, πλέοντες ήμιταχώς» να μπούμε σ' ένα μικρό υπήνεμο λιμανάκι. Άγκυροβόλησαμε πολύ κοντά στην ακρογιαλιά του ελληνικού νησιού. Οι κάτοικοί του, φανατικοί πατριώτες, πληγωμένοι βαθιά από την πρόσφατη ελληνική καταστροφή, μας δεχτήκανε με στοργή και συγκίνηση. Εκεί, στο μικρό εκείνο νησάκι του Αιγαίου, θάψαμε σε λίγο το φάγο υποκελευστή μας, πουχε στο διάστημα της νύχτας ξεψυχήσει... Ύστερα, βαλθήκαμε όλοι απάνω στο καράβι να διορθώσουμε τη ζημία του πηδαλίου. Μας βοηθήσανε με συγκινητική προθυμία οι καλοί νησιώτες. Η βλάβη όμως ήταν αρκετά σοβαρή, τα μέσα μας ήτανε πενιχά. Έπρεπε να μείνουμε εκεί, καθηλωμένοι αναγκαστικά γι' αρκετές μέρες. Τότε, οι ευγενικοί νησιώτες μας άνοιξαν πρόθυμα τα σπίτια τους. Εγώ, σαν κυβερνήτης, φιλοξενήθηκα στο σπίτι του προέδρου της κοινότητας, που ήτανε κι' αυτός παλιός καπετάνιος, κοσμογυρισμένος, θαλασσοδαρμένος... Ζούσε με τη γυναίκα του και με την κόρη του, τη Χρυσά. Αυτό το κορίτσι φάνηκε άμέσως από την πρώτη στιγμή επηρεασμένο από τη γνώριμία της μαζί μου. Κάθε φορά που μου μιλούσε, κοκκινίζε ως τ' αυτιά, έτρεμε, τάχανε... Η περιποίησή της, ή στοργική της φροντίδα για μένα ήτανε κάτι αφάνταστα συγκινητικό... Κι' εγώ όμως, δε σάς κρύβω, ωραίες μου κυρίες, ότι δεν έμεινα ανεπρόεστος: Η Χρυσά ήταν όμορφη, αγνή σαν δολέυκο θαλασσοπούλι. Ο έρωτάς της που τον διαισθανόμουν με κολάκευε βαθειά... Μιά μέρα, την πήρα να δώ το καράβι. Το γύρισε όλο με συγκίνηση, πιάνοντας κάθε τί και χαϊδεύοντας με τα χεράκια της όλα τα πράγματα που συνθέτανε, το θαλασσίνο περιβάλλον μου... Την ώρα που βρισκόμαστε μόνοι σε μιά γωνιά του θαλάμου των μηχανών, έσκυφα ξαφνικά και τη φίλησα... Χωρίς δισταγμό κανένα, χωρίς ψεύτικες σεμνοτυφίες, βάρυνε άμέσως στα μπράτσα μου ήδονικά...

—Σ' αγαπώ, Χρυσά! της μουρμούρισα.

—Τρεμούλιασε όλοκληρο το κορμάκι της μέσα στη διψασμένη νεανική αγαλιά μου. Ξαφνικά όμως, μιά σκιά έκρυψε το φως των γαλαζίων της ματιών.

—Θα φύγεις όμως! μου ψιθύρισε με φόβο, με άπελπισία.

—Όταν θα φύγω, θα σε πάρω μαζί μου! της υποσχέθηκα ασυλλόγιστα.

—Αμέσως ξαστερώσανε τα ματάκια της, και μ' έσφιξε δυνατά με λατρεία...

—Αλλοίμονο! Η ευτυχία της Χρυσάς δε βάσταξε πολύ... Σε λίγες μέρες το πηδάλιο της «Τρίαινας» είχε επισκευαστεί. Πήρα σήμα να γυρίσω άμέσως στη βάση μου... Με τί παράπονο με κύτταξε η Χρυσά όταν το ανάγγειλα στους δικούς της! Φρόντισε να με βρή το ίδιο βράδυ σ' ένα ερημικό μέρος της ακρογιαλιάς, και να με ρώτηση με λαχάρα:

—Και τώρα;... Θα με πάρεις μαζί σου;...

—Προσπάθησα όσο πιο πεστικά δέ μπαινούσαν οι γυναίκες παρά μόνο σαν σω ότι στα πολεμικά δε μπαινουν οι γυναίκες παρά μόνο σαν επισκέπτριες. Ποτέ σά μόνιμοι επιδάτες... Η Χρυσά με κύτταζε με τα γαλαζία ματάκια της γεμάτα δυσπιστία και απόγνωση... Της είπα ότι θα γυρίζα, ότι θα την έπαιρνα τότε γινώσι... Της είπα ότι θα γυρίζα, ότι θα την έπαιρνα τότε γινώσι... Της είπα ότι θα γυρίζα, ότι θα την έπαιρνα τότε γινώσι...

—Μου αποκρίθηκε τίποτα. Μόνο για πάντα μαζί μου... Δε μου αποκρίθηκε τίποτα. Μόνο για πάντα μαζί μου... Δε μου αποκρίθηκε τίποτα. Μόνο για πάντα μαζί μου...

—Σφίχτηκε απάνω με έρωτική άπελπισία, κι' ανυλύνθηκε σε άσυγκράτητους λυγμούς!...

—Την άλλη μέρα, ξημερώματα, σολπάραμε. Όλοι οι κάτοικοι του φιλόξενου νησιού ήτανε μαζεμένοι στους βράχους της παραλίας και μας κουνούσανε τα μοντήλια τους. Η «Τρίαινα» ξεμάκραινε γρήγορα, προς την έξοδο του λιμανιού. Ξαφνικά, ή φωνή του σκοπού της πρύμνης άκούστηκε δυνατή:

—Άνθρωπος στη θάλασσα!

—Έσκυφα άμέσως απάνω από τη δεξιά κουπαστή, και, πραγματικά, μπόρεσα να διακρίνω πίσω, σε απόσταση ως ένα μίλλι, κάποιο ανθρώπινο κεφάλι, που πότε φαινότανε, και πότε χανότανε μέσα στα κύματα. Πρόσταξα σε σήμα άποχαρητισμού, και το κεφάλι χάθηκε! Ψάξαμε ώρα πολλή με τη φάλαγγ της νύχτας. Κατά τις δέκα βρήκαμε το πτώμα της Χρυσάς... Της μικρής έρωτευμένης νησιωτοπούλας, που, βλέποντας τον αγαπημένο της να χανεται, είχε πέσει στη θάλασσα!...

—Σταμάτησε ο ναύαρχος, με τη φωνή του πνιγμένη από τη συγκίνηση. Σε λίγο όμως, μπόρεσε να επιβληθί στον εαυτό του και να συνεχίσει. Σε λίγο όμως, μπόρεσε να επιβληθί στον εαυτό του και να συνεχίσει. Σε λίγο όμως, μπόρεσε να επιβληθί στον εαυτό του και να συνεχίσει...

—Γυρίσαμε με το σωμάτι της Χρυσάς και το θάψαμε στο νησί, μέσα στο γενικό πένθος... Ένοιώσανε με τόσο αυθόρμητο καλοί άνθρωποι που μας είχανε φιλοξενήσει με τόσο αυθόρμητη ευγένεια, είχανε ξαφνικά γίνει φανατικοί έχθροί μου... Έφυγα σά δολοφόνος από το νησί... Έφυγα για να μη ξαναγυρίσω πια ποτέ...

—Στη ζωή μου, τη γεμάτη περιπέτεια, γνώρισα πολλές συγκινήσεις, ωραίες μου κυρίες. Η συγκίνηση όμως από τον τραγικό θάνατο της μικρής αυτής έρωτευμένης νησιωτοπούλας ήτανε χωρίς άλλο ή πια δυνατή, κι' έμεινε ως τώρα ίδια, άνακατεμένη με τύψεις...

—Η φωνή του ναυάρχου Ζαρμίλη έσβυσε μέσα στην ήρεμη ανοιξιάτικη νύχτα. Οι ωραίες κυρίες που τον άκούγανε είχανε σοβαρά συγκινηθή. Μιά μαλίστα είχε δοκρύσει με την τραγική τύχη της μικρούλας Μπατερφλάου του μικρού εκείνου νησιού.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σαντάλ ελευθερώνεται. Χάρης στις αφοσιωμένες περιποιήσεις της Ζερμίν, ο Στέφανος γιαιτρεύεται απ' τη σοβαρή πληγή του. Στο παραλήρημα του, της έχει φανερώσει το μυστικό της καρδιάς του.

Εκείνη ζητάει να φύγει, για να μη τον αγαπήσει κι αυτή, μια και δεν ήταν ελεύθερη. Μά, σε μια συγκινητική σκηνή μεταξύ τους, ο Στέφανος την πείθει να μείνει, με την υποσχέση πως δεν θα της μιλήσει ποτέ για την αγάπη του. Ο Λωραίν αναθέτει στο Μεραντόν να υποβάλει το μικρό Ζεράρ σε στερήσεις και μαρτύρια, για να του αποσπάσει το μυστικό για την άγνωστη γυναίκα που επεχείρησε να τον απαγάγει. Μά ο Ζεράρ αντίστροφα γίνεται ήρωικα.

Υπάρχουν στιγμές που χρειάζεται περισσότερο θάρρος για να μη σκοτώσει κανείς έναν άνθρωπο, απ' όσο απαιτείται για να σκοτώσει δέκα!

Ο εργάτης αυτός ήταν ο Φρανσουά Μποςκαρί. Είχε μπη στην υπηρεσία του Λωραίν, έτσι μεταμειωμένος, για να προστατεύει από κοντά τη ζωή του Ζεράρ και να παρακολουθεί τις μηχανορραφίες της Ναταλίας και του Λωραίν.

Η Ζερμίν είχε εγκατασταθεί στο μεταξυ σε μια βίλλα, στα περίχωρα του Νουαζύ, μαζί με το Στέφανο, τη μητέρα του και τους δυο άλλους Μποςκαρί.

Ο Μεραντόν τόν στερήσει απ' όλα τα παιχνίδια του. Ύστερα του απαγόρευσε να κατεβαίνει στον κήπο και στο πάρκο.

Κλειδωμένος διαρκώς σε μια κάμαρα του τελευταίου παταμάτος, ολομόνητος μέρα και νύχτα, ο δυστυχισμένος Ζεράρ δεν άκουγε τίποτ' άλλο απ' τα σφύριγμα του ανέμου στους διαδρόμους του πύργου και το μονότονο βήμα του Μεραντόν που τον φρουρούσε άγρυπνα.

Η απόμεινση αυτή τον τρόμαζε. Πολύς φορές, έτρεμε σπασμωδικά επί ολόκληρης μέρας. Προκαλούσε τον οίκτο, με το κατάχλωμο πρόσωπό του και τα κοκκινισμένα και βαθυλωμένα μάτια του.

Κι όμως αντιστεκόταν πάντα, σωπαίνοντας με πείσμα, παρ' όλες τις απειλές και τις βανδαλιστικές του απεισιμότητες Μεραντόν.

Μόνο η σκέψη της μητέρας του τον συγκρατούσε... η ελπίδα να την ξαναδύ, να φύγει μαζί της, κρεμασμένος απ' το λαιμό της, και να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια κοντά στον πατέρα του, στα καταράμενα εκείνα μέρη...

Όταν ο αποτρόπαιος δεσμοφύλακας του τον βασάνιζε άσπλαχνα, όταν ένοιωθε πως πλησίαζε να χάσει το θάρρος του, έβλεπε να ορβανέται μπροστά του η γλυκειά μορφή της μητέρας του. Και του φαινόταν πως ένα άορατο χέρι καταπράυνε για μια στιγμή τους πόνους του κι' έδιωχνε τον τρόμο του.

Σιγά-σιγά, ο Μεραντόν άρχισε να του ελαττώνει το φαγητό. Το παιδί πεινούσε, μά δεν καταδεχόταν να παραπονεθεί. Μέρα με την ημέρα αδυνάτιζε.

Τώρα πιά, ο Μεραντόν δεν τόβλεπε, δεν του μιλούσε επί ολόκληρης μέρας. Του πήγαινε φαγητό και νερό για δυο μέρες και δεν εναφανίζονταν πιά.

Το παιδί έμεινε εσπλωμένο χλωμό, ακίνητο σαν νεκρό, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και τα μάτια κλειστά. Πνιγώντας το παράπονό του για την πείνα που το βασάνιζε. Το δωμάτιο, όπου ήταν φυλακισμένο βρισκόταν κάτω απ' τη στέγη. Είχε ένα φεγγίτη στο ταβάνι, όπου μπορούσε να φτάσει ο Ζεράρ, ανεβαίνοντας σε μια καρέκλα. Από κει έβλεπε ένα μέρος του ούρανού κι' ένοιωθε ακόμη πιο κρότερη τη λυπή του για τη στερήσι του ζεστού ήλιου που πλημμύριζε τον κήπο και το πάρκο, για τους περιπάτους και τα παιχνίδια του, που είχε χάσει.

Μια μέρα, μπήκε στη φυλακή του ο Μεραντόν και του είπε βάνουσα:

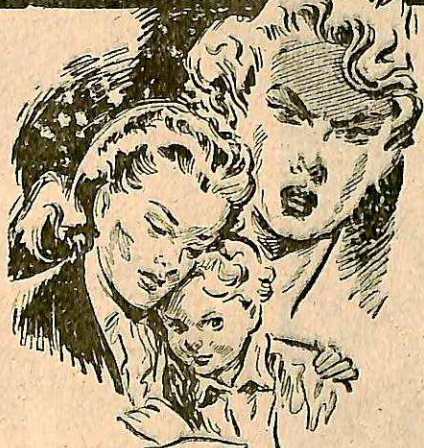
— Έλατε μαζί μου.

Το παιδί δεν κουνήθηκε.

— Δεν ακούτε; πρόσθεσε ο δήμιός του.

— Δεν έρχομαι. Πάρε με, πήγαινε με

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

όπου θέλεις. Λίγο με νοιάζει!

Ο Μεραντόν άρπαξε απ' το μπράτσο το Ζεράρ, τον έσηκωσε και τον κράτησε όρθιο.

— Πού με πάς; ρώτησε ο μικρός. Ο υπηρέτης γέλασε άγρια, μ' ένα τόπο που προσηγγέλλε καινούργια μαρτύρια για το θύμα του.

— Θα σάς κατεβάσω στο υπόγειο, που έχει πιο δροσιά, απάντησε.

Ο Ζεράρ ανατρίχιασε. Στο υπόγειο, σ' ένα μέρος μαύρο, μέσ' στα φοβερά σκοτάδια!

Όστόσο, όπως το δεσμοφύλακά του να τον τραβήξει μαζί του, χωρίς να πη τίποτε.

Όσο ήταν μπροστά ο Μεραντόν, μπήκε να συγκρατηθεί. Μά, όταν έμεινε μόνος του κι' άκουσε να κλείνει η πόρτα του υπογείου μ' ένα στριγγό ήχο, όταν δεν έβλεπε πιά γύρω του τίποτ' άλλο απ' το σκοτάδι, κόλλησε στον τοίχο κι' έμεινε ακίνητος εκεί, με τα μάτια απλανή και την καρδιά σφιγμένη. Τα νεύρα του ήταν τεταμένα ανιπόφορα. Τ' ατύχια του βούιζαν.

ΕΠΙΦΑΝΤΙΚΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Στην πολίχνη Τοκίχι, τριάντα χιλιόμετρα έξω από το Τόκιο, σκαλίζεται, στα βράχια ενός λόφου, ένα τεράστιο άγαλμα της θεάς Κανόν, το ύψος του οποίου υπερβαίνει τα 30 μέτρα. Όπως οι Ένδοι και άλλοι λαοί της Α. Ασίας έτσι και οι Έσπωνες άρεσκονται να κατασκευάζουν επιθλιπτικά αγάλματα των θεών τους.

Πέρασαν ώρες πολλές. Η μέρα τελείωσε κι' ήρθε η νύχτα. Μά, μέσ' στο σκοτάδι του υπογείου, μέρα και νύχτα, δεν διέφεραν καθόλου.

Ο Ζεράρ άκουγε γύρω του ένα ελαφρό ποδοβολητό, ξυσίματα και διαπεραστικές φωνήτσες, σαν να τον τρυπούσαν με βελόνες...

Ήταν ποντίκια! Ο μικρός τάνοιωσε να τον αγγίξουν, να προσπαθούν να σκαρφαλώσουν απάνω του. Έτρεμε τότε συγκρομένος κι' έμπηγε ανάρθρες φωνές. Σπαρτώντας από νευρική κρίση, χτυπούσε τους τοίχους με τις γροθιές του.

Η νύχτα πέρασε μ' αυτά τα φοιχτά βασανιστήρια. Το πρωί, άνοιξε η πόρτα του υπογείου και μπήκε ο Μεραντόν, κρατώντας ένα φανάρι. Κατέβηκε τη σκάλα και πλησίασε στο παιδί, που κειτόταν χλωμό, στο ύψος εδάφους.

— Λοιπόν, μικρέ μου, τί θα πούμε σήμερα; το ρώτησε.

Ο Ζεράρ τον άκουσε σαν σε ύπνιο και δεν απάντησε. Ο Μεραντόν έσκυψε και τον τράνταξε δυνατά.

— Κοιμάσαι; του φώναξε. Όρα, είναι πιά να ευηγήσεις!

Ο Ζεράρ σηκώθηκε, κτύπησε γύρω του, αναγνώρισε το δημό του κι' ώρμησε, με μανία να τον χτυπήσει. Ο Μεραντόν κλονίστηκε κι' άκούμπησε στον τοίχο, ενώ το παιδί τον έσφιγγε μ' απίστευτη δύναμη και παρούσε τις κινήσεις του.

Έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε χλωμό. Αμέσως όμως αναστήθηκε και βρέθηκε πάλι απ' το παιδί. Άρχισε να το χτυπά με τις γροθιές του στο στήθος, στη μύτη, στα μάτια, όπου τύχαινε. Ο μικρός δεν φώναζε. Έξακολουθούσε μόνο να τον σφίγγει με τ' αδύνατα μπράτσα του.

Εσφηνικά, ο Μεραντόν έμπηξε ένα ούρασμα. Το χέρι του, που είχε χτυπήσει σκούζ μια φορά το παιδί στο πρόσωπο, δεν ξανασηκώθηκε ύστερα. Γιατί ο Ζεράρ είχε αρπάξει με τα δόντια του ένα δαχτυλό του και το δάγκανε μ' όλη του τη δύναμη.

Με τ' αριστερό χέρι, ο Μεραντόν άρπαξε απ' το λαιμό το Ζεράρ. Μά ο μικρός εξακολουθούσε να του πριονίζει το δαχτυλό με τα δόντια του, ενώ τα κόκκινα μάτια του έλαμπαν στο μισοσκοτάδο, σαν ρουμπίνια.

Τέλος, ο υπηρέτης κατάρθωσε να ελευθερώσει το χέρι του. Ο Ζεράρ τον έφτυσε τότε στο πρόσωπο μ' άφουδες αίματος απ' το κομμένο δαχτυλό.

Ξετρελλασμένος απ' τον πόνο, ο Μεραντόν πετάχτηκε όρθιος και σήκωσε το πόδι του, για να το καταφέρν με δόρυ στο κεφάλι του Ζεράρ και να το συντρίψει, όπως είχε κάνει και για την Περίδικουλα.

Μά δεν πρόλαβε... Ένας άντρας με γαλοσώματος εμφανίστηκε στην πόρτα του υπογείου, κατέβηκε με δυο πεδημάτα τα σκαλοπάτια και χύμησε σαν κεραυνός. Τα τεράστια χέρια του άρπαξαν απ' τη μέση το Μεραντόν, τον ανασήκωσαν και τον τίναξαν πάνω στον τοίχο.

Ο άθλιος υπηρέτης κύλησε χλωμό, αναίσθητος.

Ο Φρανσουά Μποςκαρί — γιατί αυτός ήταν — σήκωσε στα χέρια το Ζεράρ και τον μετέφερε στην κορυφή της σκάλας. Ο δραστήριος άερας αναζωογόνησε το μικρό. Κτύπησε έκπληκτος την άγνωστη μορφή του Φρανσουά και τρώμαξε νομίζοντας πως ήταν ένας καινούργιος έχθρος.

Ο Μποςκαρί κατάλαβε.

Μη φοβάσθε, κύριε Ζεράρ, του είπε σιγανά. Είμαι φίλος της μητέρας σας. Αυτή μ' έστειλε εδώ, για να σας προστατέψω... Να δέχεσθε μ' υπομονή τα βασάνια σας, μικρέ μου. Δεν μπορώ ακόμη να σας απομακρύνω από δω, όπως θέλετε, μά θα βρώ τρόπο να σας σώσω ύστερα από λίγες μέρες.

Ο Ζεράρ τον ευχαρίστησε, μ' ένα χαμόγελο γεμάτο αγαλλίαση. Μά δεν μπορούσε ν' αντέξει σε τόσο ξαφνική χαρά, ύστερ' από τη σκηνή που είχε προηγηθεί. Το κεφάλι του έγερσε στον ώμο του Μποςκαρί.

Εκείνος κατάλαβε πως θα λιποθυμούσε και πρόλαβε να τον ρωτήσει βιαστικά:

— Δεν προδώσατε, βέβαια. Το μυστικό της μητέρας σας! Έτσι;

— Όχι... τραύισε το παιδί. Κι' έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Μεραντόν είχε σηκωθεί. Χαλισμένος ακόμη, κι' ανέβαινε τη σκάλα. Στο τελευταίο σκαλοπάτι, βεβήκε αντιμέτωπος με το Φρανσουά που τον κύταζε με περιφρόνηση.

Ήταν αποτρόπαιος ο Μεραντόν. Είχε σπάσει το κεφάλι του, απ' το χτύπημα στον τοίχο, και το αίμα που είχε τρέξει απ' την πληγή είχε πηθεί πάνω στα μαλλιά του. Με το αριστερό του χέρι, συγκρατούσε τ' άλλο, το ακρωτηριασμένο, απ' όπου έτρεχε κι' άλλο αίμα...

Ο Φρανσουά στράμωσε τα χέρια του στο στήθος και είπε:

— Ξερετε πως είναι άτιμο αυτό που κάνετε; Δεν ντρέεσθε να βασανίζετε έτσι αυτό το παιδί;

— Τί ενδιαφέρεσαι σύ; Τί άνακατεύεσαι; μούγκρισε ο Μεραντόν.

— Ενδιαφέρομαι όπως θα ενδιαφερόταν κάθε άνθρωπος που έχει καρδιά! Άταν κάθε ποιος είναι αυτός ο μικρούλης. Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός ο μικρούλης. Μά είμαι βέβαιος πως, αν ο κ. Λωραίν μάβαινε αυτό που κάνετε, θα σας παρέδιδε στην αστυνομία!

Ο Μεραντόν ανασήκωσε τους ώμους του.

— Μην άνακατεύεσαι, στο ξαναλέω! φώναξε. Αν θέλεις να μη χάσεις τη θέση σου, να κυττάς μόνο τη δουλειά σου, στο περιβόλι, και τίποτ' άλλο!

Κι' όμως...

Είσα ένας ήλιθιος. Κι' εγώ δεν ξέρω πως κρατιέμαι και δεν σε πετάω έξω! Αυτός ο μικρός είναι κακοκέφαλος, με πολλά ελαττώματα και χρειάζεται αυστηρές τιμωρίες για να σωθεί. Κι' ο κ. Λωραίν, όχι μόνο τα ξέρει όλα γι' αυτόν, αλλά τα έγκρινε κιόλας. Πιστεύεις πως, αν δεν είχα δικές του οδηγίες, θα μπορούσα ποτέ εγώ, ένας υπηρέτης, να ασπαστώ...

Ο Φρανσουά προσποιήθηκε το ασπασμένο.

— Αλήθεια;... Άλήθεια; Έλεγε και πνος. Κοιμόταν μόνο δυο-τρεις ώρες το μεσημέρι, την ώρα της μεγάλης ζέσης, κι' αυτό το άρκουσε.

Την άλλη μέρα, όταν ο Μεραντόν κατέβηκε στο πάρκο με το Ζεράρ, έκαμε ένα μορφασμό δυσανεκτικότητας, γιατί βρήκε το σκοινί σπασμένο. Δεν ήξερε τι είχε συμβεί, γιατί η Ναταλία είχε προτιμήσει να μην του πη τίποτε. Πήγε ώστόσο να τη βοη και της διηγήθηκε το πράγμα, δίχως παρατηρήσεις και συμπεράσματα.

Η Ναταλία κατέβηκε η ίδια στο πάρκο.

— Μην ανησυχείτε, εδώ 'Εφορτί!

(Του Β. Χριστοδούλου)

παρκο. Υπήρχε εκεί μια κούνια, όπου έπαιζε κάθε πρωί ο Ζεράρ, γιατί του είχαν επιτρέψει και πάλι ελεύθερα τα παιχνίδια του.

Η Ναταλία διέσχισε τον κήπο, προχωρώντας με χίλιες προφυλάξεις και κυττώντας κάθε στιγμή πίσω της, για να βεβαιωθεί πως δεν την παρακολουθούσε κανείς. Όστόσο, κάποια στιγμή, σταμάτησε και χλώμιασε. Της είχε φανή πως άκουσε κάποιο θόρυβο.

Γύρισε προς τα πίσω, έφαξε δόλγυρα, με τα διαπεραστικά μάτια της που έλαμπαν στο σκοτάδι, σαν της γάτας. Μά δεν είδε, δεν άκουσε τίποτα το ύπνο. Πήγε τότε ως την κούνια, έβγαλε απ' την τσέπη της ένα μαχαίρι κι' έκοψε κατά τα τρία τέταρτα το σκοινί, σε κάποιο ύψος.

Μόλις είχε απομακρυνθεί, μια σκιά ξεπρόβαλε μέσ' απ' τους θάμνους και πλησίασε αθόρυβα στην κούνια. Το φεγγάρι, που βγήκε για μια στιγμή απ' τα σύννεφα, φώτισε το πρόσωπο του Φρανσουά Μποςκαρί.

— Όραία τα καταφέρνει, η παληογυνναίκα! ψιθύρισε με μανία. Αν κατάλαβα καλά, έκοψε το σκοινί της κούνιας... Για να δούμε!

Αφού βεβαιώθηκε, πρόσθεσε:

— Τί να κάνω τώρα; Αν αφήσω τα πράγματα έτσι, δεν θα υπομιασθ καθόλου η Ναταλία ότι προσπατεύει κάποιος το Ζεράρ... Ναι, αλλά πως θα μπορέσω να προειδοποιήσω το μηρό, πριν άνεβή στην κούνια; Ο Μεραντόν δεν τον άφινει ούτε στιγμή μόνο. Καί, παρ' όλες τις προχθεσινές δικαιολογίες μου, εξακολουθεί να με βλέπει με άσχημο μάτι.

Συλλογίστηκε λίγες στιγμές. Ύστερα ψιθύρισε:

— Αν αλλάξω το σκοινί, θα ύπνοπτευθώ και πάλι πως υπάρχει κάποιος που φυλάει το Ζεράρ. Κι' ύστερα, πού θα βρώ άλλο σκοινί; Όστόσο, πρέπει να πάρω μια απόφαση! Στο διάβολο πιά οι δισταγμοί! Λίγο με νοιάζει αν το καταλάβει η Ναταλία!

Κοιμήθηκε απ' το σκοινί, το τράβηξε μ' όλη του τη δύναμη και τόσπασε. Έπειτα γύρισε κι' αυτός στον πύργο.

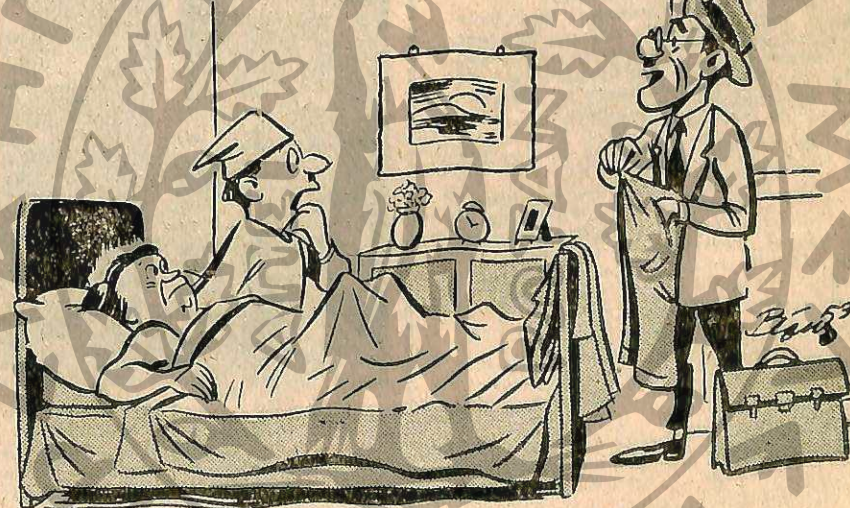
Έτσι παραμόνευε κάθε νύχτα, άγρυπνος. Κοιμόταν μόνο δυο-τρεις ώρες το μεσημέρι, την ώρα της μεγάλης ζέσης, κι' αυτό το άρκουσε.

Την άλλη μέρα, όταν ο Μεραντόν κατέβηκε στο πάρκο με το Ζεράρ, έκαμε ένα μορφασμό δυσανεκτικότητας, γιατί βρήκε το σκοινί σπασμένο. Δεν ήξερε τι είχε συμβεί, γιατί η Ναταλία είχε προτιμήσει να μην του πη τίποτε. Πήγε ώστόσο να τη βοη και της διηγήθηκε το πράγμα, δίχως παρατηρήσεις και συμπεράσματα.

Η Ναταλία κατέβηκε η ίδια στο πάρκο.

— Μην ανησυχείτε, εδώ 'Εφορτί!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Μην ανησυχείτε, εδώ 'Εφορτί! (Του Β. Χριστοδούλου)

39

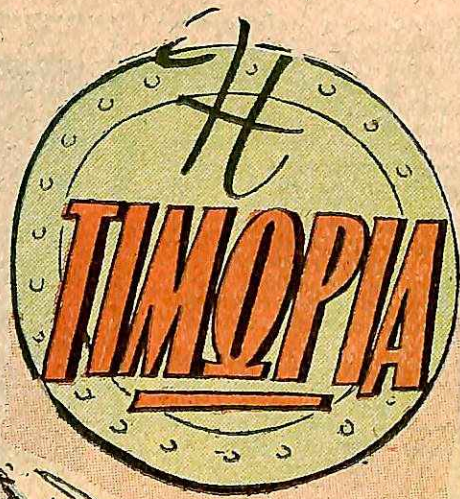
Ιστορικό διήγημα

Η Μπριγκίτα 'Οδογκάρντο, η όμορφη πυργόδεσποινα του Μομπέλλο, τινάχτηκε από το κάθισμά της.

— Δούκα, είπε με ασηπτό ύφος, μ' έδωσα εντολή στους ανθρώπους μου να κάμουν τ' πάντα για να σ' ευχαριστήσουν. Έλπιζα να σε δασκαλίσει ο νόμος της φιλοξενίας...

Ένα εἰρωνικό χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του Καίσαρα Βοργιά, δούκα του Βαλεντινού.

Κινηγημένος από τὴ Ρώμη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, εἶχε καταφύγει στὴ Ναβάρρα, στὸν πεθερὸ του πρίγκηπα ντ' Αλμπέρ, κι' ὅπως τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος προσπαθοῦσε τώρα μὲ δολοπλοκίες καὶ μηχανορραφίες, νὰ προκαλέσῃ πολέμους μεταξὺ τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ ξαναποκτήσῃ τὴν παλιὰ αἰγλή του.

Ο Καίσαρ Βοργιάς εἶχε γείρει στὸ ἀλόγῳ του κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ χτυπήσῃ τὴ Μπριγκίττα ἀπὸ τὰ πλάγια...

Μά, ξαφνικά, ἓνα κολασμένο πάθος μπήκε στὴν ψυχὴ του. Ἐκείνη πού τοῦ τὸ ἐνέπνευσε, ἦταν ἀδερφή τῆς πρώτης γυναίκας του, πού εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ καὶ πού ἡ φήμη ἔλεγε πὼς τὴν εἶχε δολοφονήσει.

Εἶχε ἐπωφεληθῇ, λοιπόν, ἀπὸ ἓνα ταξίδι τοῦ κόμητα 'Οδογκάρντο, τοῦ συζύγου της, στὴς Κάτω Χώρες, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸν πύργο τοῦ Μομπέλλο.

Ἡ ὁμορφὴ Μπριγκίτα τὸν δέχθηκε μὲ προθυμία καὶ εὐγένεια. Μά, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῦμα, τὸν ἀκούσε νὰ τῆς μιλά γιὰ τὴν ἀγάπη του, τινάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς καί, μὲ τὸν τρόπο καὶ τὰ λόγια της, τοῦδειξε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Καίσαρ Βοργιάς πέταξε τότε τὸ προσωπίδι.

— Σὰς ἀγαπῶ ἀπὸ καιρὸ, κι' ἀπόψε θὰ γίνετε δική μου, τῆς εἶπε, κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ κόμισσα χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Ἔρετε τί μοῦ εἶπε ὁ ὑπέρτερος, πού ἦθε πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά ἐδῶ; τὸν ῥώτησε. Μοῦ εἶπε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτοὺς μὴνύονται σὰν ἀνῶνα στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου...

— Κατὰρ! φώναξε ὁ Καίσαρ Βοργιάς.

Ἡ κόμισσα ἐξακολούθησε νὰ χαμογελάει.

— Τοὺς εἶχατε διατάξει νὰ παραμερίσουν τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ὀρισμένα σημεῖα τοῦ πύργου, ἔτσι πού νὰ μπορέσετε νὰ πραγματοποιήσετε τοὺς σκοποὺς σας, συνέχισε. Ἀλλ' εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ μαντέψω τὶς σκέψεις σας. Καὶ πῆρα κι' ἐγὼ τὰ μέτρα μου. Οἱ στρατιῶτες σας κατέβηκαν στὴν κουζίνα καὶ νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦνε κάτι...

— Τοὺς δολοφονήσατε;

— Δὲν εἶμαι τόσοσθαυρά, ὅσον σεις, ἀγαπητέ μου δούκα, ἀπάντησε ἡ κόμισσα μὲ εἰρωνικό ὕφος. Μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπέρτερές μου μάζευε μερικές παπαρούνες, ἔβρασε τοὺς σπόρους τους κι' ἐρίριζε κατόπιν αὐτὸ τὸ ἐκχύλισμα μέσα στὸ κρασί πού ἦταν οἱ στρατιῶτες σας. Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Τώρα κοιμούνται βαθειά. Αὐριο τὸ πρωῒ, θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ σ' αὐτοδεδῶν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο...

Ὁ Καίσαρ Βοργιάς τὴν κῦτταζε χωρὶς νὰ λήθ τίποτα. Τὰ μάτια του ἐλαμπαν ἀπὸ θυμὸ.

— Εἰσάστε, λοιπόν, στὴν ἐξουσία μου, συνέχισε ἡ κόμισσα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σ' ἀδυνατώ στὸν κοῖτωνα σας;

Λέγοντας αὐτά, πῆρε ἓνα κρησποτήγιο στὰ χέρια της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Καίσαρ πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὀπλισμένους φρουροὺς τοῦ πύργου, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ, ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Μομπέλλο.

— Θὰ ξανασημανθῶμε, εἶπε στὴν κόμισσα, καθὼς τὴν ἀποχαιρετοῦσε.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ μοναδική του σκέψη, ἦταν ἡ ἐκδίκησις.

Σταυρώθηκε ὅπως πάντα, κατάφερε νὰ ξεσηκώσῃ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς φεουδάρχες τῆς περιοχῆς καί, σὲ λίγο, ἐπὶ κεφαλῇ ἐνὸς ἀξιολόγου στρατοῦ, βάδιζε ἐναντίον τοῦ πύργου. Ὁ κόμης τοῦ Μομπέλλο, ἀπουσίαζε πάντα, ἀλλ' ἡ νεαρὴ πυργόδεσποινα δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της καὶ ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὴν ἀμυνα.

Προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεσί του, ὁ Καίσαρ τῆς ἔστειλε ἓνα μικρὸ σημεῖωμα, ὅπου τῆς ἔγραφε:

«Ἐχετε ἀκόμη καιρὸ νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὸν ἐρωτὰ μου καὶ στὸν πόλεμο. Στὴν πρώτη περίπτωση, ὁ στρατὸς πού ἔχω μαζί μου, θὰ διαλυθῇ ἀμέσως σὰν καπνός. Στὴ δεύτερη, θὰ καταδράσω τὸν πύργο τοῦ Μομπέλλο καὶ θὰ πάρω στὴν ἐξουσία μου τὴν ὁμορφὴ πυργόδεσποινα».

Ἡ Μπριγκίτα ἀπάντησε:

«Δέχομαι τὸν πόλεμο. Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ γιὰ μένα, θὰ εἶναι νὰ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸ δολοφονιστὴ τῆς ἀδελφῆς μου».

Ἡ πολιορκία ἄρχισε ἀμέσως.

Ἐνα πρωῒ, ὁ Καίσαρ Βοργιάς εἶχε πλησιάσει, μαζί μὲ μερικοὺς ἀξιωματικούς του, στὰ τείχη, γιὰ νὰ μελετήσῃ ἓνα σχέδιο, καὶνοῦργια ἐπιθέσεως.

Ἡ Μπριγκίτα παρακολουθοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τὶς κινήσεις του.

Καί, ξαφνικά, μιὰ τολμηρὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Φόρεσε ἀμέσως τὸν ἀλυσιδωτὸ θώρακά της καὶ φώναξε, στοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ πύργου, νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, μόνον οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά εἶχαν μείνει στὸν πύργο. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀκολούθησαν τὴν ὁμορφὴ ἀμαζόνα στὴν ἐξόρμησί της.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ὀρμητικὴ καὶ ἀπροσδόκητη, πού ὁ Καίσαρ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ στρατόπεδό του.

Οἱ ὑπερασπιστὰς τοῦ Μομπέλλο τὸν εἶχαν προλάβει, ὅμως, κι' ἡ μάχη γενικευθῆκε ἀμέσως.

Ὁ Καίσαρ ξαναδῆκε, ὥστόσο, πολὺ γρήγορα, τὴν ψυχραιμία του κι' ἄρχισε νὰ τρέξῃ δεξιά κι' ἀριστερά, προσπαθώντας νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς ἄνδρες του.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, βρέθηκε μπροστὰ στὴν Μπριγκίτα.

Εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ σωθῆς, τῆς φώναξε τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος της.

Τὸ βάρὺ ξίφος του ἔπεσε μὲ ὀρμὴ πάνω στὰ δυὸ μπροστινὰ πόδια τοῦ ἀλόγου της, πού ἔγειρε ἀμέσως στὰ πλάγια καὶ σωριάστηκε στὸ χῶμα πλημμυρισμένο στὰ αἵματα.

Ἡ Μπριγκίτα μόλις πρόφτασε νὰ πηδήσῃ κάτω.

— Ἀναδρε! φώναξε στὸν Καίσαρα. Θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὸ ὑπόβουλο χτύπημά σου!

Καί, μ' ὅλο πού ἡ θέσι της ἦταν πολὺ μειονεκτικὴ, ὤρμησε πάνω του.

Δυὸ φορές ὁ Καίσαρ κατάφερε νὰ προστατευθῇ μὲ τὴν ἀσπίδα του ἀπὸ τὰ χτυπήματά της.

Εἶχε γείρει τώρα πάνω στ' ἀλόγῳ του κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ χτυπήσῃ τὴν Μπριγκίτα ἀπὸ τὰ πλάγια.

Ἀλλὰ τὸ ξίφος τῆς ἀμαζόνας τινάχτηκε σὰν βέλος πρὸς τὰ πάνω κι' ἡ αἰχμὴ του χώθηκε μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου της, πού κυλίστηκε ἀμέσως στὸ χῶμα.

Ὁ Καίσαρ ξεψύχησε ἔπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατό του ὁ στρατὸς του διαλύθηκε ἀμέσως κι' οἱ φεουδάρχες, πού τὸν εἶχαν συνοδεύσει στὴν ἐπιχείρησί του ἐναντίον τοῦ Μομπέλλο, ἐξαπαλίσαν στοὺς πύργους τους.

Ἡ Μπριγκίτα εἶχε θριαμβεύσει. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά της τὸ σύζυγό της πού γύρισε ἀπὸ τὶς Κάτω Χώρες.

Α. ΚΑΜΠΡΙΝ

Τὰ ἀντιβιοτικά ΔΕΝ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΟΤΙΤΙΔΑ

Οἱ διάφορες ἐπιπλοκές τῆς ἀσθενείας

Ἡ ὑπερβολικὴ πίστις στὰ ἀντιβιοτικά συμπεριέλαβε μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν, πού θεραπεύονται μ' αὐτὰ καὶ μάλιστα μὲ τρόπο ταχύτατο καὶ ἀποτελεσματικὸ, καὶ τὶς ὠτίτιδες.

Ἀλλὰ σήμερα οἱ περισσότεροί ἐπιστήμονες καταδικάζουν τὴν χρῆσιν τους, προκειμένου γι' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Ὁ Γάλλος εἰδικὸς δόκτωρ Λορέ γράφει σχετικά τὰ ἑξῆς:

«Πρέπει νὰ ἐπιμείνωμε στὸ γεγονός ὅτι μόνον ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἐνδείκνυται στὶς πυώδεις ὠτίτιδες.

Ἡ χορήγησις ἀντιβιοτικῶν μὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις (πενικιλλίνη, στρεπτομυκίνη) ἢ ἀπὸ τὸ στόμα (χρυσομυκίνη, χλωρομυκτίνη κτλ.) εἶνε συχνὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, γιὰτὶ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐπαρκὴς συγκέντρωσις τῶν φαρμάκων αὐτῶν στὰ μεταξὺ τῶν ὀστέων διαστήματα, ὅπου μαζεύεται τὸ πύον. Ἡ χρῆσις τους εἶναι, λοιπόν, ὀχι μόνον ἀνωφελής, ἀλλὰ καὶ πολλὰς φορές ἐπικίνδυνη, γιὰτὶ ἐξαφανίζει τὸν πυρετὸ, χωρὶς ὅμως, νὰ σταματᾷ τὴν ἐξέλιξι τῆς τοπικῆς μόλυνσεως. Ὁ ἀσθενὴς καθυστερεῖ καὶ ἡ ἐνδοκρινουμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή, πού, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ἡ ἐγγχείρησις, καθυστερεῖ. Ἐτσι, ἐνῶ ὅλα δείχνουν ὅτι τὸ νόσημα θεραπεύθηκε, ἐμφανίζεται, ξαφνικά, μιὰ ἐπιπλοκὴ μαστοειδίτιδος ἢ μηνιγγίτιδος».

Οἱ ἐπιστήμονες καλοῦν ὠτίτιδες ὅλες τὶς παθήσεις τῶν κοιλοτήτων τοῦ αὐτιῶν, πού βρίσκονται πέραν ἀπὸ τὸν ἀκουστικὸ πόρο. Αὐτὲς οἱ κοιλοτήτες εἶνε λαβευμένες πάνω στὰ ὀστά τοῦ κρανίου. Ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὰς καὶ πού μολύνεται συχνότερα εἶναι ἐκείνη πού βρίσκεται στὸ ἄκρον τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου καὶ πού χωρίζεται ἀπ' αὐτὸν μὲ μιὰ λεπτοτάτη μεμβράνη, τὸ τύμπανον. Ἡ κοιλότης αὕτη συγκοινωνεῖ μὲ διάφορες ἄλλες πού βρίσκονται πρὸς βαθεῖα. Οἱ σημαντικώτερες ἀπ' αὐτὰς εἶναι τὰ κύτταρα τῆς ὀστεώδους προεξοχῆς, πού βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτιῶ καὶ πού εἶναι γνωστὴ ὡς μαστοειδὴς ἀπόφυσις.

Στὴν ὠτίτιδα, ἡ κοιλότης πού βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ τύμπανον (τυμπανόφρακτον κοίλωμα) μολύνεται καὶ ἀρχίζει τότε νὰ σχηματίζεται σ' αὐτὴν πύον. Ἡ μόλυνσις αὕτη προέρχεται πάντοτε ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἢ τὴ μύτη. Γι' αὐτὸ οἱ ὠτίτιδες εἶναι συνηθέστατες στὰ παιδιά, πού ἔχουν ἐκπλαστήσεις στὴ μύτη.

Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ μικρόβια περνοῦν στὴν εὐσταχία νὴ σάλπιγγα, πού τὰ μεταφέρει στὸ ἐσωτερικὸ αὐτί.

Καὶ τὸ ἀπλοῦστερό συνάχι μπορεῖ, λοιπόν, νὰ καταλήξῃ σὲ ὠτίτιδα, ἰδίως στὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ διάφορες ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως ἡ ὀστρακία, ἡ ἰλαρά, τὸ ἐρυσίπελας, ὁ κοκκύτης, ὁ τύφος, ἡ διφθερίτις κτλ. μποροῦν πελας, ὁ κοκκύτης, ὁ τύφος, ἡ διφθερίτις κτλ. μποροῦν νὰ προκαλέσουν ὠτίτιδα.

Ἡ ὠτίτις ἐμφανίζεται στὴν ἀρχὴ μὲ μιὰ φλόγωσι τοῦ τυμπάνου, πού συνοδεύεται ἀπὸ βάρος στὸ αὐτί ἢ ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους. Ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς ἐλαττοῦται ταυτοχρόνως. Τὸ πύον σχηματίζεται ἔπειτα ἀπὸ μερικές ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες. (Σὲ πολλὰς περιπτώσεις σχηματίζε-

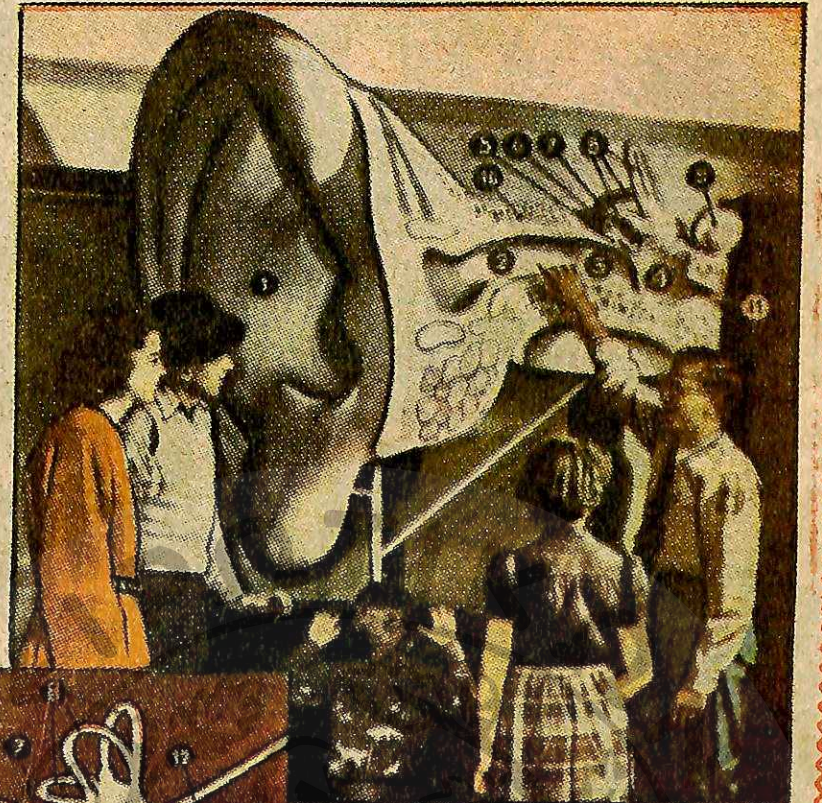
ται πρώτα ἓνα ὀρροϊκῶδες ὑγρὸ. Αὐτὸ τὸ ὑγρὸ μεταβάλλεται κατόπιν σὲ πύον).

Ἡ ὠτίτις συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετὸ. Σὲ μερικές περιπτώσεις, ὅμως, ἐξελίσσεται ὑπουλία καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τοὺς πόνους στὸ αὐτί ὁ ἀσθενὴς δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἄλλη ἐνόχλησι. Οἱ πρώτες φάσεις τῆς περνοῦν τότε ἀπαράτηρες καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πρὶο ἐπικίνδυνες.

Δραματικώτερη εἶναι ἡ ἐμφάνισις τῆς ὠτίτιδος στὰ βρέφη. Τὸ παιδάκι παρουσιάζει αἰφνιδίως πολὺ ὑψηλὸ πυρετὸ πού συνοδεύεται ἀπὸ ῥίγη, ἐμετὸ, πόνους σ' ὅλο τὸ κεφάλι, διάρροια κτλ.

Τὸ πύον πού συγκεντρώνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτιῶ προκαλεῖ συνήθως διάτρησι τοῦ τυμπάνου καὶ ἐκρέει ἀπὸ τὸν ἀκουστικὸ πόρο. Ὁ ἀσθενὴς ἀνακουφίζεται τότε καὶ ὁ πυρετὸς πέφτει. Ἀλλ' ἡ ὀπὴ πού σχηματίζεται στὸ τύμπανον εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ δὲν ἐπαρκεῖ στὸν καθαρισμὸ τοῦ αὐτιῶ. Γι' αὐτὸ ἡ παρακέντησις εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητη.

Ἀν ἡ παρακέντησις δὲν γίνῃ ἐγκαίρως ἢ δὲν ἐπιτευχθῇ μ' αὐτὴν πλήρης καθαρισμὸς τοῦ αὐτιῶ, τὸ πύον ἀπὸ τοὺς ἡμικυκλίους σωλῆνες φτάνει στὴ μαστοειδὴ ἀ-

Στὸ Ἀνατομικὸ μουσεῖο τῆς Ν. Ὑόρκης ὁ πύον εἶναι γιγαντιαίον αὐτὸ ἀπὸ πλαστικῆς οὐσίας. Ἐνὰς εἰδικὸς ἐξυγεῖ σποὺς ἐπισκέπτες πὼς προκαλεῖται ἡ μόλυνσις καὶ ποῖα εἶναι ἡ πορεία πού ἀκολουθεῖ. (Οἱ ἀριθμοὶ ἀντιστοιχοῦν σ' ἐκείνους τῆς παραπλευρῆς εἰκόνος).

πόφυσι καὶ ἔχομε τότε τὴ σοβαρωτάτη ἐπιπλοκὴ τῆς μαστοειδίτιδος.

Ἡ παρακέντησις, στὴν περίπτωσι αὕτη, δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Ὁ καθαρισμὸς τῶν κυττάρων τῆς μαστοειδὸς ἀποφύσεως ἀπὸ τὸ πύον, πού ἔχει συγκεντρωθῇ ἐκεῖ μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνον μὲ ἐγγχείρησι.

Ἡ ἐγγχείρησις τῆς μαστοειδίτιδος δὲν παρουσιάζει σήμερα κινδύνους χωρὶς στὰ ἀντιβιοτικά. Ἡ ἐγγχείρησις αὕτη πρέπει νὰ γίνῃ ταχύτατα, γιὰτὶ, σὲ διαφορτικὴν περίπτωσι, τὸ πύον μπορεῖ νὰ περάσῃ στὶς μηνιγγες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ μαστοειδίτις χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετὸ, ῥίγη καὶ ἰσχυροὺς πόνους στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτιῶ.

Μιὰ δυσάρεστη μορφή ὠτίτιδος εἶναι ἡ χρονία. Σ' αὕτην ἡ συνήθης ὠτίτις δὲν θεραπεύεται τελείως. Τὸ πύον ἀναεώνεται συνεχῶς μέσα στὸ τυμπανόφρακτο κοίλωμα καὶ ἐκρέει ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὀπὴ τοῦ τυμπάνου.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ αὐτιῶ: 1) Κόγχη ἢ περύγιο. 2) Ἐξωτερικὸς ἀκουστικὸς πόρος. 3) Τύμπανον. 4) Κοιλότης τοῦ τυμπάνου (τυμπανόφρακτον κοίλωμα). 5, 6 καὶ 7) Ἡ ἄλυσος τῶν ὀστέων: σφύρα, ἀκμὴν καὶ ἀνακόλυς. 8) Οἱ ἡμικυκλικοὶ σωλῆνες, πού μᾶς παρέχουν τὸ ἀσθημὸ τῆς ἰσορροπίας. 9) Ὁ κοχλίας. 10) Τὰ μαστοειδῆ κύτταρα. 11) Ἡ εὐσταχιανὴ σάλπιγξ πού συνδέει τὸ αὐτί μὲ τὸν φάρυγγα καὶ τὴ μύτη. 12) Ἀκουστικὸ νεῦρον.

Καὶ τὸ ἀπλοῦστερό συνάχι μπορεῖ, λοιπόν, νὰ καταλήξῃ σὲ ὠτίτιδα, ἰδίως στὰ παιδιά. Ἀλλὰ καὶ διάφορες ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως ἡ ὀστρακία, ἡ ἰλαρά, τὸ ἐρυσίπελας, ὁ κοκκύτης, ὁ τύφος, ἡ διφθερίτις κτλ. μποροῦν νὰ προκαλέσουν ὠτίτιδα.

Ἡ ὠτίτις ἐμφανίζεται στὴν ἀρχὴ μὲ μιὰ φλόγωσι τοῦ τυμπάνου, πού συνοδεύεται ἀπὸ βάρος στὸ αὐτί ἢ ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους. Ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς ἐλαττοῦται ταυτοχρόνως. Τὸ πύον σχηματίζεται ἔπειτα ἀπὸ μερικές ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες. (Σὲ πολλὰς περιπτώσεις σχηματίζε-

Αστυνομικό διήγημα

Ηταν μεγάλος ζωγράφος ο Σάρκομ. Όλοι συμφωνούσαν σ' αυτό. Εκείνο δε που τον ξεχώριζε προπάντων, ήταν ο μακάβριος τόνος που διέπνεε όλα σχεδόν τα έργα του. Σαν καλλιτέχνης, πίστευε πως είχε το δικαίωμα να ζωγραφίζει όπως ήθελε, όπως του άρεσε. Είχε για στέ-

πρε-πε όποσδήποτε να σεβα- στη το φίλο του. Σκέφθηκαν άκομη πως ήταν τυχερός ο Σάρκομ που δεν βρισκόταν στο Λονδίνο ο Ναρλιάν, γιατί είχε την κακή συνήθεια να θυμώνει εύκολα, και χρησιμοποιούσε το στιλέτο με μοναδική μαεστρία. Μά ο ζωγράφος άκουγε αυτά τα σχόλια μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. —Μπά, έλεγε, είμαι βέβαιος

να ποτήρι ούισκυ. Καθώς τσίπινε ο Ναρλιάν, η ματιά του έπεσε τυχαίως στο «Όνειρο». Ο ζωγράφος το είχε πάρει από άλλων ώρών απ' την έκθεσή του τότε παρουσιάσει. Κι' έπρόκειτο να το πουλήσει σε καλή τιμή, την άλλη μέρα, σε κάποιο λόρδο. —Τί είπ' αυτό; ρώτησε ο Άρμένης. —Α, κάτι πουφτιάξα προ μηνών... απάντησε ο Σάρκομ, με προσποιητή αδιαφορία, κρύβοντας την ταραχή του όσο μπορούσε πιο καλά.

Ο Μάξ σηκώθηκε ξαφνικά, πήγε κοντά στον πίνακα, έσκυψε και κύτταξε με προσοχή το πρόσωπο του κατηγορουμένου. Ύστερα γύρισε στο ζωγάφο. Τα μάτια του έλαμπαν άγρια. —Και γιατί ζωγράφισες έμένα; τον ρώτησε. —Είδα ένα όνειρο, και το

—Άσε τις βλακείες, Μάξ! είπα αυστηρά ο Σάρκομ. Σου είπα πως ήταν ένα όνειρο... —Θα σε κάνω γάμω να δής κι' άλλα όνειρα!... Ο Σάρκομ έκανε ν' αρπάξει μια καρέκλα για ν' άμυνθ, μα δεν πρόλαβε. Μ' ένα πήδημα, ο Άρμένης βρέθηκε πάνω του. Κάτι έλαμψε μιά στιγμή. Κι' ο ζωγράφος σωριάστηκε στο πάτωμα!...

Ο Ναρλιάν σκούπισε το μαχαίρι του μ' ένα κουρέλι κι' έβριξε ύστερα μια τελευταία ματιά στον πίνακα. «Ένοιωθε την επιθυμία να τον κοιμητιάσει. Μα σκέφθηκε πως αυτό μπορούσε να τον ένοχοποιήσει. Έσφιδε τα δόντια του και τσάβησε προς την πόρτα. Μά, τη στιγμή που άπλωνε το χέρι του για ν' ανοίξει, γύρισε ξαφνικά το πόμολο, άνοιξε η πόρτα και φάνηκαν δυο αστυνομικοί.

—Βρέ, γεια σου, Μάξ! είπα ο ένας. Έσένα γυρεύαμε!... —Δεν έχετε τίποτε... έναντιόν μου... τραύλισε ο Άρμένης, προσπαθώντας να σταθεί μπροστά στην πόρτα, για να μην ιδούν το πτώμα οί αστυνομικοί.

—Καλά, καλά! Έλα μαζί μας... Πού είπ' ο κύριος Σάρκομ, για να του ζητήσουμε συγγνώμη, που δεν χτυπήσαμε την πόρτα;

—Ο κύριος Σάρκομ λείπει... είπα ο Μάξ, βάζοντας το χέρι στην τσέπη του.

Μά, με μια αστραπιαία κίνηση, ο αστυνομικός τον άρπαξε απ' το λαιμό, ενώ ο άλλος του περνούσε χειροπέδες. Ύστερα προχώρησαν κι' οί δυο μέσ' στο δωμάτιο. Βλέποντας το πτώμα, έβγαλαν μιά φωνή εκπλήξεω.

—Θα σε κρεμάσουνε γι' αυτό το πούκαρες! είπα ο ένας. Ο Μάξ ανασήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του.

—Δεν με νοιάζει! απάντησε. Είμ' ευχαριστημένος που τον καθάρισαν! Άρχισε ξαφνικά να γελάει. Οί δυο αστυνομικοί τον κύτταξαν με φρίκη.

—Δεν καταλαβαίνω πού βλέπεις το άστείο... παρατήρησε ο ένας.

—Για κυττάχτε από κοντά αυτό τον πίνακα... είπα ο Μάξ, δείχνοντας το «Όνειρο».

Ο αστυνομικός πήγε πιο κοντά στο μοιραίο έργο και το εξέτασε με προσοχή.

—Διάβολε! φώναξε. Μά αυτός, ο κατηγορούμενος, είσαι συ ο ίδιος!...

—Ναί, γάμω, όπως θαμεί όταν θα με δικάσουνε σε λίγο... Σωστά τ' όνειρεύτηκε ο Σάρκομ... Αυτό ακριβώς είναι τ' άστείο! Και γελώ γιατί παίχτηκε εις βάρος μου, μα και εις βάρος του μαζί!

X ΧΟΡΝ

Θύμωσε ο κλέφτης

Περιγράφοντας λεπτομερώς μιά κλοπή, κάποια εφημερίδα της Βραζιλίας ανέφερε ότι ο δράστης ήταν ηλικίας 45 έως 50 ετών. Φαίνεται λοιπόν ότι η πληροφορία αυτή έθιξε τον κλέφτη, γιατί έστειλε στο διευθυντή της εφημερίδας ένα άγανακτισμένο γράμμα, στο οποίο του έλεγε: «Είμαι μόνο 34 ετών, και δεν φαίνομαι ούτε κατά μιά μέρα μεγαλύτερος!»

Είδαμε ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΣ ΦΩΣΦΟΡΙΚΟΣ ή ΦΘΟΡΙΚΟΣ;

Οί τρεις τύποι της φυσιολογίας

Η παλιά διάκριση των ατόμων σε ιδιοσυγκρασίες, έχει παραχωρήσει σήμερα τη θέση της στην επιστημονική τυπολογία που στηρίζεται πάνω σε σταθερά φυσιολογικά δεδομένα και μας δίνει μιά συνθετική και όσον το δυνατόν πιο ακριβή εικόνα της προσωπικότητας.

Τρία είναι τα στοιχεία, μας λένε οί επιστήμονες, που κυριαρχούν στον ανθρώπινο οργανισμό: ο άνθραξ, ο φωσφόρος και το φθόριο. Η ύπεροχη του ενός απ' αυτά δημιουργεί αντίστοιχα τρεις τύπους: τον άνθρακικό, τον φωσφορικό και τον φθορικό. Άς δούμε τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθενός απ' αυτούς, όπως τα προσδιορίζουν οί δόκτορες Λεόν Βανιέ και Γκυ Λεμαίν.

Ο άνθρακικός

Σώμα ισορροπημένο, όχι πάντα όμορφο, αλλά με αρμονικές αναλογίες. Στη στάση της προσοχής, στέκεται ευθυτενής και αλύγιστος, σαν τα μέλη του να είναι από ξύλο. Δόντια λευκά. Κοπήρες τετράγωνοι. Τόξα των δοντιών κανονικά. Το άνωτερο προεξέχει ελαφρά από το κατώτερο.

Ο πήχυς με τον βραχίονα σχηματίζουν αμβλεία γωνία προς τα μέσα.

Βάδισμα κανονικό, ρυθμικό. Προσπαθεί να μην βιασάται, όταν πηγαίνει κάπου. Περπατάει με τη φτέρνα. Το βάδισμά του είναι βαρύ και χωρίς χάρι, παρά τη ρυθμικότητά του.

Κάθεται ευθυτενής και αλύγιστος.

Οί γυναίκες περπατούν εύκολότερα με ίσια τακούνια.

Κινήσεις μετρημένες, απότομες, πολλές περιττές, καλά υπολογισμένες δηλαδή όχι άσκοπες.

Εργάζεται άργα, ακριβώς. Δεν κάνει περιττές κινήσεις και δεν σταματάει αν δεν τελειώσει την εργασία του.

Καλός εργάτης. Έχει μεγάλη άντοχη. Τα άσπρημένα του σπόρ είναι: η κολυμβησία, η κωπηλασία, οί δρόμοι άντοχής. Δεν τα καταφέρνει στα σπόρ, που απαιτούν οί δρόμοι ταχύτητας. Στο βόλιν δεν του άρέσουν τα άποτομα φρενιλάκια ταχύτητας. Στο βόλιν δεν του άρέσουν τα άποτομα φρενιλάκια ταχύτητας. Στο βόλιν δεν του άρέσουν τα άποτομα φρενιλάκια ταχύτητας.

Χαρακτήρας: Ύπακουος, πειθαρχικός, πεισματάρης, άγαπάει την τάξη και τη σιγουριά.

Μιλάει λίγο. Δεν κάνει περιττές συζητήσεις. Οί γενικές έννοιες δεν έχουν νόημα γι' αυτόν.

Δεν κάνει τίποτα χωρίς να το σκεφθ καλά. Άλλ' εκτελεί τις αποφάσεις του.

Αισθάνεται, αλλά δεν μπορεί να εκφράσει τα αισθήματά του, και προτιμά να δράσει.

Η όψη ελλεικρινεία του δεν τον κάνει άγανητό. Άπολαμβάνει, όμως, εκτίμησεις και σεβασμού. Του άρέσει η εργασία και η άν έχει μεγάλες φιλοδοξίες.

Το άνωτερο στήθος άρθρικός, στις άγκυλώσεις, στις άιμορροδραστηρία ζωή.

Προβιάζεται στον άρθρικό, στην άρθρική άκνηρωσι.

Ευδοκίμει στις σοβαρές και σταθερές εργασίες. Η μονοτονία δεν τον κουράζει. Τακτικός και έπιμελής στην εργασία του. Δεν τον κουράζει. Τακτικός και έπιμελής στην εργασία του. Δεν τον κουράζει. Τακτικός και έπιμελής στην εργασία του.

Ο φωσφορικός

Σώμα όψηλο, άρμονικό, σβέλτο, κομψό. Δεν στέκεται ποτέ τελείως ευθυτενής. Κάθεται, όμως, με τρόπο κομψό και χαριτωμένο.

Κίτρινα δόντια. Μακρουλοί κοπήρες. Τα τόξα των δοντιών εφάπτονται άπολύτως.

Ο πήχυς βράχιοι. Το βάδισμά του δεν έχει τίποτα το αλύγιστο. Βαδίζει, κρατώντας το κεφάλι του ψηλά με τρόπο υπερήφανο και χαριτωμένο. Έχει μεγάλη εύλογισια. Περπατάει συνήθως γρήγορα. Οί γυναίκες έχουν όμορφα πόδια κι' είναι υπερήφανες γι' αυτά.

Όταν κάθεται, παίρνει μιά στάση νοσηλή αλλά χαριτωμένη.

Οί κινήσεις του είναι εκφραστικές, γρήγορες, κομψές.

Δεν του άρέσει η κανονική και μονότονη εργασία. Η άλλαγή των εφάπτονται άπολύτως.

Άγαπάει τη ρυθμική γυμναστική, την ιππασία, τα σπόρ που του έπρεπουν να δείχνει τη φυσική του κομψότητα.

Όδηγεί καλά αυτοκίνητο. Του άρέσει να στριφογυρίζει στην πόλη, όπου μπορεί να επιδείξει την επιδεξιότητά του. Η μονοτονία ενός ίσιου δρόμου τον κουράζει.

Χαρακτήρας: Ένθουσιάζεται εύκολα, αλλά κουράζεται με την ίδια εύκολία. Ρέπει στις όνειροπολήσεις και στις χίμαιρες. Του άρέσουν οί περιπέτειες έκμυστηρεύσεις. Παρασύρεται άπο τη φαντασία του. Έχει άσδομητισμό. Είναι τρυφερός και αισθηματικός. Έχει διαίσθηση. Διαλέγει τους φίλους του ανάμεσα σε κείνους που τον θαυμάζουν και τον άφίνουν στις όνειροπολήσεις του.

Φιλόδοξος, όνειροπόλος, άγαπάει την ποίηση, τη μουσική, τη ζωγραφική.

Έχει προδιάθεση στη φυματίωση, στο ραχτισμό, στις διαταραχές των ένδοκρινών άδένων και του νευρικού συστήματος. Μεγάλη ευαισθησία στο κρύο.

Είναι κακός εργάτης, γιατί η ρουτίνα τον κουράζει. Μπορεί, αντίθετα, να γίνει αξιόλογος καλλιτέχνης.

Ο φθορικός

Σώμα χωρίς ισορροπία και άρμονικές αναλογίες άχαρο. Δεν στέκεται ποτέ όπως πρέπει.

Δόντια σκούρα. Μικροί κοπήρες. Τόξα των δοντιών άκανόνιστα. (Το επάνω προεξέχει αισθητά άπο το κάτω).

Ο πήχυς σχηματίζει με τον βραχίονα μιά αμβλεία γωνία προς τα πίσω.

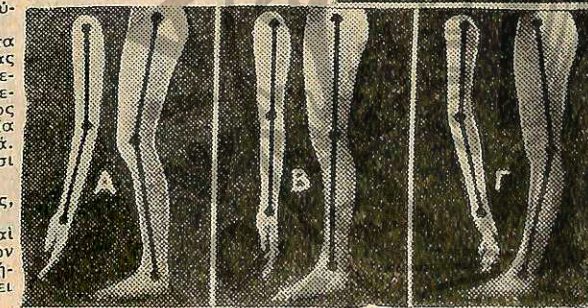
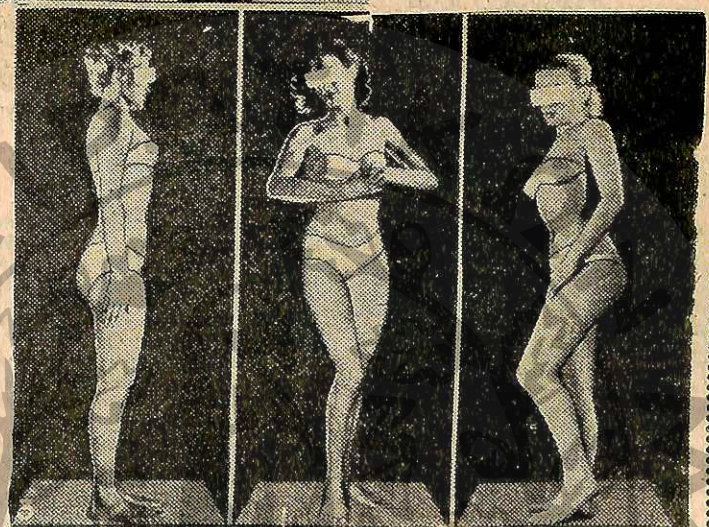
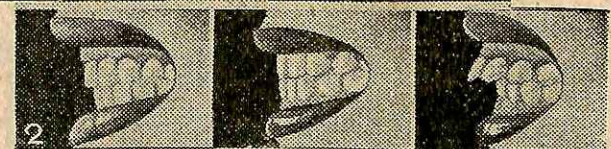
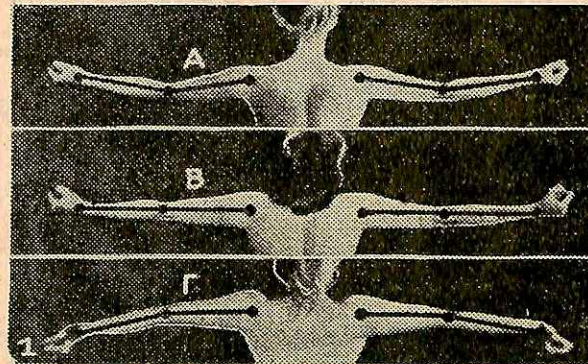
Βάδισμα άκανόνιστο, γρήγορο, με άποτομα σταματήματα και βιαστικά ξεκινήματα. Δεν του άρέσουν οί μακρινές πορείες. Όταν κάθεται, καμπουριάζει τη ράχη του. Οί γυναίκες προτιμούν τα ψηλά τακούνια που τις κουράζουν λιγώτερο.

Κάνει μεγάλες και άδέξιες κινήσεις.

Καταλαβαίνει γρήγορα η άν έπεται την έντύπωσι πως καταλαβαίνει. Δεν έχει τέλει και σύστημα στην εργασία του. Η άπόδοσή του είναι τη μιά μέρα καλή και την άλλη άσδομητισμη. Του άρέσουν τα σπόρ που απαιτούν μιά προσπάθεια γρήγορη, αλλά μικρές διάρκειες. Στο βόλιν κάνει τρέλλες. Χαρακτήρας: άστατος, άναποφασιστος, άτακτος. Άποστρέφεται τη μοναξιά. Ένοτικτώδης, κατά βάθος, άσκολύεται να εξωτερικευθ. Έτσι εμφανίζεται συνήθως διαφορετικός άπο ό,τι είναι. Έχει, όμως, το χάρισμα της παρατηρητικότητας.

Τα αισθήματά του δεν είναι ποτέ σταθερά. Οί χρεσινού φίλοι του γίνονται την επομένη έχθροι του και αντίστροφα.

Είναι περισσόπο ματαιόδοξος παρά φιλόδοξος. Έπιζητεί τον πλούτο και τη δύναμι για να θαμπώσει τους άλλους.

1) Στην έκτασι προς τα πλάγια, η θέση που παίρνουν τα χέρια σε οίς τρεις τύπους είναι η ακόλουθη: Α) άνθρακικός. Ο βραχίονας και ο πήχυς δεν βρίσκονται στην ίδια ευθεία αλλά σχηματίζουν μιά αμβλεία γωνία προς τα μέσα. Β) φωσφορικός. Ο βραχίονας και ο πήχυς βρίσκονται στην ίδια ευθεία. Γ) φθορικός. Ο βραχίονας και ο πήχυς σχηματίζουν μιά αμβλεία γωνία προς τα έξω. 2) Στον άνθρακικό τύπο τα τόξα των δοντιών εφάπτονται. Στον φωσφορικό τύπο τα τόξα των δοντιών εφάπτονται άπολύτως. Στον φθορικό τύπο τα τόξα των δοντιών εφάπτονται άπολύτως. 3) Ο άνθρακικός τύπος στέκεται ευθυτενής και αλύγιστος. Εκείνος που χαρακτηρίζεται, αντίθετα, το φωσφορικό είναι η εύλογισια και η κομψότητα. Ο φθορικός, τέλος, είναι άκομψος και δεν έχει σταθερότητα.

Το άσχημο άστείο

νούς του φίλους όλο ύποπτα ύποκείμενα και γίνονταν κάθε τόσο ήρωας άδηλαστικών σκανδάλων. Ψιθυρίζονταν πολλά εις βάρος του, που δεν τον κολάκευαν καθόλου.

Το τελευταίο έργο του, το «Όνειρο», είχε άποτελέσει επί όλοκληρης βδομάδας το θέμα συζητήσεως των καλλιτεχνικών κύκλων. Είχε μιά ζωντανία φριχτή, ανατριχιαστική. Παρίστανε ένα κατηγορούμενο, όρθιο στο έδωλίδό του, τη στιγμή που ο πρόεδρος του δικαστηρίου διάβαζε την καταδικαστική άπόφασι.

Ο Σάρκομ φαίνονταν έξαιρετικά ίκανοποιημένος απ' αυτή την έπιτυχία του. Πολλοί τον ρωτούσαν επίμονα γιατί έδωσε αυτόν τον τίτλο στον πίνακα. Μά εκείνος δεν έννοούσε να δώσει καμμία εξήγησι γιά τον παραξένο κι' άνεξηγητό τίτλο του έργου του.

Προπάντων όμως το «Όνειρο» είχε κίσει έντύπωσι στον στενό κύκλο των φίλων του Σάρκομ. Γιατί το πρόσωπο του κατηγορουμένου, του δολοφονημένου, του δολοφονημένου, ήταν γνωστό σε όλους: Ήταν ο Μάξ Ναρλιάν, ένας Άρμένης με ύπουλη ματιά, άλλωστε φίλος του ζωγράφου και περιβόητος λαθρέμπορος ναρκωτικών.

Η άστυνομία του Λονδίνου τον είχε έκτοπισει, ως έπικίνδυνο. Όστόσο, δεν ήταν τίμιον να τον έκθέτει έτσι ο Σάρκομ. Όλοι οί φίλοι του συμφώνησαν πως είχε παίξει ένα άσχημο κόλπο εις βάρος του, έπιφελομένου απ' την άπουσία του. Και με άσπληρότητα σχολιάζον μπροστά στο Σάρκομ την πράξη του τονίζοντάς του πως έ-

Προχώρησε άργα προς το ζωγάφο μ' το δεξί χέρι χωμένο στην τσέπη του παλτού του...

πως δεν θα θύμωνε ο Μάξ, αν έβλεπε ότι... τον άποθανάτισαν. Μήπως δεν θα του άείζε άλλωστε να καθήσει στο έδωλίδό του κατηγορουμένου!...

—Άς εύχόμαστε πάντως να μην ξαναγυρίσει ποτέ στο Λονδίνο... είπα κάποιος. Γιατί δε μπορούμε να ξέρουμε τί μπορεί να κάνει.

Όστόσο, ο Ναρλιάν γύρισε κρυφά στο Λονδίνο. Κι' ένα χειμωνιάτικο βράδυ, πήγε στο άτελιέ του Σάρκομ, δίχως να το περιμένη εκείνος.

—Πρέπει να με κρύψω εδώ άπόψε! του είπα. Θα φύγω αύριο το πρωί. Φάχνει να με βρ, η άστυνομία...

—Δεν μπορείς να μείνεις εδώ, Μάξ, δήλωσε ο ζωγράφος. Πριν άπό λίγο, ήρθαν δυο άστυνομικοί και με ρώτησαν αν σε είδα καθόλου. Τους είπα όχι, μα φάνηκαν πως δεν με πίστεψαν. Ίσως να ξαναγυρίσουν σε λίγο. Και τότε θα σε πιάσουν.

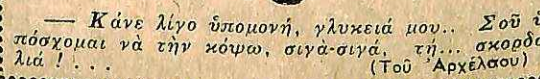
—Καλά, θα πάω να κρυφτώ κάπου άλλο! Μά δες μου να πω κάτι...

Ο Σάρκομ του πρόσφερε έ-

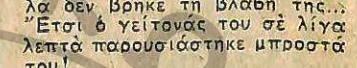
Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν κύτταξαν μ
συμπάθεια.

τά για να το συντηρήσει.
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀ-
ποστάσεως (φαινόμενα διορά-
σεως). Μετσόβου 19 (Στάσις
Μουσείου). 8—1 π. μ. καὶ 5—7
μ. μ. Τηλέφ. 663· 673.

“Όσον αφορά τη διάρκεια της ζωής, έχει τόσο αυξηθεί στην εποχή μας, ώστε ένας άνθρωπος 50 ετών μπορεί βάσιμα να ελπίζει ότι θα ζήσει άλλα 25 χρόνια. Και τα χρόνια του αυτά θα είναι τα πιο ενδιαφέροντα, αρκεί μόνο να ξέρη να τα ζήσει.”

Κουθεντούλες

Όταν μια γυναίκα παρουσιάζεται για τον άντρα της, εξετάζει κάποτε τον εαυτό της να δει αν το δικό της φέρετρόν απέναντί του είναι πάντα άμεμπτο;

Να σας δώσουμε ένα μικρό παράδειγμα: Τον περιμένει το βράδυ να γυρίσει για να πάνε μαζί στον κινηματογράφο ή σε κάποια φιλική συγκέντρωση και εκείνος της αναγγέλλει ξαφνικά ότι είναι πολύ κουρασμένος και θα επιθυμούσε να μη βγει. Τό βέβαια ευχαρίστησε η αρχίζει τη γκρίνια: Και αν το κάνει αυτό, τι θέλετε να σκεφθεί ο σύζυγος; Δεν είναι φυσικό να απορρίπτεται για τον τόσο λίγο ενδιαφέρον της και να σκεφθεί πως, αν τον άναυδοσε πραγματικά, θα δεχόταν μ' ευχαρίστηση τη μικρή αυτή θυσία;

Να λοιπόν που το φέρετρό της απέναντί του δεν είναι άμεμπτο!

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Τα σύνολα είναι η μεγάλη μόδα της εποχής, ακριβώς γιατί τόσο η ανοίξει όσο και το καλοκαίρι, αν επιθυμούν την κομψότητα, όπως κάθε εποχή, θέλουν συγχρόνως πιο πολύ ιδιαιτερότητα από τις άλλες εποχές και την πρακτικότητα.

Είναι για την πρωινή έξοδο, για την έκδρομη του Σαββατοκύριακου ή για την παραμονή στην πλαζ, στο βουνό, στο νησί, να ένα σύνολο που θα σας περιγράψουμε:

Είναι καμωμένο από χοντρό λινό, ή από το είδος του ύφασματος που λέγεται «δύμπτο». Κάνετε μία πλατιά φούστα, που το πλάτος της να σχηματίζει γύρω από τη μέση πέντε, σφηνωμένες ελεύθερες ως κάτω. Δύο πολύ μεγάλες τσέπες, που φτάνουν ως τη μέση σχεδόν της φούστας και έχουν μεγάλα ρεβέρ, δίνουν στη φούστα μία έντελως σπορτίβ εμφάνιση.

Η φούστα αυτή έχει για πρώτο συμπλήρωμα δύο μπλουζες. Η μία από ριγώτο ύφασμα σε σχέδιο «ασπέν», με μανίκια κοντά και ντεκολτέ μυτερό, ή άλλη με μανίκια κοντά και ντεκολτέ για την πλάση ή την εξοχή, χωρίς διόλου μανίκια, με πολύ μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ.

Το δεύτερο συμπλήρωμα του συνόλου είναι ένα χαριτωμένο εφαρμοστό μπλοκέρ, καμωμένο από το ίδιο φυσικό λινό ύφασμα της φούστας, ζαπώνε κι' αυτό, με μανίκια κοντά, μυτερό ανοίγμα λαιμού και δύο κουμπιά στο κλείσιμο, ακριβώς πάνω από τη μέση.

Το σύνολο αυτό σας προσφέρει άμεσως τρεις διαφορετικές εμφανίσεις τη μία κομψότερη απ' την άλλη.

Σημειώνω ότι το λινό της φούστας και του μπλοκέρ 'α' ακολουθήσει στο χρωματισμό ένα από τα ζωηρά χρώματα της μόδας, που τόσο ταίριαστα είναι με τη ζεστή εποχή που έρχεται.

Βαμβακερά και λινά

Η έφετηνη μόδα δίνει μία ιδιαίτερη σημασία στα βαμβακερά και λινά υφάσματα, που τα θεωρεί για το καλοκαίρι πολύ πιο κατάλληλα από τα μεταξωτά.

Τα χρησιμοποιεί όχι μόνο για τις πρώινες και απογευματινές ώ-

ρες, αλλά ακόμη και για τις βραδυνές. Είναι, κοντά στα άλλα πρώινα φορέματα ή τα «αντέ-πες», που τα βλέπουμε να εμφανίζονται με όλη τη χάρη, τη φρεσκάδα και την δροσερότητα, που μπορεί να προσφέρει η βατίστα, ο πικέ, τα μονόχρωμα ή σταμπάτα λινά, έχουμε και τα βαδυνά φορέματα, τα καμωμένα από βαμβακερά βουαζάρ διαφόρων χρωμάτων, που μεταβάλλουν τη γυναίκα κάτω από το τεχνητό φως σ' ένα ζωντανό λουλούδι, που αποσπασθηκε για μία στιγμή, από το κοσάνη του για να κινηθεί ανάμεσα σ' άλλα λουλούδια.

Το χαρακτηριστικό των βαδυνών, αλλά ακόμη και για τις βραδυνές, είναι τα άλλα πρώινα φορέματα ή τα «αντέ-πες», που τα βλέπουμε να εμφανίζονται με όλη τη χάρη, τη φρεσκάδα και την δροσερότητα, που μπορεί να προσφέρει η βατίστα, ο πικέ, τα μονόχρωμα ή σταμπάτα λινά, έχουμε και τα βαδυνά φορέματα, τα καμωμένα από βαμβακερά βουαζάρ διαφόρων χρωμάτων, που μεταβάλλουν τη γυναίκα κάτω από το τεχνητό φως σ' ένα ζωντανό λουλούδι, που αποσπασθηκε για μία στιγμή, από το κοσάνη του για να κινηθεί ανάμεσα σ' άλλα λουλούδια.

Το χαρακτηριστικό των βαδυνών, αλλά ακόμη και για τις βραδυνές, είναι τα άλλα πρώινα φορέματα ή τα «αντέ-πες», που τα βλέπουμε να εμφανίζονται με όλη τη χάρη, τη φρεσκάδα και την δροσερότητα, που μπορεί να προσφέρει η βατίστα, ο πικέ, τα μονόχρωμα ή σταμπάτα λινά, έχουμε και τα βαδυνά φορέματα, τα καμωμένα από βαμβακερά βουαζάρ διαφόρων χρωμάτων, που μεταβάλλουν τη γυναίκα κάτω από το τεχνητό φως σ' ένα ζωντανό λουλούδι, που αποσπασθηκε για μία στιγμή, από το κοσάνη του για να κινηθεί ανάμεσα σ' άλλα λουλούδια.

Τα τέσσερα κομμάτια συνόλου, που περιγράφουμε στο κεφάλαιο για τα χρώματα.

νών ατόμων εμφανίσεων είναι η α-φθονία του ύφασματος, που συγκεντρώνεται στην φούστα, ενώ το κορσάκι αντίθετα, πολύ εφορμωτό, υπογραμμίζει ακόμη περισσότερο το φάρδος της φούστας.

Μα και σε κάτι άλλο χρησιμοποιούνται τα βαμβακερά και λινά υφάσματα: Στην κατασκευή χαριτωμένων καπέλων, που είτε σε σχέδιο κλότ, είτε σε σχέδιο τόκας ή τουρμπάν, έρχονται να συνοδεύσουν τα φορέματα, που αναφέρουμε παρα πάνω, συντελώντας και αυτά στην ελαφρότητα και τη δρο-

σερότητα της όλης εμφάνισης. Η τελευταία λέξη της μόδας είναι ιδίως στις μικρές τόκες το γαρνιρίσμα τους με πασμαντερί. Στην περίπτωση αυτή χρειάζονται οι αντίθετες των χρωμάτων. Μία τόκα από μπλέ λινό π. χ. βλέπουμε να την γαρνίρει λευκή πασμαντερί, που σχηματίζει κύκλους γύρω από την βάσι της τόκας και έχει δύο μοτίφ από επίσης πασμαντερί στον τεπέ.

Ατελείωτους συνδυασμούς χρωμάτων μπορούμε να εφαρμόσουμε ανάλογα με το γούστο μας κι' ανάλογα με την τουαλέτα, με την οποία το καπέλακι θα φορεθ.

Πάντως η μόδα αυτή των βαμβακερών υφασμάτων, καθώς και των λινών, είναι κατάλληλη για την σύγχρονη γυναίκα της οποίας η ζωή έχει τόσο άπλοισινη.

Τα χρώματα

Αλλ' άς μιλήσουμε λίγο και για τα χρώματα, που τόσο συντελούν στη δροσερότητα, που παρουσιάζουν τα καλοκαιρινά φορέματα. Το χρώμα, που κρατάει το σκήπτρο είναι έφετος το τριανταφυλλί. Είναι το χρώμα, που προσδίδει στην καλοκαιρινή τουαλέτα κάτι το ιδιαίτερο σε φρεσκάδα και στη γυναίκα, που το φορεί, αφάνταστα νεαρά!

Θα το δούμε ιδίως στα λινά υ-

Καπέλα για όλες ώρες

Με φόρεμα από περιπάτου ή με ταγιέρ θα φορέσετε ένα όμορφο τουρμπάν ή ένα κλοσάκι από ψάθα.

Το τουρμπάν μπορεί να το φτιάξετε μόνιμ σας, αγοράζοντας 1½ φθ. ύφασμα μεταξωτό ή επιρμι ή σκέτο ανάλογα με το φόρεμά σας.

Με πρώινο φόρεμα, ένας παναμάς σε σχήμα «λου ντε μέρ» είναι ότι χρειάζεται ή ένα κλοσάκι από παγιάσον ανοικτόχρωμο γαρνιρισμένο με μία κορδέλλα γκρό-γκραν.

Στην εξοχή είναι απαραίτητη μία μεγάλη ψάθα, για να προστατευτεί από τον ήλιο. Συνήθως γίνεται από μία μαλακία και λεπτή ψάθα σε φυσικό χρώμα και γαρνιρεται κάθε φορά με μία κορδέλλα ή ένα κομμάτι ύφασμα από το φόρεμα που συνοδεύει.

Μη ξεχνάμε όμως και τα λινά καπέλα, για τα οποία μιλήσαμε παρα πάνω και που είναι πρακτικά και φτηνά.

Η άλλη λογαφία μου

Αλβαν Μηνά: Ασφαλώς πρόκειται περί κυτταρίτιδας. Το μασάζ με ηλεκτρισμό θα σας ωφελήσει πολύ.

Ανεμώνη, Αίγιον: Πρέπει πρώτα να ξεβάψετε την μπλούζα σας και ύστερα να την ξαναβάψετε. Η σκωτσέζικη φούστα θα είναι πολύ κατάλληλη.

Αν Γαρδίκις, Ν. Φάληρον: Να κάμπετε θαλάσσια λουτρά, αλλά να μη μένετε περισσότερο από 5 λεπτά στη θάλασσα. Αν δε κάνετε ηλιοθεραπεία, να φορήτε μάλινο μαγιό.

Αλ ή Νταμιτάρ: Για το πλάσιμό των νυχτών χρησιμοποιήστε τα βράδυα λίγο ελαιόλαδο. Ίσως είναι καλά τα νυχτιά σας, τα αφήνεται 1 ώρα και ύστερα τα σκουπίζετε χωρίς να τα πλύνετε.

Γεώργ. Περν.: Κάποιος λέει να μην οντουλέ μαλλιά και σεις δεν τα θέλετε; Δεν υπάρχει τρόπος να λιώσουν. Χρησιμοποιήστε αββονή μπιριγαντήνη και στην ανάγκη, φιατέρ.

Καθηγήτρια Α. Γ. Εάνη: Ασφαλώς πρόκειται περί ανασφάλειας. Θα σας συνιστώσα μία διαίτα 10-12 ημερών με χορτόσουπες, κομπόσες και αποφυγή κρέατος, φαρμάκων, αυγών. Αν παρατείνεται, ρωτήστε τον γιατρό σας.

Εριμιόνη Α.: Η κρέμα που μου αναφέρετε είναι από τις καλύτερες ελληνικές, αλλά δεν μπορώ να σας πω αν θα ταίριαζε στην επιδερμίδα σας, αφού δεν ξέρω τι επιδερμίδα έχετε.

Κλειστά τριαντάφυλλα: Οι πανάδες δεν εξαλείφονται εύκολα, ώστε αν θέλετε να τις αποφύγετε, μην εκτίθεστε στον ήλιο χωρίς να φοράτε μία μεγάλη ψάθα ή μια εσάρπα.

Μουσική Βόλο: Θ' αρχίσετε με ένα βιολί 3/4 και σ' ένα χρόνο μπορείτε να πάρετε όλοκληρο βιολί. Έχετε όμως υπ' όψιν σας ότι το βιολί είναι δυσκολότατο όργανο και θέλει μουσικό αίσθη-

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

Τη συναντούσα στις σκάλες, τις πιο παράξενες ώρες. Πολύ πρωί, ή όταν η νύχτα είχε προχωρήσει. Μα και μέρες ολόκληρες τύχαινε να μην ιδωθούμε. Όταν συναντιόμαστε ξανά, μου χαμογελούσε και με τη γλυκεία της φωνή, με ρωτούσε πώς πηγαίνουν οι αρρώστοί μου.

Μία μέρα, που ανέβαινε τις σκάλες με τα ψώνια της, την είδα

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΝΥΧΤΙΑ

να κουτσάινει. Είχε στραμπουλήξει το πόδι της. Της είπα νάρθη στο ιατρείο μου για να την εξετάσω.

— Στο ιατρείο σας; είπε χαμογελώντας. Θέλετε λοιπόν να σας... εκθέσω γιατρί; Όλοι οι ένοικιοι-σται της πολυκατοικίας θα το μάθουν άμεσα και καταλαβαίνετε...

— Τότε άκουμπητε το πόδι σας σ' ένα σκαλί. Είναι δουλειά ενός λεπτού!... της απάντησα.

Υπάκουσε άμεσως κι' έσφιξε μόνο λίγο τα χείλη της στην πρώτη μου επέμβαση.

Σε λίγο, το πόδι της βρισκόταν στη θέσι του.

— Έσείς δεν είστε γιατρός, είστε μάγος! μου είπε χαμογελώντας. Μπορώ τώρα, κυττάξτε, να περπατώ δίχως σχεδόν να μου πονάει...

Είχαμε φτάσει στο πάτωμα, όπου βρίσκονταν οι πόρτες των διαμερισμάτων μας, ή μία απέναντι στην άλλη. Με χαιρέτησε μ' ένα χαμογελάει και μίληκε στο σπίτι της.

Ήταν μία καλή κοπέλα και μπορώ να πω πως μου άρεσε εξαιρετικά. Δεν ήταν όμως από την τάξη των γυναικών που τις λέμε συνήθως ενάρετες. Η Λόλα, αυτό ήταν τ' όνομά της, είχε ένα φίλο, που έρχονταν και την εύρισκε κάθε Πέμπτη και Σάββατο, κάποτε δέ και την Κυριακή.

Τη νύχτα ενός Σαββάτου, ή Λόλα χτύπησε δυνατά την πόρτα μου. Της άνοιξα και είδα πως φορούσε μία ρόμπα, που την είχε ρίξει βιαστικά για να σκεπάσει το ντεκολτέ της.

— Έλατε μαζί μου, γιατρί, μου είπε με αγωνία. Είναι μεγάλη ανάγκη!...

Σε λίγο, ήμουν στην κρεβατοκάμαρά της. Είδα το φίλο της ξαπλωμένο στο κρεβάτι με το πρόσωπο χλωμό και τα μάτια πεταμένα έξω απ' τις κόγχες τους. Λίγο αίμα είχε βάψει τα χείλη του και το ένα χέρι του κρεμόταν βαρύν έξω απ' το κρεβάτι. Έτσι και το σφυγμό του, άκουμπησα τ' αυτό μου στην καρδιά του, κι' έπειτα, γυρίζοντας στη Λόλα, της είπα:

— Είναι νεκρός...

— Θέε μου! ψιθύρισε με τρόμο. Τι πρέπει να κάμουμε τώρα;

— Αν έχω οικογένεια, να την ειδοποιήσουμε...

— Έχει γυναίκα και τρία παιδιά. Βοηθήστε με, με ίκέτευσε ή Λόλα, δεν θέλω να τον βρουν έδω. Καταλαβαίνετε το σκάνδαλο που θα επακολουθήσει, γιατρί. Είναι γνωστό πρόσωπο, θα γράψουν οι έφημερίδες, θα...

— Τι θέλετε να σας κάμω; ρώτησα. Η Λόλα, με ένας παντρεμέ-

— Σας ζητώ πάρα πολλά, ψιθύρισε ή Λόλα, με ένας παντρεμέ-

— Ένω ένας νεκρός μέσ σ' ένα ιατρείο... Ξέρω ότι είναι πολύ αυτό που γυρεύω, αλλά είμαι σίγουρη, τη ρώτησα, χαμογελώντας.

— Από που το συμπάρετε; με ρώτησε, ή Λόλα, χαμηλά.

— Το ξέρετε καλύτερα από μένα, γιατρί, είπε ή Λόλα, χαμηλά.

— Λοιπόν, το βλέμμα της. Άν δεν κάνω λάθος, είστε έρωτευμένος μαζί μου...

Την κυττάδα έκπληκτος και θαύμασα ακόμη μία φορά τη διαί-σθησι των γυναικών...

Την άλλη μέρα το πρωί, ήρθε ή σύζυγος, ένα αξιολύπητο, αλή-θεια, πλάσμα, μόλις είκοσιπέντε χρονών, που άκουσε τις εξηγή-σεις μου μ' αδιαφορία.

— Πρέπει να γυρίσω τώρα στο σπίτι μου, κοντά στα παιδιά μου, είπε.

— Δεν θέλετε να τον δείτε; τη ρώτησα.

— Δεν έχω καμμία όρεξη, απάντησε σταθερά, να δώ έναν άντρα που μου κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

— Έστω κι' νεκρό, που είχε κάνει τη ζωή μου μαρτύριο και μ' απα-

το διαμέρισμά της σε μία πολυκατοικία που βρισκόταν εκεί κοντά. Το διαμέρισμά της ήταν πιο μικρό από το άλλο αλλά το ίδιο χαριτωμένο και βαλμένο με γούστο. Κύτταξα γύρω μου με περιέργεια, προσπαθώντας ν' ανακαλύψω ποιος είχε αντικαταστήσει το φίλο της που είχε πεθάνει δυο χρόνια πριν.

— Είστε πολύ σιωπηλός, γιατρί... Δεν έχετε τίποτε να μου πείτε; με ρώτησε.

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

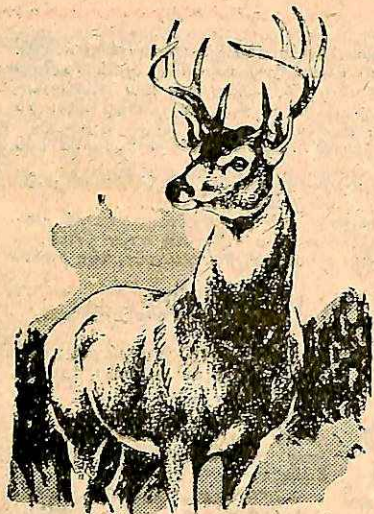
— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

— Κι' εσύ, Λόλα; της είπα, μιλώντας της για πρώτη φορά στον

Το έλαφι έχει υπερήφανη κορμοστασιά και περπατάει με χαρι και κομψότητα.

Η καλή συμπεριφορά ΣΤΑ ΖΩΑ

Οι αδελφοί νόμοι τους και η εθιμοτυπία τους

«Εμείς οι άνθρωποι είμαστε τόσο εγωιστές και υπερήφανοι, που νομίζουμε πως έχουμε συγκεντρώσει όλη τη σοφία του κόσμου. Μιλάμε με κομπασμό για τον πολιτισμό μας και την «αυτοκρατορία» μας, τους «δικαιώματά» μας, τους «νόμους» μας, τις «εθιμοτυπίες» μας, τις «συνηθειές» μας, τις «αποχρώσεις» μας, τις «αποχρώσεις» μας, τις «αποχρώσεις» μας. Δεν πρέπει όμως να το παραπαίρουμε άσπασμα μας. Ο κόσμος των ανθρώπων βέβαια είναι αξιολογικός και κατώρθωσε με το πέρασμα των αιώνων να δημιουργήσει πολλά. Αλλά και ο κόσμος των ζώων δεν είναι τόσο «αγριός», όσο τον νομίζουμε. Όπως εμείς, έτσι και τα ζώα έχουν δημιουργήσει τις κοινωνίες τους, τους νόμους τους, τις συνηθειές τους, τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματά τους. «Έχουν κι αυτά την «εθιμοτυπία» τους και την «καλή συμπεριφορά» τους. Πολλές φορές βρίσκουμε στα ζώα δείγματα ευγένειας, αυτοθυσίας και πενιχρότητας που αν δεν είναι ανώτερα είναι τουλάχιστον ίδια με των ανθρώπων.

Κάθε ζώο είναι υποχρεωμένο να υπακούσει στους κανόνες και τους νόμους της κοινωνίας του και αλλιώς ο «κόσμος» του θα παραβεί αυτούς τους νόμους. Θα τιμωρηθεί με τον πιο άγριο και άμελλο τρόπο.

Σχεδόν όλα τα ζώα, που ζουν ομαδικά έχουν τη συνήθεια να βάζουν φρουρούς, όταν πάει για «επιχειρήσεις» ακριβώς όπως κάνουμε εμείς στο στρατό μας. Κάποτε, ένα σμήνος από κορούδες είχε πέσει σε ένα μεγάλο χωράφι με άρσενους. Τα πουλιά ήταν πενιχόμενα και έπεσαν με μανία στο φαί. Αλλά για να είναι ήσυχα ότι δεν θα πάθουν κακό, έβαλαν μια κορούνα να φυλάει καθισμένη στην κορφή ενός δέντρου. Η δουλειά της ήταν μόλις δη από μακριά κανένα κίνδυνο, να βγάλει μια κραυγή, για να προφτάσει να φύγει το σμήνος, πριν ο εχθρός προλάβει να χτυπήσει.

Ο ίδιος νόμος του χωραφίου, που ήξερε ότι οι κορούδες έχουν αυτή τη συνήθεια, πήρε το τσιτάκι του και, μπουσουλάοντας, πέρασε μια χαράδρα κι έφτασε στο μέρος που ήταν τα πουλιά, χωρίς να τον πάρει χαμπάρι ο «σκοπέας». Σαλπάζοντας μπροστά, σημάδεψε και πυροβόλησε στο σαρδί. Οι κορούδες ξαφνικά κίνησαν και μονομαρία παράτησαν τα άρσενά τους και όπου φύγει-φύγει! Παρ' όλο όμως τον παγικό και τον κίνδυνο, καμιά δεκαριά, αντί να φύγουν, ρίχτηκαν με μανία πάνω στην κορούνα που ήταν φρουρός στο δέντρο, και με ταμπίσματα και χτυπήματα τη σκότωσαν επί τόπου! Έτσι τιμωρήθηκε η απρόσεκτη κορούνα, γιατί έβλεπε πως έπαθε κακό ολόκληρη η ομάδα.

Τα ζώα όμως δεν έχουν υποχρεώσεις και ευθύνες μόνο απέναντι στο σώμα της κοινωνίας τους. Πρέπει να εί-

ναι προσεκτικά και στις σχέσεις τους, καθώς και στη συμπεριφορά μεταξύ τους. Κοροϊδίες ανάμεσα στα ζώα δεν χωρούν και όποιο προσπαθήσει να κάνει τον έξυπνο, θα πληρώσει ακριβώς την εξυπνάδα του.

Κάποτε, ένας κυνηγός, ενώ περπατούσε σε ένα δάσος, είδε από μακριά μια αλεπού, που κρατούσε στα δόντια της ένα γαλόπουλο ως δέκα ακίδες. Το βάρος ήταν πολύ μεγάλο και η αλεπού ήταν μικρόσωμη και προχωρούσε με μεγάλη δυσκολία. Μόλις έφτασε σε μια τούφα από θάμνους, κτύπησε γύρω της πονηρά και αφού βεβαιώθηκε ότι δεν την είδε κανείς έκοψε το γαλόπουλο μέσα στους θάμνους και έφυγε βιαστικά.

Ο κυνηγός έτρεξε γρήγορα και πήρε το γαλόπουλο. Σε λίγο όμως να την πάλι η αλεπού μαζί με μια άλλη, πιο μεγάλη και πιο γρή. Ήταν φανερό πως πήγε και φώναξε τη μεγάλη αλεπού για να μεταφέρουν μαζί το γαλόπουλο στη φώλια τους. Μόλις έφτασαν στους θάμνους όπου έπρεπε να βρίσκεται το γαλόπουλο, σταμάτησαν. Μύρισαν από εδώ, εμψάν από εκεί, αλλά τίποτα! Έκαναν μια βόλτα, ξαναγύρισαν, προυνά το γαλόπουλο!

Αφού πέρασε λίγη ώρα, η μεγάλη αλεπού άρχισε να γρυλλίζει, να διαμαρτύρεται, γιατί νόμιζε ότι η μικρή την κοροϊδίζει. Ξαφνικά η μεγάλη έπεσε με λυσσα πάνω στη μικρή και άρχισε τότε μια άγρια πάλη μεταξύ τους. Στα ζώα ο αρχηγός έχει μεγάλες υποχρεώσεις απέναντι στους υπηκόους του. Κανένα λάθος δεν του συγχωρείται και αν αποβείξη ανίκανος να είναι αρχηγός, το λιγότερο που θα πάθει είναι να τον καθιρέσουν.

Κάποτε ένα κοπάδι από αγριόχοιρους ταξίδευε μ' επί κεφαλής τον αρχηγό τους, ένα γερο-χηνό. Πετώντας χαμηλά πέρασαν πάνω από την αυλή ενός αγροκτήματος. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν τσιουφκίες. Ο νοικοκύρης του αγροκτήματος βρήκε την ευκαιρία να κυνηγήσει, μια που το κυνήγι ήρθε μόνο του στην... πόρτα του!

Οι χήνες, με την πρώτη τσιουφκιά, κατάλαβαν τον κίνδυνο. Κατάλαβαν όμως ακόμα, ότι ο αρχηγός τους δεν τις είχε οδηγήσει καλά και με κρωμύδες, ταμπίσματα και χτυπήματα, τον έδωσαν από την κορυφή του σχηματισμού τους και στη θέση του έβαλαν ένα άλλο πουλί. Στο κόπο των ζώων και η παραμικρή αδέλφεια του αρχηγού τιμωρείται!

Βλέπετε λοιπόν πως τα ζώα έχουν πάρα πολύ ανεπτυγμένο το αίσθημα της ευθύνης, των υποχρεώσεων, της φερεμογής των νόμων και της καλής συμπεριφοράς του ενός προς το άλλο. Αλλά δεν είναι μόνον αυτά. Σχεδόν όλα τα ζώα προσέχουν πάρα πολύ την καθαριότητα του σώματός τους. Παρ' όλο ότι είναι αναγκασμένα να κοιμούνται πάνω στο χώμα και πολλές φορές να τρέφονται με ακαθάριστα τροφές, πάντα φροντίζουν να είναι καθαρά. Όποτε βρουν ευκαιρία, πέφτουν και πλένονται στο νερό, τινάζονται διαρκώς και προσέχουν να είναι ευπαρουσίαστοι.

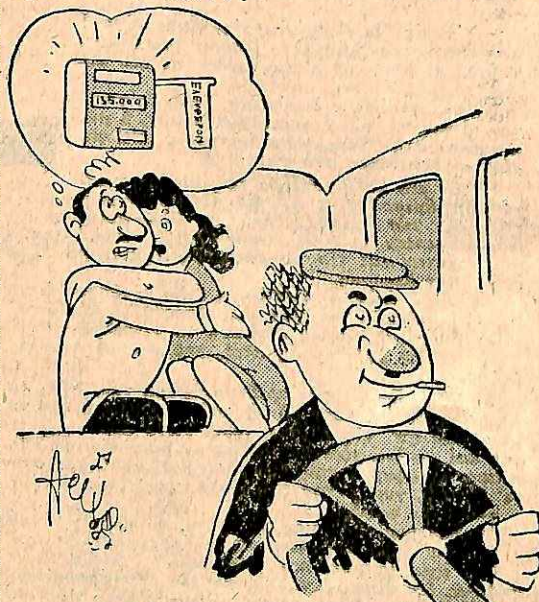
Αλλά και η κομψότητα, η χάρι και η λεβεντιά, είναι χαρακτηριστικά των περισσότερων ζώων. Σ' ένα μελετητή της ζωής τους έκανε κατάπληξη το θέαμα ενός κοπαδιού ελαφιών. Ήταν πολλές εκατοντάδες. Όλα τα έλαφια ήταν πεντακάθαρα. Με μια υπερήφανη κορμοστασιά, περπατούσαν τόσο κομψά, τόσο προσεκτικά, τόσο όμορφα, που πολλές χαριτωμένες δεσποινίδες θα τα χέλευαν. Είχαν όμως μόνο τα έλαφια: Για θυμηθείτε το μεγαλείο του κόκκορα, το καμάρι και την υπερηφάνειά του. Και τη μεγαλοπρέπεια του παγωνισού, όταν δείχνει εκείνη την ύπεροχη, λαμυριστή ουρά του!

Είναι παροιμιώδης η στερηγή που δείχνουν οι μητέρες των ζώων προς τα παιδιά τους. Όλοι έχουμε ακούσει ένα σωρό ιστορίες για την αυτοθυσία τους και την αυταπάρνησή τους. «Όπως οι δικές μας μητέρες έτσι κι αυτές θυσιάζουν και τη ζωή τους ακόμη για χάρι των παιδιών τους.

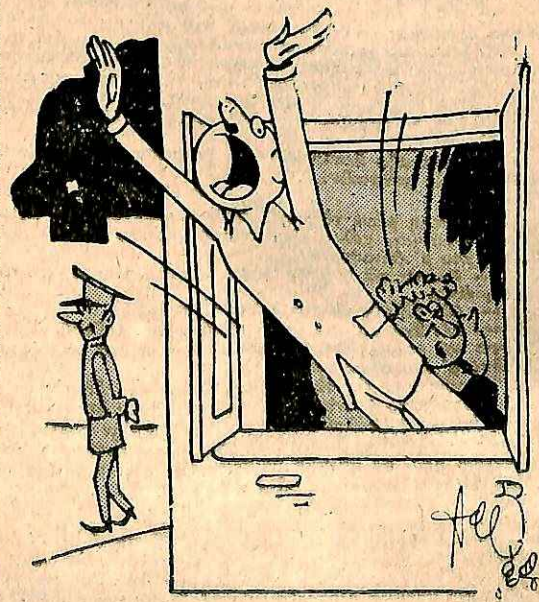
Αλλά και στον έρωτά τους τα ζώα, είναι υπέροχα. Οι περιποιήσεις και οι φιλοφρονήσεις, που κάνουν τ' αρσενικά στις θηλυκές, στον καιρό των έρωτων, είναι απεριγράπτες. Με τον πιο έλκυστικό τρόπο τους δείχνουν τα χαρίσματά τους, με τη μεγαλύτερη ευγένεια τις προσκαλούν και όταν ζευγαρωθούν, η αφοσίωσή τους είναι σε πολλά ζώα χιόνια.

— Αριστο, ξένα μου φαίνεται πως ζητούν... Εγώ είναι γάτος!...

— Τί σκέφτεσαι, χρυσέ μου;...

— Αυάν! Σταμάτα πιά Καλλιρόη, την...ρε-βατομουρούρα!...

(Του Αρχέλαου)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Χόλμς κατορθώνει να προσληφθεί στη θαλαμγού της «Έλεν Ράστερ», ως ναύτης Τόμ Φράνσεν. Εκεί τον βρίσκει ο Πίνκερτον, που ελαχάρει στο πλοίο κρυμμένους σ' ένα κασόνι με μηχανήματα. Παρακολουθούν οι δύο τους μια συνομιλία του αρχηγού του «Ματωμένου Χεριού» με την «Έλεν Ράστερ». Ο πρώτος λέει πως πρέπει να επιστρέψουν στον πρίγκηπα. Ήμωρ τα έγγραφα που έλασαν, γιατί τους είναι άχρηστα. Και τα βγάλε από ένα μυστικό χρηματοκιβώτιο. Όταν φεύγουν χρηματοκιβώτιο, ο Πίνκερτον κι ο Χόλμς δίνουν και φιλώνουν ένα καμαρότο που έχει μείνει για φύλακας, και παίρνουν μέσα απ' το χρηματοκιβώτιο όλα τα σπουδαία χαρτιά της συμμορίας και τα σχεδιαγράμματα των κατακομβών της.

— Μπορεί όμως να τις φρουρήσει. — Τόσο το καλύτερο. Έγώ θέλω μάλιστα να κάμω την άνοησία να συγκεντρώσει όλους τους ανθρώπους της εκεί κάτω! Θα τους χτυπήσω όλους μαζί, και πιστεύω πως τότε θα πάψω να υπάρχω το «Ματωμένο Χέρι»!

Ο Σέρλοκ Χόλμς κούνησε το κεφάλι του και είπε: — Χρειάζονται όμως υπεράνθρωποι αγώνες, ως ότου επιτευχθεί ένα τέτοιο ευχάριστο αποτέλεσμα. Γι' αυτό μένω μαζί σου, αγαπητέ μου Πίνκερτον. Ο αγώνας που έχεις αναλάβει, ενδιαφέρει ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Όταν οι δύο ντετεκτίβ έφτασαν στο σπίτι τους, ο Βίλιγκτον έλειπε. Η Μαλβίνα τους είπε πως είχε φύγει στις 2 το απόγευμα και δεν είχε ξαναγυρίσει. — Περιέργο! ψιθύρισε ο Πίνκερτον. Είναι πια περασμένα μεσάνυχτα... — Έγώ δεν το βρίσκω διόλου περίεργο: δήλωσε ο Χόλμς. Πρέπει να σου πω, φίλε μου, ότι ο Βίλιγκτον κίνησε από χθες τις υποψίες μου. Φοβόμαι πως έχουμε ένα εχθρό μές' στο σπίτι μας! — Ο Βίλιγκτον εχθρός μας; — Α, τον άχαστο!

— Ηούχασε όμως, τον αναλαβάνω εγώ, αυτόν. Κι' αν είλαιναι ανακατεμένος πραγματικά με καμιά βρωμοδουλειά, να είσαι βέβαιος πως δεν θα μου φύγει. Τι κάνουμε όμως τώρα; Δεν θα μάθουμε επιτέλους τι είναι αυτά τα χαρτιά και τα σχεδιαγράμματα του «Ματωμένου Χεριού»; — Έχεις δίκιο, Χόλμς. Πάμε μέσα στο δωμάτιό μου να τα εξετάσουμε. Πέρασαν στην κάμαρα του

Πίνκερτον και κλείδωσαν την πόρτα. Ο Πίνκερτον έβγαλε τον κύλινδρο του σχεδιαγράμματος, τον άνοιξε πάνω σ' ένα τραπέζι, του έριξε μια ματιά και φώναξε: — Μα ναι, βέβαια! Είναι το σχεδιαγράμμα των μυστηριωδών κατακομβών, όπου έχει τα βασίλειά του το «Ματωμένο Χέρι». Των κατακομβών όπου βρίσκονται τα περίφημα θησαυροφυλάκια του.

Πραγματικά, στο πάνω δεξιά μέρος του σχεδιαγράμματος, ήταν γραμμένες οι λέξεις: «Οι κατακόμβες του «Ματωμένου Χεριού».

— Υπάρχουν εδώ σχεδιασμένες όλες οι υπόγειες στοές, οι αίθουσες, οι μυστικές πόρτες, οι καταπακτές... είπε ο Πίνκερτον.

— Θρίμβος! Άπίστευτος θρίμβος! φώναξε ο Χόλμς. — Ω, ναι! Στις κατακόμβες λοιπόν τώρα. Εκεί θα δώσουμε την τελευταίτη μάχη με το «Ματωμένο Χέρι»! — Ύστερα οι δύο αστυνομικοί άρχισαν να εξετάζουν τα χαρτιά που είχαν πάρει μαζί με το σχεδιαγράμμα.

Αφού ο πλοίαρχος της θαλαμγού φώναξε επανειλημμένως τον καμαρότο χωρίς να πάρει απάντηση, κι' είδε να σβύνουν απότομα τα φώτα του σαλονιού, υποψιάστηκε πως συνέβαινε κάτι το έκτακτο. Άνοιξε λοιπόν την πόρτα και μπήκε στο σαλόνι.

Δεν διέκρινε τίποτε, στο βαθύ σκοτάδι. Του φάνηκε ωστόσο πως άκουσε κάτι που μοιαζε με πνιγμένο στεναγμό.

Παραξενεύτηκε ακόμα πιο πολύ, άναψε το φως και κύταξε γύρω.

Εμπήξε τότε μια φωνή λυσσας. Είχε δη το Βλαδίμηρο φιωμένο και δεμένο πισθάγκωνα, πάνω σ' ένα καναπέ. — Έτρεξε κοντά του και τούβγαλε το φιδάτο. Ύστερα έκοψε μ' ένα μαχαίρι τα δεσμά του. Ο Βλαδίμηρος δοκίμασε τότε να σηκωθεί, μα δεν το κατόρθωσε. Είχε μουδιάσει ολόκληρος, απ' το σφιχτό φιδάτο. Και δεν ήταν σε θέση να μιλήσει ακόμη. Λίγο περισσότερο αν έμενε με το φιδάτο, που του έμπόδιζε την αναπνοή, θα είχε πάθει ασφυξία.

Χρειάστηκε ένα τέταρτο της ώρας για να συνέλθει, χωρίς στις περιπολήσεις και τα τσιουφκίδια που του έδωσε ο πλοίαρχος. Στο διάστημα λοιπόν αυτού, ο Πίνκερτον κι ο Χόλμς βρήκαν τον καιρό να ρίξουν τη βάρκα στη θάλασσα και να φύγουν, χωρίς να τους ένοχληση κανείς.

Όταν ο καμαρότος μπόρεσε επιτέλους να μιλήσει, ο πλοίαρχος τον ρώτησε τι είχε συμβεί.

— Μπήκαν εδώ μέσα δυο άν-

θρώποι απ' το παράθυρο... έξήγησε εκείνος.

— Τους είδες; Ποιοί ήταν; — Γνώρισα τον ένα μόνο: Ήταν εκείνος ο κουτσός ναύτης που πήραμε σήμερα το πρωί.

— Ο Τόμ Φράνσεν; — Α, τον άθλιο!

— Αυτός, καπετάνιε, είναι κουτσός όσο είμαι κι' εγώ... Είναι θηρίο σωστό! Μα ακούστε πως έγιναν τα πράγματα: Ήμωνα ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα κι' είχα μισοκοιμηθεί, γιατί πίστευα πως δεν είχα να φοβηθώ τίποτε.

Ξαφνικά λοιπόν, έπεσε πάνω μου ένας άνθρωπος και με φίμωσε πριν προφτάσω να βγάλω άχνα! Συγχρόνως, με τ' άλλο του χέρι μ' έδεσε γερά.

— Αφίστες να σε δέση, χωρίς ν' αντισταθώ;

— Μα δεν ήταν μόνος του, καπετάνιε. Είχε και το σύντροφό του, που τον βοήθησε. Αφού με δέσαν οι δύο τους, με πετάξαν πάνω σ' αυτό τον καναπέ. Γύρισαν το πρόσωπό μου κατά μέσα, για να μη βλέπω.

— Θα πή λοιπόν πως ήρθαν στη θαλαμγού με κάποιον ώρισμένο σκοπό;

— Ούτε λόγος! Ήρθαν για να κλέψουν.

— Να κλέψουν; Τι; — Ο καμαρότος ανασήκωσε τους ώμους του.

— Δεν ξέρω, απάντησε. — Όπως με είχαν γυρισμένο δεν έδωπα τίποτε.

— Άκουγες όμως... Κάτι θ' άκουσες λοιπόν, σχετικά με την κλοπή;

— Να σας πω τί άκουσα. Ο Τόμ Φράνσεν έβγαλε ένα πιστόλι και στάθηκε πίσω απ' την πόρτα, για να φυλάει μήπως έρθη κανείς. Ο άλλος άνοιξε κάποιο έπιπλο.

— Παιδ άπ' όλα; — Δεν μπόρεσα να καταλάβω. Το άνοιξε πάντως με μεγάλη τέχνη, γιατί δεν έκανε καθόλου θόρυβο.

— Διάβολε! Αυτό είναι πα-

— και πήρε τίποτε; — Φαντάζομαι... Τον άκουσα να λέει στο σύντροφό του πως είχε βρή ό,τι ζητούσε... Ύστερα συμφώνησαν οι δύο τους πως είμαι ένοχλητικός κι' επικίνδυνος μάρτυρας. Και σκέπτονταν τί να με κάνουν. Εύτυχώς, ήρθατε εκείνη τη στιγμή, καπετάνιε. Τότε φοβηθήκανε και μ' άφισαν. Σβόσανε το φως και πήδησαν απ' το παράθυρο.

Ο πλοίαρχος έκαμε μια έρευνα και βεβαιώθηκε πως ήταν αδύνατο πια να συλλάβη τους δυο κλέφτες, γιατί είχαν φύγει με μια βάρκα.

— Δεν μπορώ να κάω τίποτε, είτε. Άς περιμένω την επιστροφή του κυρίου.

ΙΑ'

Κατά τις 4 το πρωί, η «Έλεν Ράστερ» κι' ο υπέρτατος αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού» γύρισαν στη θαλαμγού. Ήσαν ευχαριστημένοι, γιατί είχαν επιτύχει απόλυτα το σκοπό τους. Είχαν επιστρέψει δηλαδή στον πρίγκηπα «Ιντρα» με το χαρτοφύλακα με τα έγγραφα, με τον τρόπο που είχαν σχεδιάσει.

Μόλις όμως ο αρχηγός βρέθηκε πάνω στο πλοίο, τον πλησίασε ο πλοίαρχος, τον πήρε παράμερα και του άνηγγειλε:

— Στο διάστημα της απουσίας σας, έγινε μια κλοπή!

— Κλοπή; Τι κλέφταν;

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Και ποιος έκανε την κλοπή;

— Ο Τόμ Φράνσεν.

— Πώς! Ο ναύτης που μάς σύστησε ο κυβερνήτης της Ν. Υόρκης;

— Μάλιστα. Αυτός ο άθλιος, μαζί με κάποιον άλλο, που ήρθε απ' έξω!

— Απ' έξω; Και πως τον άφισαν οι φρουροί;

— Δεν τον είχε δη κανείς που ήρθε.

— Διάβολε! Αυτό είναι πα-

Οι προξενιτάδες

Ο Κόλλιας κι' ο Τσαρούχης — γεροί προξενιτάδες του χωριού — ξεκίνησαν και πήγαν στο σπίτι της Παινεμένης, για να σκαρώσουν το τρίτο προξενιό της χρονιάς.

Στο δρόμο, ο Κόλλιας γύρισε κι' είπε στον Τσαρούχη: — Κύττα μη μου τ' αμυγδαλές! Πρέπει να τον παντρεύουμε τον Σκορπιό. Τό νού σου, λοιπόν: Θα προσέχης τα λόγια μου και θα δα λεία πως έχει ο γαμπρός, έσύ θα βάζεις από πάνω άλλα τόσα. Γκέγκε η νούκου γκέγκε!

— Γκέγκε!... — Έστάσαν, λοιπόν, καμαρωτοί στο σπίτι της Παινεμένης κι' αμέσως μετά το κέρασμά τους από την υποψία νύφη, άσχι-σάνε.

— Θάσαι τυχερή μ' αυτόν τον γαμπρό, Παινεμένη! άρ-χισε ο Κόλλιας. Έχει κι' ένα χωράφι. Και τί χωράφι! Δέκα στρέμματα!...

— Δέκα στρέμματα; είπε ο Τσαρούχης. Δεν λες είκοσι!...

— Και δυο γαϊδούρα!...

— Δεν είμαστε καλά! Δεν λες καλύτερα τέσσερα!...

— Και σαραντά πρόβατα, συνέχισε ο Κόλλιας.

— Ουδόντα, Κόλλια, είπε πάλι ο Τσαρούχης, που άκολουθούσε πιστά τη συμβουλή του. Ουδόντα!

— Έχει και τρεις αγελάδες, Παινεμένη μου, προχώρησε ο Κόλλιας.

— Μόνον τρεις; Έέη!

— Μόνο που έχει ένα μικρό κουσούρι... Ναί! Δεν καλο-θλέπει από το ένα μάτι.

Κι' ο Τσαρούχης: — Από το ένα; Κι' από τα δυο δεν βλέπει, κι' απ' τα δυο!... Κόκκαλο ο Κόλλιας.

Τὰ ραντεβού ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Μερικές χαρακτηριστικές περιπέτειες
μελλονύμφων

Μόνον στο Λονδίνο, μέσα σ' ένα μήνα, μεταβιβάζονται διακόσιοι γάμοι και οι άδειες που έχουν εκδοθεί ακυρώνονται. Ασφαλώς το ίδιο θα συμβαίνει σε διάφορα ανάλογα και σε όλες τις άλλες πρωτεύουσες της Ευρώπης.

Που όφειλεται τώρα αυτή η αναθεώρηση των αποφάσεων την τελευταία στιγμή; Σε πολλούς και διαφόρους λόγους, κατά τους ειδικούς. Κυρίως επεμβαίνουν και καταιώνουν τους γάμους τα συγγενικά πρόσωπα: Η μητέρα, ο πατέρας, ο αδελφός του γαμπρού ή της νύφης.

Σε παρόμοια περίπτωση, στο Ντόρσετ της Αγγλίας, και ακριβώς την ώρα της γαμήλιου τελετής, η μέλλουσα πεθερά παρεγγύησε τη στάση του γαμπρού, τον χτύπησε με την τσάντα της στο κεφάλι και διαλύθηκε ό...

Υάμερ! Έξ' άλλου, οι παπάδες ξέρουν ότι έννηα φοράς στις δέκα ο γάμος μεταβιβάζεται από την άσυνεπεια του γαμπρού, ή την παρεμπόδιση από συγγενείς ή φίλους, που επιδιώκουν τη διατήρηση της ελευθερίας του.

Σε παρτίδα είναι η περίπτωση τριών φίλων. Ο πρώτος άναπόδως μια νέα κι έπρόκειτο να την παντρευτεί. Την άναπόδως όμως κι' ο δεύτερος. Έτσι συνεννοήθηκε με τον τρίτο και μέθυσαν τον πρώτο. Την ώρα λοιπόν του ραντεβού του γάμου του ο γαμπρός ροχαλίζει στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, όπου τον είχαν μεταφέρει ανάστροφο!

Οι συγγενείς της νύφης έψαξαν παντού αλλά δεν μπόρεσαν να τον ανακαλύψουν. Τότε ο φαρσέρ βρήκε την εφκαρία και παρουσίασε το θύμα του στον πατέρα της νύφης στα χάλια που ήταν κι' έτσι του άπεσπασε την υπόσχεση να δώσει σ' αυτόν την κόρη του. Φίλος μια φορά!

Τρομερή επίσης άσυνεπεια έπιδεικνύουν στο ραντεβού του γάμου και οι φανατικοί φιλάθλοι. Γνωστός Αγγλος φανατικός φιλάθλος είχε την άπρονοια να όρίσει ήμερα του γάμου του μια Κυριακή άπόγευμα.

— Πηγαίνετε κι' έρχομαι! έλεπε στους φίλους του.

Εκείνοι μπήκαν σ' ένα ταξί κι' έφυγαν, ενώ ο φιλάθλος μπήκε σ' ένα άλλο, με τη ζακέτα και το άσπρο γαρύφαλλο στην κουμπούρα και το τρέξιμο για το ποδοσφαιρικό γήπεδο. "Η ώρα του γάμου του συνέπιπτε μ' έναν ποδοσφαιρικό άγώνα... ύψιστης σπουδαιότητας! "Ο σκοπός του ήταν να ριξή μια ματιά, αλλά ξεχάστηκε με το παιχνίδι και ο γάμος του δεν έγινε ποτέ!

Άλλη αίτια μεταβίσεως ενός γάμου είναι το άκράτος του γαμπρού και τα τονωτικά που άσχημο άμως στην περίπτωση αυτή είναι ότι μαζί με το άκράτος εξαφανίζεται κι' ο γαμπρός γιατί ή γίνεται άσκνίπας ή τον παίρνει ο ύπνος την ώρα που οι άλλοι τον περιμένουν στην έκκληση.

Άλλά και το προγαμιαίο γλέντι — το τελευταίο γλέντι της ελευθερίας, όπως λέγεται — γίνεται συνήθως ή αίτια της μεταβίσεως των περισσότερων γάμων. Ο γαμπρός πίνει πολύ, πέφτει άρρωστος, κοιμάται και ξεχνά πού βρίσκεται...

Άκολουθούν κατόπιν οι αισθηματικοί λόγοι που γίνονται αίτια και μεταβίσεως ένας γάμου.

Μία πλούσια και νεαρή κληρονόμος στο Έδιμβούργο έπρόκειτο να παντρευτεί σε πέντε λεπτά μ' ένα Γάλλο εύπατρίδη. Ο γαμπρός περίμενε κάτω στη μεγάλη αίθουσα του μεγάρου της και συζητούσε με τον πεθερό του τις λεπτομέρειες του γάμου. Η νύφη βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρά της έτοιμη να κατεβή... Καθυστερούσε όμως κι' όταν τη ζήτησαν είχε εξαφανιστεί!

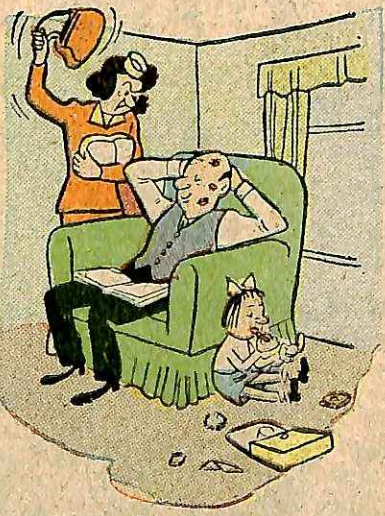
Αργότερα ήρθε στη δημοσιότητα μια άπό τις ωραιότερες έρωτικές περιπέτειες της εποχής μας. Στην άπόγνωση της πού την παντρεύαν μ' έναν άντρα που δεν τον άγαπούσε, ή πολυφέρνη και ωραιωτάτη νύφη, πέταξε τα υφικά, φόρεσε άντρικά ρούχα, γέμισε τις τσέπες της με τ' ατομικά της κομμάτια και κατέφυγε άπαρτήρητη σ' ένα καράβι, πού άγκυροφόλουμε στο λιμάνι. Το καράβι άμως αυτό, πού άνηκε σ' έναν Άυτοράλο θαλασσοπόρο, σε λίγο άνοιχτηκε στο πέλαγος μαζί με τη λαβρεπιέτιδα.

Τέλος ανακαλύφθηκε φυσικά, αλλά ή μεταμπίσει της και τα κομμάτια, πού βρέθηκαν άπάνω της, έβγαλαν σε ύπόνοις τον ήλοκαμένο και νεαρό πλοίαρχο. Νόμιζε πως ήταν κλέφτρας κι' άποφάσισε να την παραδώσει στην άστυνομία. Έκείνη πάλι άπέφυγε να μαρτυρήσει την ταυτότητα της άπό φόβο μήν την παραδώσει στους δικούς της.

Η νέα λοιπόν έμεινε με έθδομάδα στο καράβι με άποτέλεσμα ν' αναπτυχθή μεταξύ αυτής και του πλοίαρχου ένα άμοιβαίο αίσθημα, πού κατέληξε σε γάμο. Ο έρως νίκησε, αυτή τη φορά!

— Γιαννάκη, δεν πιστεύω
να θυμώσης αν δώσω τη θέση
μου, στην κυρία, πού στέκεται
όρθια;...

Τον έκαψε!...

— Μά, Κλέαρχε! "Ισως να θέλεις
και κανέναν άλλος άντρουίτη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Όπως υπάρχουν κινήσεις κατάλληλες για την άρμονική ανάπτυξη των διαφόρων μελών του σώματος, έτσι υπάρχουν και φυσικές ασκήσεις προωρισμένες για να τονώσουν και να κάνουν ωραιότερα τα μάτια, τους ακαθρέπτες της ψυχής.

Η πρώτη τέτοια άσκηση είναι εύκολοτατη: Γέρνεται το κεφάλι πίσω, σηκώνοντας τα μάτια επανειλημμένως προς τα ταξάνι. Για τη δεύτερη άσκηση, άκουμπήστε ελαφρά τις άκρες των δακτύλων σας στα άπάνω βλέφαρά σας, δίχως να πιέζετε το βολβό του ματιού, παρά μόνον όσο χρειάζεται για να υπάρχει μια κάποια αντίσταση στο άνοιγkλείσιμο των βλέφαρων.

Όταν περπατάτε στο δρόμο, συνήστε να κρατάτε τα μάτια σας μαλλον σηκωμένα ψηλά. Κι' όταν ξεκουράζεστε στο σπίτι άπ' τις δουλειές σας, κοιτάζετε περισσότερο το ταξάνι, παρά το πάτωμα. Η τόσο διαδεδομένη συνήθεια του ελαφρού σκυψίματος του κεφαλιού γίνεται συχνότατα αίτια να σχηματίζεται σασκινόλες κάτω άπ' τα μάτια, ή και διπλοσάγονος.

Άποκτήστε τη συνήθεια να πλένετε τα μάτια σας, μέσα σε μια άουγυλιέρα, με διάλυση βορικού όξους 2% ή κοινού αλατιού 7 τοίς 1000.

Υστερα άπό παρατεταμένη εργασία, ταξίδι ή ξενύχτι, οι ύφρες και ζεστές κομπρέσες ξεκουράζουν πολύ τα μάτια. Μεταχειρίζεσθε γι' αυτές χαμομήλι ή τριανταφυλλόνηρο, άρκετά ζεστό.

Στο διάστημα της ήμέρας, κλείνετε τα μάτια σας όσάκις μπορείτε, έστω και για λίγα λεπτά μόνο. Αυτό το σύνητο ξεκουράσμα είναι πολύτιμο για την όραση και για την άμορφία των βλέφαρων.

Αν θέλετε να φαίνεται ένα βράδυ δροσερότερη και ωραιότερη, παρά συνήθως, εξαπλώθηκε σε μια σαξί, λονγκ ή σ' ένα ντιβάνι, στα σκεινά, και βάλετε πάνω στα μάτια σας καμπρέσες με ζεστό τσάι, πού τις άνανεύετε συχνά. Το τσάι έχει αντιφλογιστικές ιδιότητες.

Το δέρμα των βλέφαρων είναι εξαιρετικά λεπτό κι' ευαίσθητο και μαρινάται εύκολα, γι' ατι δεν έχει άρκετά αλμοφόρα άγγεια. Κάθε βράδυ λοιπόν, άλείψετε τα βλέφαρά σας κι' όλο το γύρο του ματιού σας με λίγη θρεπτική κρέμα. Θ' άποφύγετε έτσι έπι πολλά χρόνια τις λεπτές έκνειες ρυτίδες γύρω άπ' τα μάτια, πού άσχημίζουν τόσο το γυναικείο πρόσωπο.

Γιά τη δυσοσμία της άναπνοής

Νά μια καλή συνταγή κατά της δυσοσμίας της άναπνοής:

Καφές καθουρδ. και άλεισμένο 75 γραμ.	
Κάροονο κοπανισμένο	25 "
Σάκχαρινη	0,65 "
Εάμμα βανίλλης	Q. S. "
Διάλυμα γάλας	Q. S. "

Σε πατίλιες των 0,70 γραμμαρίων. Πρέπει όμως συχνά ν' άναζητηθή και να καταπολεμηθή ή αίτια της δυσοσμίας.

Πώς καθάριζονται οι δίσκοι του γραμμοφώνου

Γιά να καθάριστε τους δίσκους του γραμμοφώνου, πού έχουν μείνει έκτεθειμένοι κι' έχουν μαζέψει σκόνη σ' αλάνια τους, τους σκουπίζετε μ' ένα μαλακό πανί, βρεμένο με ελάχιστο παραφινέλαιο. Μη μεταχειρισθήτε όμως πολύ λάδι, γιατί τότε θα βουλώσουν χειρότερα τ' αλάνια. Άφιστε ύστερα τους δίσκους να στεγνώσουν τελείως, πριν τους φυλάξετε.

Τά κολληρισμένα ρούχα

Μετά το πλύσιμο και πριν άπ' το στέγνωμα, τινάξετε καλά τα κολληρισμένα ρούχα και «στρώστε» τα με το χέρι. Έτσι, θ' άποφύγετε τη συγκέντρωση πολλής κόλλας στους γιακάδες, τα μανικέτια, τις πιέτες, κλπ.

Τά σπασμένα παιχνίδια

Νά ένας τρόπος για να διορθώσετε ένα σπασμένο παιχνίδι ή άλλο άντικείμενο άπό πλαστική ούσια: Ζεσταίνετε καλά ένα μεγάλο κατσαβίδι και τ' άκουμπάτε ύστερα πάνω στην ένωση των δύο σπασμένων κομματιών. Η πλαστική ούσια λυώνει στο μέρος εκείνο, με τη θερμότητα, και τα κομμάτια κολλάνε το ένα με τ' άλλο.

Τό κόλλημα του μουσαμά

Ο μουσαμάς του πάτωματός σας έχει σπάσει σ' ένα σημείο; Παίρνετε ένα κομμάτι άπ' τον ίδιο μουσαμά, αφαιρείτε το σκληρό στρώμα της επιφανείας του, το τρίβετε σε λεπτή σκόνη, άνακατεύετε με μια καλή κόλλα και άλείψετε τη ρωγμή. Σκουπίζετε ύστερα άπό πάνω το πλεονασμό του μίγματος. Όταν ξεραθή ή κόλλα, δεν θα διακρίνεται πιά τίποτε.

Οι δοκιμές πού έγιναν, τον τελευταίο καιρό, στο Λας Βέγκας της Νεβάντα, άνοιξαν το δρόμο για μια νέα σειρά ατομικών άπλων. Μεταξύ αυτών, λοιπόν, πρωτεύουσα σημασία παρουσιάζει ή ατομική όβιδα.

Κατά τις δοκιμές του Λας Βέγκας, άπεδείχθησαν τα έξης:

- 1) Το μέγεθος και το βάρος της ατομικής βόμβας, έχουν έλαττωθή σημαντικά. Δεν μπορεί άμως άκόμη να γίνη λόγος για μικροσκοπικές τέτοιες βόμβες, ούτε και για χειροβομβίδες με ατομική γόμισι.

- 2) Έγιναν μικρότερες ατομικές εκρήξεις, ίσοδύναμες με 20.000 τόννους συνθιτισμένων εκρηκτικών βομβών. Πάντως άμως, οι εκρήξεις αυτές, μετρούνται άκόμη σε χιλιάδες τόννους κοινής εκρηκτικής ύλης.

- 3) Με τον περιορισμό των διαστάσεων της βόμβας, ελαττώνεται και ή άπόδοσή της, δηλαδή το ποσοστό των άτόμων του ουρανίου πού μεταβάλλεται σ' ενέργεια.

Τό πυροβόλο νέου τύπου, πού έσφεδονίζει τις ατομικές όβιδες, έχει βάρος 85 τόννων. Οι γιγάντιες διαστάσεις του τό καθιστούν άριστο στόχο των έχθρικών άντεπιθέσεων. Μπορεί άμως να στείλη ένα βλήμα σ' άπόσταση 25 χιλιομέτρων μ' άξιοθαύμαστη ακρίβεια. Αυτό παίξει σπουδαίο ρόλο, προκειμένου για βαρείες όχυρώσεις άπό μπτεον, πού άπαιτούν μεγάλη εύστοχία των έχθρικών βλημάτων.

Τό ατομικό πυροβόλο βάλλει με όποιοδήποτε καιρό, άρκεί μόνο να μπορούν να προσγειωθούν τα άεροπλάνα πού θα φέρουν τα βλήματα.

Τέλος, τό πυροβόλο αυτό, μπορεί να χρησιμοποιηθή άκόμη κι' όταν ο έχθρος έχη την κυριαρχία του άέρος (έδώ άμως διαφωνούν ώρισμένοι ειδικοί, γιατί φρονούν, ότι τό ατομικό πυροβόλο άποτελεί εύκολο στόχο για τα έχθρικά άεροπλάνα).

Η έπιτυχία είνε ζήτημα δευτερολέπτων

Ας ύποθέσουμε τώρα, ότι τό πυροβόλο αυτό ρίχνει μια ατομική όβιδα των 100 χιλιοτόνων, δηλαδή ίσοδύναμη με 10.000 τόννους τρινιτρολουόλης (μιας σε δύναμη άπό τη βόμβα του Ναγκασάκι). Ποιά θα είναι τα άποτελέσματά της, στο πεδίο της μάχης; Δεν μπορεί να καθορισθούν με ακρίβεια. Πάντως, τα δραστικότερα στοιχεία της εκρήξεως, θα είναι το άρχικό κύμα θερμότητας, ή πρώτη έκπομπη ραδιενέργειας και τό ισχυρό εκρηκτικό κύμα.

Οι στρατιώτες πού θα βρίσκονται σ' άκτίνα 1.200 μέτρων άπ' τό σημείο της εκρήξεως θα έχουν ελάχιστες έλπίδες να επιζήσουν, αν στεκονται όρθιοι και άπροστατευτοι. Πέρα άπό την πρώτη αυτή επικίνδυνη ζώνη, αυξάνουν οι πιθανότητες σωτηρίας των. Στα 2 χιλιόμετρα, θα είναι μάλλον άσφαλείς, ίδιως δε αν πέσουν πρηνηδόν, πίσω άπό κάποιο πρόχειρο καταφύγιο.

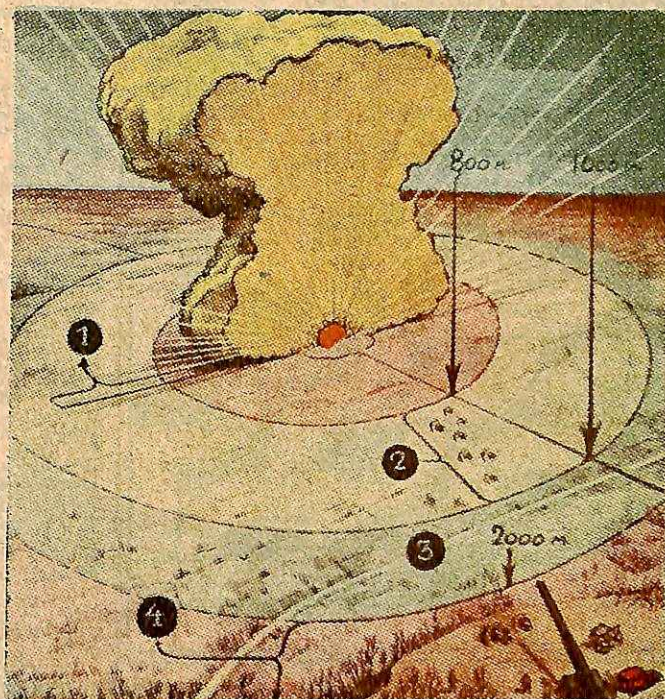
Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε γενικά, ότι σ' άπόσταση 1 1/2 χιλιομέτρων άπ' τό σημείο της εκρήξεως, δεν κινδυνεύει σοβαρά ο στρατιώτης. Η άπου βρίσκεται μέσα σ' ένα καλό όρυγμα. Η άσφάλεια άμως αυτή, δεν εξασφαλίζει τη νίκη. Γιατί, για να νικήση ένας στρατός, πρέπει να πραγματοποιή και να καταλάβη έδαφος, κι' όχι να μνην χαμένος μέσ' στη γή. Μά, όταν βγή άπ' τα όρυγματα, θα γίνη άμέσως τρωτός άπ' τα ατομικά βλήματα...

Αυτό δείχνει πόσο προσεκτικά πρέπει να ύπολογισθ ή χρόνος της ατομικής επιθέσεως. Ο στρατηγός πού θα δώσει τη σχετική διαταγή, θα πρέπει να συνδυάση διάφορα πληροφo-

Πρώτον, πρέπει να συγκεντρώση πληροφορίες για τις κινήσεις και τη διαταγή των έχθρικών δυνάμεων (αυτό άμως, ως γνωστόν, δεν είναι καθόλου εύκολο).

Έπειτα, θα εξέταση κατά πόσον ο στόχος άξίζει τη χρησιμοποίησι ενός ατομικού βλήματος, πού στοιχίζει πανάκριβα. Έδώ, ή κρίσις του θα εξαρτηθή άπ' τον αριθμό των βλημάτων πού διαθέτει, τη φύσι του έδαφους, κλπ. Αν ο άπόστασι, των έχθρικών γραμμών δεν μπορεί έχθρος βρίσκεται πολύ κοντά, ίσως δεν μπορεί ο στρατηγός να μεταχειρισθή ατομικά βλήματα, δίχως να έκθεση σε κίνδυνο και τους δικούς του άνδρες.

Τέλος, ο στρατηγός θα ύπολογισή πότε άκριβώς θα ριφθή τό ατομικό βλήμα. Έδώ, ή κρίσις, μπορεί να βρη τον έχθρο προστατευμένο, είτε με κατευθυνόμενη ρουκέτα, είτε ως όβιδα σε ειδικό πυροβόλο. Κάτω: Μια ατομική όβιδα ίσοδύναμη σε άποτελεσματικότητα με 4.000 κοινές όβιδες των 155 χιλιστών.

Τα άποτελέσματα ενός ατομικού βλήματος στο πεδίο της μάχης. 1) Στρατιώτες έκτεθειμένοι, μέσα σε μια ζώνη με άκτινα 1.200 μέτρων άπό τό σημείο της εκρήξεως, θα έχουν ελάχιστες έλπίδες να επιζήσουν. 2) Άπό τα 800 έως τα 1.600 μέτρα, θα υπάρχει άρκετή άσφάλεια για τους στρατιώτες, πού θα είναι κρυμένοι σε βάθια όρυγματα. 3) Στα 2.000 μέτρα, ένας στρατιώτης έκτεθειμένος θα πάθη σοβαρά έγκαύματα. 4) Πέρα άπό τα 2.000 μέτρα, θα υπάρχει μια σχετική άσφάλεια.

δευτερολέπτων. Η τόση, λοιπόν, χρονική ακρίβεια κατορθώνεται κυρίως με τό ατομικό πυροβόλο, κι' όχι με βόμβες ριπτόμενες άπό άεροπλάνα.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα πόση στρατηγική ικανότητα και πείρα άπαιτεί ή χρησιμοποίησις αυτού του νέου όπλου, πού εγκαινιάζεται στο σύγχρονο πόλεμο.

Με τα ατομικά όπλα, γίνεται πιά αδύνατη ή παλαιά στρατηγική μέθοδος της μαζικής επιθέσεως για τη διάσπασι ενός σημείου του μετώπου (έκτος αν οι επιτιθέμενοι άποφασίσουν μια έξορμησι θανάτου). Γιατί κάθε συγκέντρωση έμφυχου ή άψυχου ύλικού θ' άποτελή αυτόματως άριστο στόχο για ατομικά βλήματα.

Συνεπώς, οι στρατηγοί θα πρέπει στο έξής να καταστρώνουν τα σχέδια της μάχης έτσι ώστε να μη συγκεντρώσουν πουθενά πολλούς άνδρες, τάνκς ή κανόνια.

Όταν οι δυνάμεις είναι διασπαρμένες, δεν παρουσιάζουν πια αξιόλογο στόχο. Ο Αμερικανός στρατηγός Μπράντλεϊ τόνισε το σημείο αυτό, λέγοντας σε μια άγόρευσι του πρόσ το Κογκρέσσο:

«Αν δεν βρούν άλλη αξιόλογη αντίσταση, οι Ρώσοι θα μπορούν καλλίστα να διασχίσουν την Ευρώπη και να φτάσουν ως τη Μάγχη, σε άραιούς στόιχους, άπέχοντας δηλαδή 100 μέτρα ο ένας άπ' τον άλλον, κι' έτσι να μη φοβούνται καθόλου τις ατομικές βόμβες».

Αυτό σημαίνει, ότι δεν άρκούν τα ατομικά όπλα για την άναχαίτισι μιας επιθέσεως, γιατί εξουδετερώνονται αυτόματα αν ή επιτιθέμενος έχη διασπείρει σε μεγάλη έκτασι τις δυνάμεις του.

Χρειάζεται λοιπόν να προετοιμασθή ένα διπλό σύστημα άμυνας.

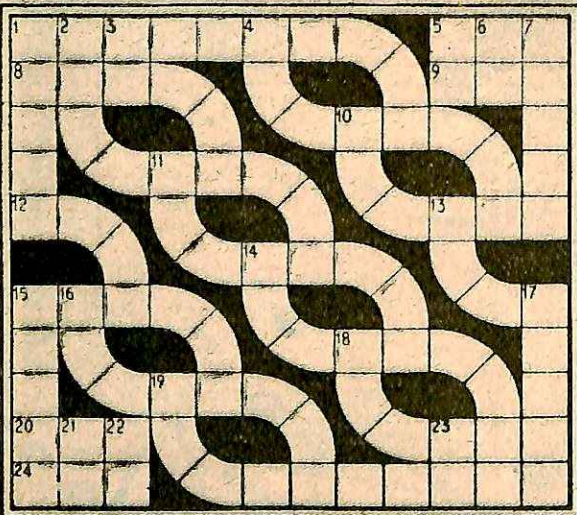
Πρέπει δηλαδή να υπάρχουν πρώτα άρκετοί στρατιώτες, κανόνια, τάνκς και άεροπλάνα, για να σχηματίσουν μια ισχυρή άμυντική γραμμή και ν' αναγκάσουν συνεπώς τον έχθρο να συγκεντρώση τις δυνάμεις του σε άρισμένα σημεία για να τη διασπάση. Μόλις γίνη αυτή ή συγκέντρωσις, θα μπουν άμέσως εις ενέργειαν τα ατομικά όπλα εναντίον των στόχων πού θα έχουν δημιουργηθή.

Μ' άλλα λόγια, ή ατομική βόμβα ή όβιδα, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθή μόνη της. Είναι ένα όπλο σ' υ' π' λ' η' ρ' ω' μ' α' τ' ι' κ' ο, πού ή αξία του εξαρτάται κατά πολύ άπό την ύπαρξι ισχυρής άμυνας του παλαιού και κλασσικού τύπου.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Η τοποθέτηση των λέξεων θ' αρχίζει από το τετραγωνίδιο όπου βρίσκεται ο αντίστοιχος αριθμός και θ'

ακολουθή την κατεύθυνση που σας καθορίζουν κατωτέρω:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Ανακάλυψε ένα φοβερό μικρό-είο.
- Αψήτα.
- Χρονικό διάστημα.
- Μπάρμπα των Αμερικάνων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- Εργασία των αγροτών.
- Νόμισμα της Κίνας.
- Νήσι της Δωδεκανήσου.
- Μονάς της ηλεκτρολογίας.
- Την εποχή αυτή μπαίνουν στη νοφθαλμίν.
- Υπερφυσικό άγαλμα του Ήφαι-στού.
- Επίχρσιμα τοίχου.
- Αιγυπτιακή θεότητα.
- Προηγούνται υψηλού προσώπου.
- Αναφορική αντίωνυμία.

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- Παθολογική μετατροπή των ιστών.
- Εποχή.
- Προσβάλλουν με τὰ λόγια τους.
- Απογονοί.
- Ευρωπαϊκή χώρα.
- Ζώδιο.
- Όργανο αισθήσεως.
- Γόσησα της αρχαιότητας.
- Μέτρο της ταξέρνας.
- Προσφέρει εύχριστο θέαμα.
- Έγχρωμο μουσικό όργανο.
- Ένοχλητικά.
- Κατάρριψις υπερηφανείας.

ΑΝ.

Μιά ξυπνη φάρα

Θέλετε να γελάσετε μ' ένα φίλο σας; σ' ένα πάρτυ; Του λέτε πως θα παίξετε ένα παιχνίδι. Του ζητάτε λοιπόν να περάσει τὰ δύο πρώτα δάχτυλα του ενός χεριού του μέσα από τη χαραμάδα μιας τελείως ανοιχτής πόρτας, όσο μπορεί ψηλότερα. Βάζετε ανάμεσα τους εν' αυγό και του λέτε να το κρατήσει καλά. Ύστερα τοποθετείτε από κάτω το καπέλλο του. Μπορείτε πια να τὸν αράξετε στη θέση αυτή, αιχμαλώτο, όσην ώρα θέλετε. Του είναι αδύνατον να ξεφύγει! Δὲν μπορεί να φτάσει τ' αυγό με τ' άλλο του χέρι. Κι' αν τ' αφήσει να πέσει, θά σπάσει και θα καταλερώσει τὸ καπέλλο του!

Στὰ χαρτιά

Χθὲς τὸ βράδυ, έπαιξα χαρτιά κι' έχασα σὰ 2½ τῶν χρημάτων που είχα στήν τσέπη μου, καί 5.000 ἐπιπλέον. Ὁ ἀντίπαλός μου, στήν ἀρχή τοῦ παιχνιδιού, είχε τὰ ἴδια λεφτά με μένα. Στὸ τέλος, βρέθηκε με 50.000 περισσότερες ἀπὸ μένα. Πόσα είχε ὁ καθένας μας, ὅταν ἀρχίσαμε τὸ παιχνίδι;

Ἑρωτήσεις

- Σὲ ποίαν οὐδὸ τὸ θόλο ζωγρά-

φισε ὁ Μιχαήλ Ἄγγελος τὸ περίφημο ἔργο του «Ἡ Δημιουργία»;

2) Ποιά είναι ἡ γνωστή συγγραφεὺς που ἔγραψε τὸ μυθιστόρημα «Καλή Γῆ»;

3) Ποιά είναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Πορτογικου;

Μετά τὴν πυρκαγιά

Ὁ κ. Δεῖνας ἐξετάζεται ἀπ' τὸν ἀνακριτὴ. Καὶ διηγείται ὅτι, γυρίζοντας στὸ σπίτι του, τὸ βρῆκε ἀποτεφρωμένο ἀπὸ μιὰ πυρκαγιά.

Ἀκόμη κι' ἕνας ἀσημένιος δίσκος, που εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς του, εἶχε λυῶσει ἀπ' τὴ δυνατὴ θερμότητά. Ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια βρισκόταν, ἀπαυθρακωμένο, τὸ πτώμα τῆς καμαριέρας. Μὰ ὁ ἀνακριτὴς εἶχε λόγους νὰ ὑποπτευεταί πως τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἦταν τῆς Δεῖνας καὶ πὼς τὴν εἶχε δολοφονήσει ὁ ἀντράς της κι' εἶχε βάλει φωτιά στὸ σπίτι, γιὰ νὰ φύγει ὡς-τε με τὴν καμαριέρα, που ἦταν φιλέν-δα του.

— Πὼς ἀναγνωρίσατε τὸ πτώμα τῆς ὑπερηφίας σας; τὸν ρωτᾷ.

— Ἀπ' τὸ κοκκάλι-νο χτένι που φοροῦσε στὰ μαλλιά της. Τῆς τόχαμε χάρισι τὴν Πρωτοχρονιά.

— Λέτε ψέμματα! δὴλῶναι ὁ ἀνακριτὴς, καὶ διατάζει τὴν προφυλάκισί του. Ποιὸ στοιχείο τὸν ἐπέισε γιὰ τὴν ἐνοχή του;

Οἱ δύο χτίστες

Ὁ Πέτρος κι' ὁ Παῦλος εἶναι χτί-στες. Δουλεύουν πάνω στὴ σκεπὴ ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ, ὅταν ξαφνικά ἡ σκεπὴ αὐτὴ γκρεμίζεται, κι' οἱ δύο τοὺς πέ-φτουν ἀνάμεσα στους ἀσθέστες καὶ τὰ κεραμίδια. Κυττάζουν ὕστερα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

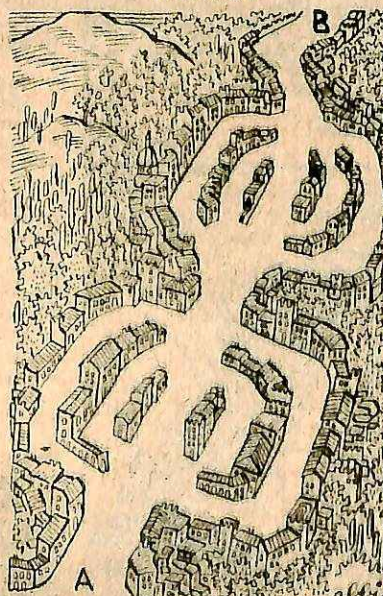
— Πληγώθηκες; ρωτᾷ ὁ πρῶτος.

— Ὁχι. Ἐσὺ;

— Καθόλου.

Σηκώνονται καὶ ξανακυττάζονται. Τότε ὁμῶς γίνεται κάτι παράξενο: Ὁ Πέτρος εἶναι τελείως καθάρος, κι' ὁ ὁμῶς τρέχει νὰ πλυθῇ. Ἀπεναντίας, ὁ Παῦλος εἶναι καταλερωμένος στὸ πρό-σωπο ἀπ' τὸν ἀσθέτη. Ὁσὸσο φεύγει ἀδιάφορος, δίχως νὰ σκεφθῇ καθόλου νὰ πλυθῇ. Γιατί ἀραγε;

Ἡ πεμπή

Τὸ σχέδιό μας παρουσιάζει τὸ τιμῆ-μα μίας μεγαλουπόλεως ἀπὸ τὸ ὁποῖ-ον πρόκειται νὰ περάσει μιὰ θρησκευ-τική πομπή. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῖο δρόμο θ' ἀκολουθήσει, ἂν ξεκινήσει ἀ-πὸ τὸ σημεῖο «Α» γιὰ νὰ φτάσει στὸ σημεῖο «Β», ἀφοῦ προηγουμένως πε-ράσει ἀπ' ὅλους ἀνεξαρτήτως τοὺς δρό-μους μιὰ μόνο φορὰ;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

Πὼς ἐπιτυγχάνουν οἱ Ἀμερικανοί

98% διαφήμιση καὶ 2% ἱκανότης

Ὁ Τσάρλς Σουάμπ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος στήν Ἀμε-ρική που πήρε μισθὸ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων τὸ χρόνο, συνήθιζε νὰ λέη:

— Ὅφειλν τὴν ἐπιτυχία μου κατὰ τὰ 98 % στὴν τύχη καὶ κατὰ τὰ 2 % στὴν ἱκανότητά μου!

Κάθε γενεά, ἔχει τὰ δικά της μέτρα. Σήμερα, στὴν Ἀμερική, ἡ διαφήμιση παίζει τὸν κύριο ρόλο. Τὸ Μπρον-γουόι καὶ τὸ Χόλλυγουντ, τὸ Μανχάτταν καὶ ἡ Γουὼλ-Στρήτ, εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἄνθρώπους, που ὀφείλουν τὴν ἐπιτυχία τους κατὰ τὰ 98 % στὴ διαφήμιση καὶ κατὰ τὰ 2 % στὴν ἱκανότητα. Μερικοὶ μάλιστα ὅπως ὁ δρα-ματικός κριτικός Τζῳρτζ Νάβαν καὶ ὁ πρῶην παγκό-σμιος πρωτοπυγμάχος Τζῆν Τάννυ, ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ποσοστὸ τῆς διαφήμισης εἶναι 99,99 %!

Ἡ τελευταία καὶ πῶς εκπληκτικὴ ἀπόδειξι τοῦ τι μπορεῖ νὰ καθορώσει κανεὶς με τὴ διαφήμιση, εἶναι ἡ στάρ Μαίριλιν Μονρόε. Ἡ Μονρόε ὀφείλει τὰ πάντα σὲ δύο διαφημιστικὲς ἱδιοφυεῖς τῆς ἐταιρείας «Φόξ», τὸν Τσάρλς Ἐϊνφίλντ καὶ τὸ Χάρρυ Μπράντ.

Ἡ Μαίριλιν Μονρόε δὲν ἦταν καινούργια στὸ Χόλλυ-γουντ. Ἦταν γνωστὴ — μὲ ἀσχῆμο γι' αὐτὴν τρώο — σὲ ὅλα τὰ στούντιο. Εἶχε, μάλιστα, ἀπολυθῇ ἀπὸ τὴν ἐταιρεία «Κολούμπια» γιὰτὶ τὴν θεωροῦσαν ἀποτυχημένη. Κάποτε, ὁμῶς, κατάρρε νὰ πάρῃ ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φιλμ τῆς «Μέτρο», «Σούγκλα Ἀσφάλτου», που διῆθυνε ὁ Τζῳν Χάστον. Ὅταν δὲ ὁ Σάρν, διευθυντὴς παραγω-γῆς τοῦ στούντιο, εἶδε μερικὲς σκηνές τοῦ φιλμ με τὴν Μονρόε, φώναξε:

— Ποιά εἶναι αὕτη; Ἐχπίζω νὰ μὴν ἔχουμε συμβόλαιο μαζί της!

— Τῆς δώσαμε ἕνα μικρὸ ρόλο γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε ἕνα πράκτορά μας, τὸν Τζῳνν Χάυντ... ἀπάντησε ὁ Χάστον.

— Νὰ πῆς στὸν Χάυντ γρύλλισε ὁ Σάρν, νὰ τὴν πᾶν ἄλλοι!

Ὁ Χάυντ, λοιπόν, τὴν πήγε ἄλλοι, δηλαδὴ στὸν Ἐϊν-φίλντ καὶ τὸν Μπράντ, που, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, ἔβαλαν στὴ διάθεσι τῆς Μονρόε τὴ διαφημιστικὴ δεξιό-τεχνία τους.

Σὲ λίγες ἐβδομάδες, κάθε κινηματογραφικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀμερικής, εἶχε τὸ πρόσωπο — καὶ τὸ σῶμα — τῆς Μαίριλιν Μονρόε στὸ ἐξώφυλλό του!...

Ἡ Ἄνν Σέρινταν καὶ ὁ Πῶλ Μιούνι, εἶναι δύο ἄλλα παραδείγματα, που ἀποδεικνύουν τὸ θαυματουργὸ δια-φημιστικὸ τάλεντο τοῦ Ἐϊνφίλντ.

Ἡ Ἄνν Σέρινταν εἶχε παίξει τὸν πρωτεύοντα ρόλο στὸ φιλμ «Χειμωνιάτικο Καραβάκι», που εἶχε μιὰ μεγάλη ἀποτυχία.

Ὁ Ἐϊνφίλντ ἀποφασισμένος νὰ ἐπιβάλῃ τὴν Σέρι-νταν καὶ τὸ φιλμ, πῆρε σ' ἐπασὴ με τοὺς ἐκδότες τοῦ «Λαμπιού», ἕως περιοδικῶ τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπι-στημίου τοῦ Χάρβαρντ, καὶ τοὺς πρότεινε νὰ ὀνομάσουν τὴν Ἄνν Σέρινταν ὡς τὴ «Χειρότερη Ἡθοποιὸ τοῦ ἔ-τους»! Οἱ ἐκδότες διαφώνησαν.

— Εἶναι κακὴ ἡθοποιὸς ἡ Σέρινταν, εἶπαν, ἀλλὰ ὄχι τόσο πολὺ!...

Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀποψί του, ὁ Ἐϊνφίλντ, πῆγε στὸ Χάρβαρντ καὶ πρόβαλε τὸ «Χειμερινὸ Καραβάκι». Ὅταν εἶδαν τὸ τερατώδες αὐτὸ κατασκευάσμα τοῦ κινηματογράφου, οἱ ἐκδότες τοῦ «Λαμπιού» ἄλλαξαν γνώμη. Ὄνόμασαν τὴ Σέρινταν «Χειρότερη Ἡθοποιὸ τοῦ ἔτους».

Τότε ὁ Ἐϊνφίλντ ἀντεπετέθη μ' ἕνα ὀριστοτεχνικὸ χτύπημα. Συνέταξε γιὰ τὴν Ἄνν Σέρινταν μιὰ ἐπιστολή, που ἀρχίζει ἔτσι:

«Κανένας φοιτητὴς τοῦ Χάρβαρντ δὲν εἶναι, οὔτε θὰ γίνῃ ποτέ, τζέντλεμαν...».

Ἡ ἐπιστολὴ δημοσιεύθηκε στὶς πρῶτες σελίδες χι-λιᾶδων ἐφημερίδων. Ἀκόμα καὶ οἱ συγκρατημένοι «Τάιμς» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔπιασαν στήν παγίδα. Τὸ ὄνομα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἄνν Σέρινταν έγιναν γνω-στά ἀπ' ἅκρη σ' ἅκρη τῆς Ἀμερικής. Μιὰ νέα στάρ εἶχε γεννηθῇ!...

Ἡ περίπτωση τοῦ Πῶλ Μιούνι ἦταν μιὰ ἀκόμα παγί-δα, στήμενη ἐπιδέξια ἀπὸ τὸν Ἐϊνφίλντ. Ἡ ἐταιρεία «Γουάρνερ» εἶχε στὰ χέρια της μιὰ ταινία, που δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὴν σερβίρῃ στὸ κοινό. Ὁ τίτλος της ἦταν: «Ἡ ζωὴ τοῦ Ἐμίλ Ζολά».

Ὁ Τζῳκ Γουάρνερ, ὅταν παρακολούθησε τὴν προβολὴ τοῦ φιλμ, φώναξε:

— Διάβολε! Θὰ ἔχουμε ἀποτυχία! Κανένας στὴν Ἀ-μερική δὲν ξέρει ποῖος ἦταν ὁ Ἐμίλ Ζολά! Πρέπει νὰ καταφύγουμε στὸν Ἐϊνφίλντ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ἐϊνφίλντ σκέφθηκε νὰ ἐξηγήσῃ στὸ κοινό, ποῖος ἀκριβῶς ἦταν ὁ Ἐμίλ Ζολά. Ἐπειτα, τοῦ ἦλθε μιὰ καλύτερη ἰδέα.

Πῆρε μολύβι καὶ χαρτί, κι' ἔγραψε:

«Ἡ «Γουάρνερ Μπρόδερος» ἔχει τὴν τιμὴ νὰ παρου-σιάσει τὸν κύριο Πῶλ Μιούνι, στὴ «Ζωὴ τοῦ Ἐμίλ Ζολά».

Κανένας, πρὶν ἀπὸ τὸν Ἐϊνφίλντ, δὲν εἶχε ὀνειρετῆ-ποτέ νὰ ἀποκαλέσῃ ἕναν ἡθοποιὸ «κύριο». Αὐτὸ προκά-λεσε τὸση ἐντύπωση στὸ κοινό, ὥστε κανένας δὲν ἐνδια-λεσε τὸση ἐντύπωση ὥστε ὁ Ἐμίλ Ζολά. Ἐκεῖνο που φέρθηκε νὰ μῆθῃ ποῖος ἦταν ὁ Ἐμίλ Ζολά. Ἐκεῖνο που ὅλοι ἤξεραν, ἦταν, ὅτι ἔπρεπε νὰ δοῦν τὸ φιλμ ὅπου ἔπαιξε ὁ «κύριος» Μιούνι!...

Ὁ πιστὸς ἀράρης

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζῶσε στὴν Ἀμερική ἕνας δικηγόρος που εἶχε γιὰ ὑ-πηρετῆ του ἕναν ἀράρη, τὸ Σάμ. Ὁ Σάμ ἦταν ἕνας καλὸς, μὰ ἀγράμματος γέρος, που τὸν εἶχαν φέρε, ὅταν ἀκόμα ἦταν παιδι ἀπὸ τὴν Ἀφρική, μαζί με ἄλλους μαύρους σκλάβους γιὰ νὰ καλλιεργῇ τὰ χωράφια.

Παρ' ὅλη ὁμῶς τὴν ἀγγραμματσύνη του ὁ Σάμ εἶχε ἕνα τρομερὸ μνημονικὸ κι' ὁ ἀφέντης του τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χτήμα του καὶ τὸν ἔφερε στὸ γραφεῖο του, στὴν πόλι, ὅπου τὸν ἔκανε βοηθὸ του. Τότε οἱ δικη-γόροι δὲν κρατοῦσαν χαρτιά καὶ σημειώ-σεις, ὅπως γίνεται τώρα στὰ δικαστήρια καὶ ὁ Σάμ, ἐπειδὴ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ θυ-μάται ὅ,τιδήποτε, εἶχε γίνεῖ τὸ δεξι χέρι τοῦ ἀφεντικοῦ του. Πῆγαινε μαζί του στὰ δικαστήρια, παρακολούθεσε κάθε δίκη-ποῦ γινόταν καὶ κατόπιν ἔλεγε στὸν ἀφέν-τῃ του κατὰ γράμμα τί εἶχε πῇ ὁ κάθε μάρτυρας... Μὲ λίγα λόγια ὁ Σάμ ἦταν ὁ φάκελλος με τὰ χαρτιά τοῦ ἀφεντῃ του. Ὅλοι μάλιστα οἱ ἄλλοι δικηγόροι τὸν ζη-λευαν, γιὰτὶ χάρις στὸ μνημονικὸ τοῦ πι-στοτοῦ Σάμ, κερδίζε ὅλες τὶς δίκες που ἀ-ναλάβαινε.

Μιὰ ἡμέρα, λοιπόν, που ὁ τυχερὸς δικη-γόρος βρισκόταν στὸ γραφεῖο του κι' ἔρ-γαζόταν, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του ὁ Διάβολος.

— Τί ζητάς; τὸν ρώτησε ὁ δικηγόρος που τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Ἦρθα νὰ σοῦ πάρω τὸ Σάμ, τοῦ ἐ-ξήγησε ὁ Διάβολος. Γέρασε καὶ πρέπει ναρθῇ μαζί μου...

— Τί μοῦ λές! ἔκανε κατὰπληκτος ὁ δικηγόρος. Θὰ μοῦ πάρης τὸν Σάμ; Καὶ εἶνε δικός σου, γιὰτὶ ἔμένα πιά δὲν θὰ εἶνε δικός σου, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρι-κὴ νὰ δουλεύουν στὰ χωράφια τους, ἐνὼ σὶ ἄλλοι μισοὶ ἐπέμεναν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκό-μα σκλάβους... Πολέμησε κι' ὁ καυμένος ὁ Σάμ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀφεντῃ του, ἀλλὰ αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, που τὸν κράτησαν κοντὰ τους καὶ τὸν ἔκαναν μάγερτα.

— Μὰ εἶναι τὸ δεξι μου χέρι! Ὅλα τὰ θυμάται καὶ τίποτα δὲν ξεχνά!

— Μὰ αὐτὸς εἶναι γέρος, καὶ μόνο τὸν θάνατο πρέπει νὰ χι στὸ νοῦ του! εἶπε ὁ ἄλλος.

— Τότε ὅς βάλουμε ἕνα στοίχημα τοῦ εἶπε ὁ δικηγόρος. Ἄν ὁ Σάμ γέρασε καὶ τὸ μυαλό του δὲν δουλεύει, ὅπως πιστεύεις, τὸ μυαλό σου, γιὰτὶ ἔμένα πιά δὲν θὰ εἶνε δικός σου, γιὰτὶ ἔμένα πιά δὲν θὰ εἶνε δικός σου, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρι-κὴ νὰ δουλεύουν στὰ χωράφια τους, ἐνὼ σὶ ἄλλοι μισοὶ ἐπέμεναν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκό-μα σκλάβους... Πολέμησε κι' ὁ καυμένος ὁ Σάμ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀφεντῃ του, ἀλλὰ αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, που τὸν κράτησαν κοντὰ τους καὶ τὸν ἔκαναν μάγερτα.

— Σὺμφωνοί! φώναξε ὁ Διάβολος κι' ἔξαφανίστηκε ἀπὸ μπροστά του, σὰν ἕνας μαύρος κανῶν.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ Σάμ ὀργανε τὸ χω-ράφι τοῦ ἀφεντῃ του τοῦ δικηγόρου καὶ τραβούσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι τὸ μουλάρι, που εἶχε ζέψει στ' ἀέτρι.

Ξαφνικά φανερώθηκε μπροστά του ὁ Δι-άβολος. Καὶ τὸν ρώτησε:

— Σοῦ ἀρέσουν τ' αὐγά;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Σάμ.

Ἀλλὰ, μόλις σήκωσε τὸ κεφάλι του, ὁ ξένος χάθηκε.

— Μπὰ σὲ καλὸ του! ἔκανε ὁ ἀγαθὸς ἀράρης. Ποῖος ἦταν καὶ γιὰτὶ με ρώτησε, ἂν μοῦ ἀρέσουν τ' αὐγά; κι' ὕστερα χάθη-κε ἀπὸ μπροστά μου!

Τὸ καλυδάκι

Τὸ ποιηματάκι σας

Τὸ καλυδάκι τὸ φτωχὸ
τοῦ κάμπου εἶναι παλάτι
κι' ἔχει στολίδια του τρανὰ
μιὰ λεύκα κι' ἕνα ἐλάτι.

Κι' ὁ γεωργὸς που κατοικεῖ
με τὰ μικρὰ παιδιὰ του,
ἄλλο δὲν ἔχει σὰν αὐτὸ
καμάρι του ἐκεῖ κάτω.

Τὸ καλοκαίρι, που ξανθὸ
μεστώνει ἐκεῖ αἰᾶρι,
τὸ καλυδάκι τὸ βλογᾷ
κάποια οὐράνια γὰρι.

Τὸ καλυδάκι, ὅταν βοοῦντᾷ
κι' ἔχεινὸ δρόμο στέκει,
τὸ προστατεύει ἕνας Θεὸς
ἀπὸ τ' ἀστεροπελῆς.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ ἄλλη σημασία συ-νέχισε τὸ ὄργωμα.

Ἀπὸ τότε πέρασε ἕνας χρόνος καὶ ὁ Σάμ ἐξακολούθησε νὰ προκαλῇ τὸν θαυ-μασμὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμον με τὸ τρομερὸ μνημονικὸ του. Ὁ ἀφέντης του εἶχε κάνει πολλὰ λεπτά, γιὰτὶ χάρις στὸ Σάμ που τὸν συμβουλευόταν κερδίζε ὅλες τὶς δί-κες.

— Φαίνεται πὼς τὴν ἔπαθε ὁ διάβολος! συλλογιζόταν με κρυφὴ χαρὰ ὁ δικηγόρος. Ἀλλοιῶτα θὰ μοῦ τὸν εἶχε πάρει, ἀπὸ καιρὸ τώρα.

Ξαφνικά ὁμῶς στὴν Ἀμερική ξέσπασε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, γιὰτὶ οἱ μισοὶ Ἀμερι-κανοὶ ἤθελαν νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ μαύροι σκλάβοι που εἶχαν φέρε ἀπὸ τὴν Ἀφρι-κὴ νὰ δουλεύουν στὰ χωράφια τους, ἐνὼ σὶ ἄλλοι μισοὶ ἐπέμεναν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκό-μα σκλάβους... Πολέμησε κι' ὁ καυμένος ὁ Σάμ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀφεντῃ του, ἀλλὰ αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους, που τὸν κράτησαν κοντὰ τους καὶ τὸν ἔκαναν μάγερτα.

Πέρασε ἔτσι ἄλλος ἕνας χρόνος κι' ἔ-γινε ἡ εἰρήνη. Κι' ἐπειδὴ κέρδισαν οἱ Ἀ-μερικανοὶ που ἤθελαν τὴν ἀπελευθέρωσι των σκλάβων, ὁ γέρο - Σάμ ἀφέθηκε ἐλευ-θερος.

Ὁ ἀράρης ὁμῶς που ἀγαποῦσε τὸν παλιὸ ἀφεντῃ του, τὸ δικηγόρο, πέρασε με τὰ πόδια τρεῖς πολίτειες καὶ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ δουλεύη κοντὰ του.

— Ζῆς λοιπόν, Σάμ; φώναξε χαρούμε-νος ὁ δικηγόρος, μόλις τὸν εἶδε.

Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ γιὰ τὴν κα-λὴ καρδιά του, τοῦ χάρισε τὸ χωράφι που συνήθιζε πάντα νὰ ὀργάνῃ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐλευθερία του.

Τώρα ὁ Σάμ ἦταν ἐλεύθερος κι' εὐτυχι-σμένος.

Ὁ Διάβολος ὁμῶς δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει. Καὶ μιὰ ἡμέρα που ὀργανε τραγουδώντας, τὸ χωράφι, φανερώθηκε μπροστά του καὶ τὸν ρώτησε:

— Πὼς τὰ θέλεις;

— Τηγανιτά! ἀπάντησε ὁ Σάμ γρή-γορα-γρήγορα.

Κι' ὁ Διάβολος ἔσκασε ἀπὸ τὸ κακὸ του, γιὰτὶ εἶχε χάσει τὸ στοίχημα καὶ δὲν μπο-ροῦσε πιά νὰ τὸν πάρῃ μαζί του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ κακὸς σιδεράς

Ἡ ιστοριούλα σας

Ὁ μικρὸς Τζῳε, ἕνα ἐξυπνο χωριατό-πουλο, που ὅλοι τὸ θεωροῦσαν κουτό, ἄ-κουγε κάθε τόσο ἕνα σωρὸ κοροϊδίες ἀπὸ τὸ σιδηρουργὸ τοῦ χωριοῦ του. Ἕνα δύσ-τροπο καὶ κακὸ ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ἀπο-φάσισε μιὰ ἡμέρα νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὅταν ἐκείνος, γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ, τοῦ ἔβαλε κοντὰ στὸ πρόσωπο τὸ πυρῶμένο σίδερο, που χτυποῦ

Ἀπὸ τὸν δραματικὸν ἀγῶνα Μαρτσίανο-Γουώλκοτ. Ὁ δημοφιλὴς νέγρος ἔπεσε ἀνὰ ἄουτ» στὰ 2'.25'' τοῦ α' γύρου.

Ὁ ἀγώνας Μαρτυριῶν

Ὁ Μαρτσαίνο δ' εὐ-
τυχὴς νικητὴς, κατὰγειται
ἀπὸ ἑνα μικρὸ χωριουδάκι
τῆς Βορείου Ἰταλίας. Ἀπὸ
μικροῦ ἀγαποῦσε τὴς γασ-
τρίης. Γρήγορα δὲ διακρίθη-
κε. Νέος πολὺ κατέκτησε τὸ
παγκόσμιον πυγμαχικὸ στέμ-
μα μὲ νύκ' αὐτοῦ καὶ πάλι μὲ
νύκ' αὐτοῦ τὸ διατήρησε.
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

“Ένας κουρέας στην πόλι Βισάλλα της Καλιφορνίας καθάριζε ένα πρωτότυπο τιμολόγιο, για ν’ αντιμετώπιση της στενότητας του χρήματος, που έπικρατεί στην περιοχή. Παιρνε για το κόψιμο τών μαλλιών δύο κιλά και για το ξύρισμα ένα κιλό πορτοκάλια, λεμόνια ή σταφίδες. Ό ο έπινοητικός κουρέας κάνει χρυσές δουλειές!...

Δερματολόγος — Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4, α΄ δροφους Πά-
σδος Κανάρη τηλ 612450

ρο σας μαζί της δεν πρέπει να την ξεγελάσετε, αφού μάλλον συνδέεται και οικογενειακάς. Σας σάς στενοχωρώ έτσι, μά να μίζω ότι πρέπει να φανήτε άξιη πρέπης!

Δυστυχισμένη μικροί λ, Σάμο: Καταλαβαίνω, αγαπητή μου, ότι ο άπλος σας χι κτηράς έχει παρεξήγηση στην συμπεριφοράς σας. Άλλ

"Ἀρρωστοὶ Σωτηρίας:
 Μά, γιατί, ἀγαπητέ, βιασθήκατε
 νὰ συμπεριφερθῆτε τόσο βίαια
 πρὶν τὴν κοπέλλα, ποὺ ἀγαπήσατε,
 χωρὶς νὰ ἐξαικρίωσете πρώτα,
 ἂν τὰ ὅσα σὰς εἶπαν γι' αὐτὴν εἴ-
 χαν κάποια σοφὰρ ὑπόστασι ἢ
 ὄχι; Τώρα εἶνε φυσικὸ νὰ ἔχετε
 μεταμελήσῃ γιὰ τὴν παραφορά
 σας ἐκείνην καὶ στὸ μεταῶς ἡ κο-
 πέλλα νὰ εἶνε στενοχωρημένη γιὰ
 τὸ σκαὶ φέρσιμό σας. Ἄλλὰ ὅ-
 ποῦ εἴστε διατεθειμένοι νὰ θανα-

λέτε, τρελλά και ὁμως τὸν κοροϊ-
δεύατε, όταν σᾶς χαιρέτισε! Για-
τί: Γιατί καταλάβατε ὅτι ὁ νε-
ρὸς αὐτὸς εἶνε πονηρὸς, καὶ θέλει
νὰ παίξη μαζί σας. Κάνετε πολὺ
καλὰ, πού τὸν ἀποφύγατε καὶ ὡς
τὸ τέλος νὰ φανήτε ἀξιοπρεπής

«Η στάση ΣΕΛΛΕΥ... ούνητες, αμύχανο του Βιττόριο Γκάκιαν, έφε-
ρε στον κόσμο μία κόρη, στην οποία έδωσαν το όνομα Βιττό-
ριο-Τζένα. Ανωτέρω δημοσίευσε την πρώτη φωτογραφία, που
παρουσιάζει την μητέρα μαζί με την κόρη, η οποία μοιάζει κα-
ταπληκτικά του πατέρα της. Ο Βιττόριο Γκάκιαν, που θεωρείται
κάι κινηματογραφικά συμβολιστά τον κρατούσαν στη Ρώμη, έ-
φυγε προ ημερών αεροπορικάς για το Χόλλυγουντ, θα ξαναγυ-
ρίσει δε στην πατρίδα του μαζί με την οικογένειά του.

65

— Κι' αν ακόμα τ'αθελσε.

— Υποθέτω... Τη νύχτα..
Υπάρχουν. Βέβαια. οί τες

πρωταθλήματα καὶ γιὰ κυ-
νήγια ἀγρίων θηρίων!

Ὁ ἀστρολόγος

ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς
τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰω. Παπαγεωργίου.

Παράξενο διήγημα

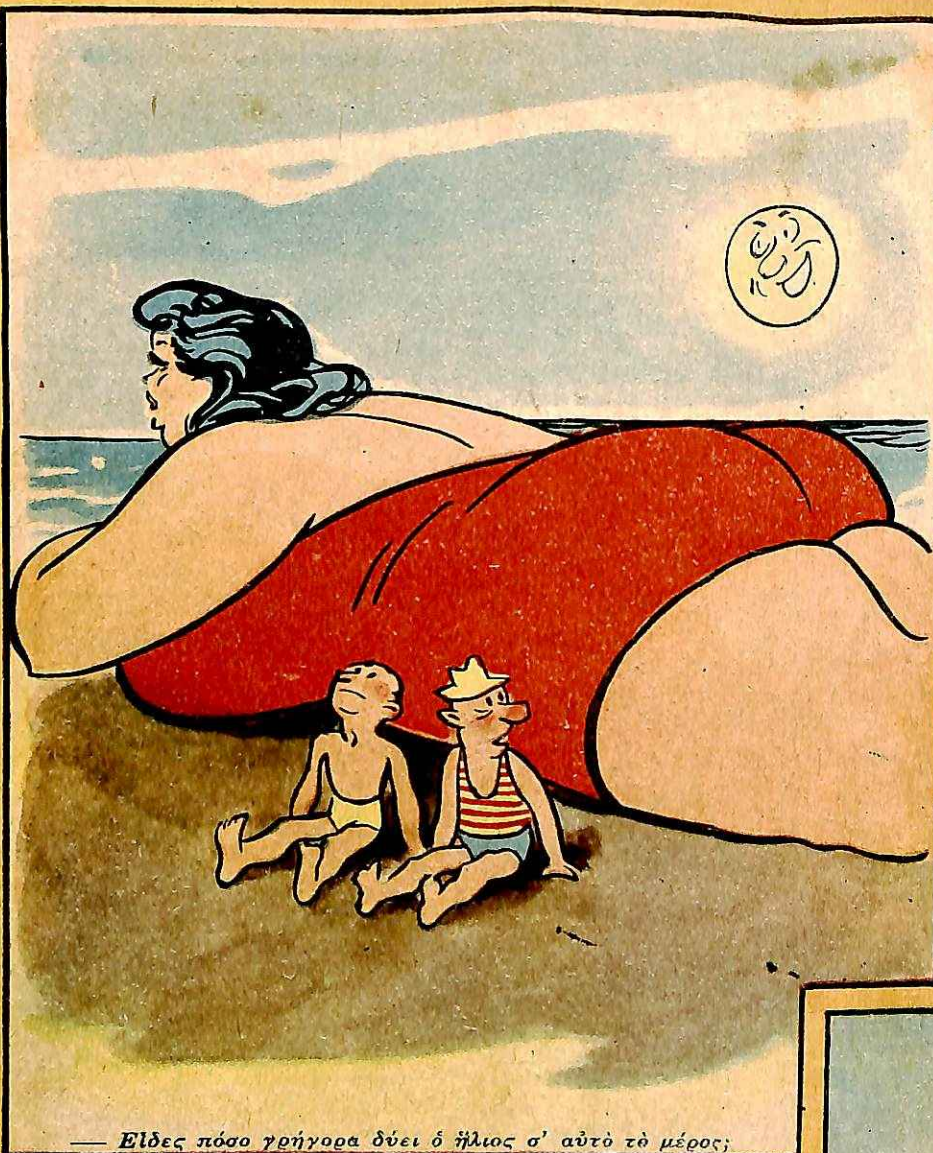
κωσε την κουβέρτα που τον κα-
 ξε... Ήταν ο καμαριέρης που
 τους είχε φέρει πριν το φαγητό. Λί-
 γο αίμα είχε τρέξει απ' το μισα-
 ρι, είχε πιάσει στ

πὴν ψυχὴ τῶν πλασμάτων τοῦ
Θεοῦ! Φ. ΜΟΡΑΝΤΙ

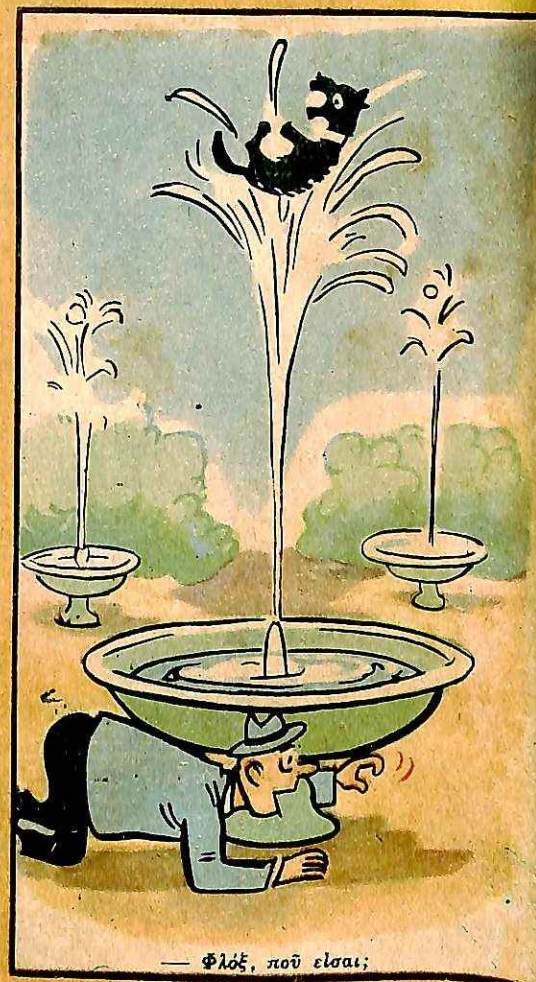

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος

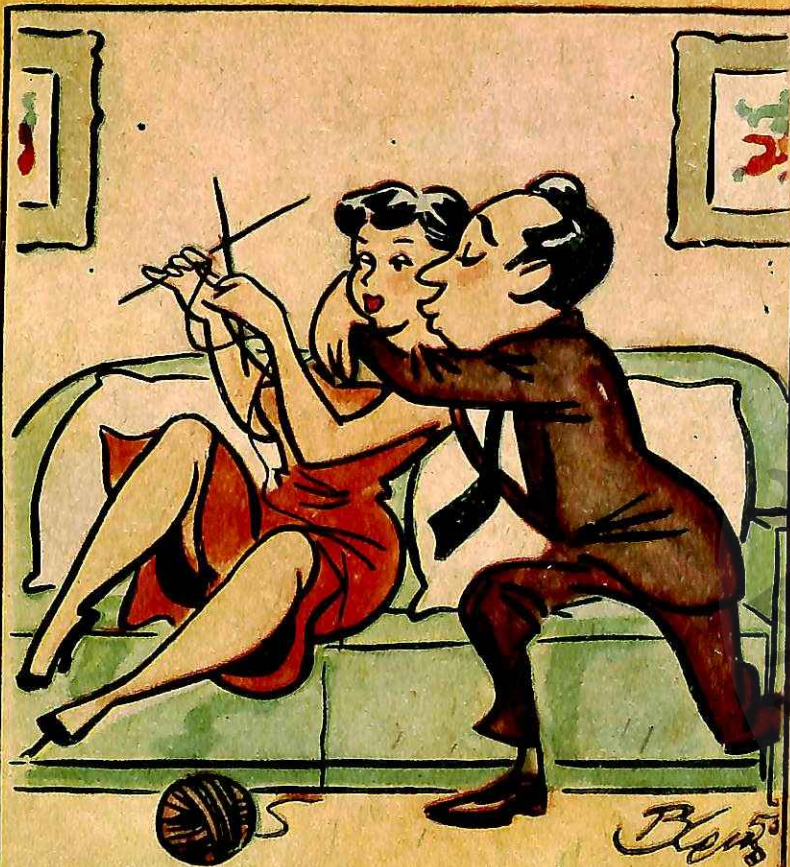
Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος

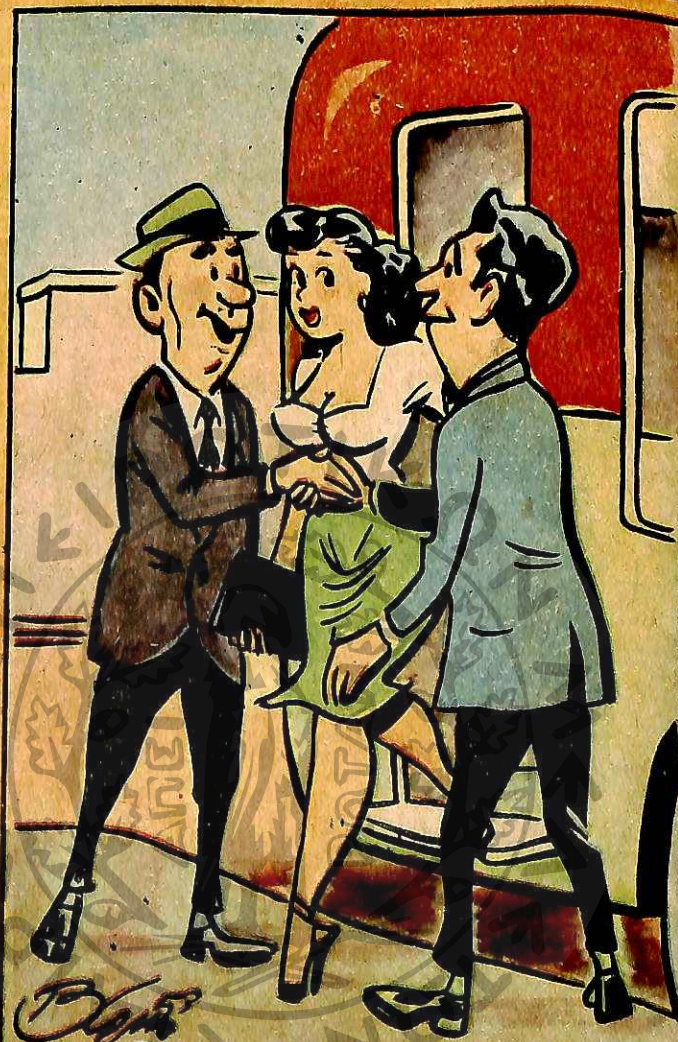
— Είδες πόσο γρήγορα δύνει ο ήλιος σ' αυτό το μέρος;

— Φίλος, πού είσαι;

‘Η... ψυχρή.
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Βρέ, γεια σου, Σωτήρη μου!... Τί χαμπάρια;
Καλά;

(Τού Β. Χριστοδούλου)